STĂPÂNUL RÂNDUNELELOR

O rețea de spioni ruşi în Statele Unite

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

Gérard de Villiers

STĂPÂNUL RÂNDUNELELOR

Traducere din limba franceză
de Marian Tiu

METEOR PRESS

CAPITOLUL I

Poate pentru a zecea oară, Malko întâlni privirea blondei aşezate la capătul mesei, fixându-l cu insistenţă.

Intrigat.

Când ea realiză că şi el o privea, un zâmbet discret îi lumină figura, dezvelind nişte dinţi mici de un alb strălucitor. Apoi, vecinul ei îi vorbi şi ea întoarse privirea pentru a-i răspunde.

Malko continuă s-o studieze. Era clar că această tânără era interesată de el. Totuşi, ca şi celelalte patru cupluri de la masa lor, era însoţită: un bărbat înalt, cu figură energică şi fermă, grizonat, cu ochelari închişi la culoare şi ramă metalică.

Stilul de bancher protestant.

Blonda era mai interesantă. Un nas ascuţit, trăsături regulate, privire directă, machiaj care îi evidenţia ochii. Decolteul rochiei de seară mulate lăsa să se întrevadă un bust modest. Malko constatase, când se aşezase la masă, că avea o curbură a feselor excepţională.

Era probabil cel mai bun atu fizic al ei, căci expresia puţin cam fadă şi părul de un blond pal nu atrăgeau deloc privirea.

Din nou, remarcă faptul că ea îl fixa, cu acelaşi zâmbet imperceptibil şi acea privire insistentă care căuta în mod clar s-o întâlnească pe a lui.

„Simţi" asupra lui privirea Alexandrei, aşezată în faţa lui ceva mai departe, la aceeaşi masă, şi se grăbi să-i adreseze un zâmbet complice şi drăgăstos. Inutil să trezească tigroaica, deşi aceasta nu dormea niciodată decât cu un ochi. Din fericire, necunoscuta blondă nu avea fizicul agresiv care i-ar fi declanşat într-o fracţiune de secundă gelozia oarbă şi feroce. Chiar dacă ea nu era ireproşabilă în planul fidelităţii, orice femelă mamifer atrasă de ochii aurii ai lui Malko devenea instantaneu o ţintă.

Totuşi, această blondă, dacă nu l-ar fi căutat pe Malko cu privirea, nici măcar nu i-ar fi atras atenţia.

Din capătul mesei, aflată lângă ringul de dans care ducea la podiumul unde cântăreţul anilor '80, Tom Jones, încerca să-i dezmorţească pe participanţii acestui sinistru bal al Crucii Roşii, unul dintre cunoscuţii din Monte Carlo, baronul Helmut Ponickau, îi făcu vesel din mână lui Malko.

El îl invitase împreună cu Alexandra la această acţiune de caritate, ca şi pe celelalte trei cupluri, italieni şi americani. Malko fusese nevoit să accepte, deşi era foarte puţin atras de acest gen de festivităţi, îngrozitor de plictisitoare. Baronul Ponickau îl invita periodic la vânători somptuoase sau la serate fastuoase, organizate la castelul său din Austria.

Deşi un snob, era un om plăcut, bine crescut, cu origini alese şi, în plus, extrem de bogat. Graţie unor intermediari potriviţi, obţinuse domiciliu fiscal la Monaco, ceea ce îi permitea să economisească mulţi bani şi explica atracţia sa faţă de acest principat al operetei, desfigurat de zgârie-nori, găurit ca un şvaiţer de nenumăratele tuneluri, unde imobilele învechite cu faţade pastelate dispăreau puţin câte puţin sub betoane.

Malko se întrebase dacă această invitaţie nu era o cale ocolită de a o întâlni pe Alexandra, logodnica sa. Anumite zvonuri, la Viena, relatau o aventură între baronul Ponickau şi ea, în timpul uneia dintre numeroasele călătorii ale lui Malko în contul CIA.

Nefiind nici el total inocent în planul fidelităţii, nu punea niciodată întrebări. În general, renunţarea la ambiguitate nu ar fi fost decât în detrimentul său.

Din nou, o privi pe blondă, tot mai intrigat: nu avea profilul unei seducătoare. Încerca disperat să-şi amintească măcar prenumele ei, de la începutul prezentărilor. Imposibil.

Baronul Ponickau le dăduse întâlnire invitaţilor săi la intrarea în Parcul Sporturilor de Vară din Monte Carlo, la capătul bulevardului Prinţesa Grace, aproape de graniţa principatului. Prezentările se făcuseră rapid în holul din marmură care deservea atât Salonul Privat, cât şi Sala Stelelor unde avea loc gala.

În mijlocul hărmălaiei, Malko nu reținuse niciun nume. De altfel, nu era interesat deloc de acești oameni pe care, cu excepția baronului Ponickau, probabil nu îi va mai revedea.

Era nerăbdător să revină la Hôtel de Paris pentru a profita de Alexandra, strălucitoare în rochița albastră cu crăpătură foarte adâncă în dreptul coapsei stângi.

O salvă moderată de aplauze scutură sala, salutând finalul recitalului lui Tom Jones.

Malko se uită discret la ceasul Breitling: supliciul se apropia de sfârșit.

Fusese mai întâi dineul: bucătărie pretențioasă neo-clasică, ce durase aproape două ore. Timpul necesar pentru a servi trei sute de persoane, apoi inevitabila tombolă la care miliardari blazați se prefăcuseră că își dispută bijuterii oferite de sponsorii serii, pentru ca apoi să le ofere cadou amantei sau guvernantei.

Slavă Domnului, totul era pentru o cauză bună!

Iar în această lună de iulie 2010, cauzele bune nu lipseau! Inundațiile din Pakistan înlocuiseră cutremurul din Haiti și masacrele din Darfour care se mai diminuaseră.

Mai rămânea doar punctul culminant al galei: deschiderea balului de către Alteța Sa Serenisimă Prințul Albert de Monaco, la brațul musculoasei înotătoare sud-africane cu care promisese să se căsătorească anul următor.

Orchestra era pregătită să înceapă, iar baronul Ponickau nu scăpa din ochi masa învecinată. Oferise discret 5000 de euro şefului de sală de la Hôtel de Paris pentru a obţine această masă lângă cea a prinţului Albert, loc de onoare.

Astfel, ar fi unul dintre primii care puteau urca pe ring, în urma prinţului, evident fotografiat.

Pentru cei 15 000 de euro cât costa masa „sa", era o recompensă modestă. Dar, în ochii celor din Monaco, proximitatea cu familia princiară era cea mai bună carte de vizită, în toate domeniile.

Aceste mese erau de altfel dispuse într-un mod bizar, ca la banchete. Foarte lungi, perpendiculare cu scena, împărţite în segmente de câte zece scaune, până în fundul sălii.

Orchestra atacă primele măsuri din ceva ce putea fi un vals.

Sala îşi ţinu răsuflarea.

Prinţul Albert se ridică şi întinse mâna logodnicei sale.

Malko ridică ochii spre cerul care se vedea prin acoperişul escamotabil. Sala îşi merita numele de „Sala Stelelor", având în vedere scânteierile de deasupra ei.

Prinţul Albert şi logodnica sa se roteau graţios pe ring, pe un vals învechit.

Baronul Ponickau se ridică, îşi aranjă smochingul, totuşi croit admirabil, şi, spre surpriza lui Malko, îi întinse mâna Alexandrei, aşezată în faţa lui.

Ea nu putea decât să accepte. Malko îi urmări din priviri silueta cărnoasă şi o văzu, cu strângere de inimă, lipindu-se de smochingul negru al baronului Ponickau.

Trebuia să recunoască faptul că soţia acestuia, Hildegarde, nu se putea lupta cu surplusul ponderal de aproape douăzeci de kilograme.

Toată lumea se ridică.

Conta cine ajungea primul pe ringul de dans! În afară de ghinionişti de la mesele din fundul sălii şi o mână de bătrânei debili care visau la patul lor, fiecare spera să poată ajunge lângă Alteţa Sa Serenisimă Prinţul Albert. Într-o clipă, la masa baronului Ponickau mai rămăseseră doar două persoane: misterioasa blondă şi Malko.

Privirea ei îl implora, de ar fi topit şi granitul. Se simţea abandonată, evident.

Două minute mai târziu, se învârteau pe ring. Mult mai scundă ca el, părul blond îi atingea reverele smochingului, în ciuda tocurilor de doisprezece centimetri. După câteva tururi de vals, ea ridică faţa spre el şi îl întrebă:

– Sunteţi un prieten al lui Helmut?

– Absolut. Dumneavoastră?

– Soţul meu îl cunoaşte. Când vine la New York, îl găzduim adesea la noi acasă. E un tip delicios.

– Sunteţi americancă?

Engleza ei era perfectă, dar cu un uşor accent.

– Am un paşaport american, precizã blonda, dar sunt rusoaicã la origine. Am părăsit Uniunea Sovietică în 1991 pentru a veni la New York. Am fost babysitter, apoi vânzătoare până ce l-am întâlnit pe soţul meu, Tim Bartok.

– El e aici în seara aceasta?

Ea râse.

– Nu, am divorţat: Alexei Hrenkov este al doilea soţ. E rus, şi el. Lucrează în domeniul financiar.

– Deci, v-aţi păstrat prenumele rusesc, Zhanna, concluzionă Malko, care citise în treacăt cartonaşul de pe masă.

– Absolut. Dumneavoastră?

– Sunt austriac.

– Asta o ştiam deja, mieună Zhanna Hrenkov, Helmut mi-a vorbit de dumneavoastră. Se pare că locuiţi într-un castel minunat.

– Oh, minunat este un cuvânt mare...

Orchestra făcuse o mică pauză, dar Zhanna Hrenkov nu se dezlipise de el. Muzica începu din nou: un amestec de salsa şi reggae. Lui Malko i se părea că bazinul partenerei sale se apropia de al lui. Oricum, acum erau atâţia dansatori pe ring, încât ar fi putut smulge chiloţii de pe Zhanna Hrenkov fără să remarce nimeni.

– Ce faceţi după gală? întrebă tânăra.

Deja, invitaţii cei mai vârstnici se retrăgeau discret. În zece minute, prinţul Albert urma să facă la fel.

– Cred că o să mă întorc la Hôtel de Paris...

– Nu mergeţi la cazinou?

– Nu joc.

– Ca şi soţul meu! Eu ador să joc. Cred că o să merg să-mi încerc numărul favorit la Salonul Privat înainte de a pleca. Se pare că soţul meu este foarte atras de persoana de lângă el, o prinţesă italiană. Nu vreţi să mă însoţiţi câteva minute? întrebă brusc Zhanna Hrenkov. Am oroare să merg singură în astfel de locuri...

De această dată, atitudinea ei era francă: privirile lor se întâlniră şi, ca şi cum ar fi vrut să întărească solicitarea, tânăra se lipi fugitiv de el, cu tot bazinul.

Puţin mişcat de acest avans – Zhanna Hrenkov nu îl excita în mod special –, Malko obiectă:

– Cred că prietena mea nu va întârzia să apară...

Rusoaica îi adresă un zâmbet şmecher.

– Totuşi, pare să se distreze bine.

Alexandra dansa acest dans tropical ca pe un slow, strâns lipită de baronul Ponickau.

– Lăsaţi-o să se simtă bine, insistă Zhanna Hrenkov, nu vom întârzia mult.

Deja, se dezlipea de el şi se întorcea la masă. Malko era prins în cleşte. Se strecură până la Alexandra, punându-i o mână posesivă pe fundul bombat, şi zise, ceva mai tare pentru a acoperi zgomotul orchestrei:

– Prietena noastră Zhanna îmi cere s-o însoţesc câteva minute la Salonul Privat. Vrei să vii?

Alexandra răspunse cu un „Nu" care ar fi spart şi un aisberg. Nu insistă. Rusoaica aştepta, la marginea ringului de dans, cu geanta în mână.

Era de ajuns să traverseze doar micul hol de la „Sporturile de Vară" pentru a ajunge la intrarea în Salonul Privat, unde trebuia să se legitimeze. Zhanna Hrenkov scoase din geantă un paşaport albastru american, iar Malko documentul său austriac: Monaco respecta regulile franţuzeşti, aşa că trebuia să îţi declari identitatea înainte de a intra într-o sală de jocuri.

Malko fu stupefiat: se aştepta să găsească aici o mulţime de oameni, or sala era pe jumătate goală! De altfel, jumătate dintre mesele de ruletă şi Black Jack erau acoperite cu un cearşaf verde.

Nu era febra jocurilor...

Zhanna Hrenkov reveni de la casă, cu un teanc de jetoane în mână.

– Să mergem! zise ea veselă.

Oprindu-se la a doua masă, unde era ceva mai multă animaţie, puse cu un gest hotărât două jetoane de 500 de euro pe numărul 24 şi se întoarse.

– Iată! Sper că îmi veţi purta noroc.

Nu fu tocmai cazul.

De cinci ori la rând, jetoanele ajunseră la crupier. Cu un oftat resemnat, rusoaica le puse pe ultimele două pe 24.

Miracol: după câteva rostogoliri, bila de fildeş se opri pe 24!

– Ura! strigă Zhanna Hrenkov.

Exclamație tipic rusească.

Cu un gest hotărât, strânse cele șaptezeci de jetoane și le bagă în geantă.

– Vă ofer o cupă de șampanie! zise ea. Chiar mi-ați purtat noroc: nu câștig niciodată.

Era deja la bar.

Cum barmanul voia să toarne dintr-o sticlă de șampanie deja începută, ea îl refuză sec.

– Nu, vreau o sticlă nouă! Întoarsă spre Malko, adăugă: sfătuiți-mă.

– Taittinger Comtes de Champagne Rosé 2004, zise Malko barmanului. Cu o privire neliniștită la ceas. Trecuseră deja douăzeci de minute de când părăsiseră Sala Stelelor. Alexandra o să înnebunească de furie.

Degeaba!

Dopul sticlei de Taittinger sări cu un zgomot vesel, iar ei ciocniră.

– *Na sdarovie!*[1] zise Malko.

– Vorbiți rusa?

– *Da*, confirmă el cu un zâmbet.

– Sunteți și mai simpatic! râse Zhanna Hrenkov înghițind bulele de șampanie.

– Nu aș vrea ca soțul dumneavoastră să vă aștepte prea mult, zise prudent Malko.

– *Davai!* făcu simplu tânăra, după ce puse un jeton de 500 de euro pe bar.

---

[1] În sănătatea dumneavoastră.

*
* *

Masa lor era aproape pustie, ca şi Sala Stelelor, de altfel. Din grupul lor, nu mai rămăsese decât un cuplu, evident american, şi italienii.

– Helmut a plecat cu soţia sa şi cu prietena prinţului Linge, anunţă americanul. L-a luat şi pe Alexei.

Malko se încruntă: Alexandra era cu adevărat furioasă.

Zhanna nu îi lăsă timp să deschidă gura.

– Unde locuiţi?

– La Hôtel de Paris.

– Şi eu la fel.

– O să chem un taxi.

– Nu, maşina noastră trebuie să fie în parcare, fiindcă Alexei a plecat cu Helmut. O să vă conduc eu la hotel.

Malko nu comentă şi o urmă pe tânăra care, după ce se despărţi de alte două cupluri, se îndreptă spre restaurantul italian care ducea la Jimmy'z, cel mai cunoscut bar de noapte din Monte Carlo, şi la parcarea instalată pe heliportul destinat clienţilor de la Jimmy'z.

Imediat ce valetul parcării o văzu pe Zhanna Hrenkov, veni repede spre ea.

– O să merg să vă aduc maşina, doamnă Hrenkov.

– Unde este?

– La dreapta, după gardul viu.

– Daţi-mi cheile, o să o iau personal.

Cu o plecăciune, valetul primi un jeton de 500 de euro în locul cheilor, plin de bucurie. Îi mulţumi umil în mintea sa. Malko o urmă pe rusoaică, traversând spaţiul deschis şi făcu la dreapta, de cealaltă parte a unui gard, care ascundea parcarea VIP, unde se aliniau câteva maşini Rolls Royce, Lamborghini, Bugatti, Ferrari. Zhanna Hrenkov se îndreptă spre un coupé Bentley gri şi urcă.

Când Malko urcă şi el, încă nu pornise motorul. Întoarsă spre el, îi adresă o privire insistentă şi zise în şoaptă:

– Este o mare plăcere să vă întâlnesc.

– Plăcerea este de partea mea, o asigură Malko.

Zhanna Hrenkov zâmbi enigmatic şi, imediat, îşi aplecă faţa spre el.

Ar fi trebuit să fie ultimul fraier ca să nu atingă măcar buzele tinerei. În fond, americanii practicau des „good-night-kiss", care nu avea nicio semnificaţie sexuală.

Buzele lor rămaseră lipite într-o atingere cuminte de câteva fracţiuni de secundă, apoi, brusc, cele ale rusoaicei le striviră violent pe ale lui Malko, deschizându-se rapid, în timp ce limba ei ageră se înfăşură imediat pe a lui.

În acelaşi timp, Zhanna Hrenkov îşi trecu mâna dreaptă după gâtul lui, ca pentru a-l împiedica să scape, şi sărutul deveni şi mai profund, ameţitor. Un adevărat sărut ca în filme: Grace Kelly cu iubitul ei în „Cu C de la crimă".

Această impetuozitate, vizibil sinceră, îi trezi libidoul lui Malko. Oricum, Alexandra va reacționa: măcar să aibă un motiv.

Dar, în momentul în care el își puse mâna pe coapsa Zhannei, rusoaica se depărtă brusc, gâfâind, cu privirea strălucind, și zise:

– Îmi plăceți mult!

Acest sărut fierbinte părea prelungirea logică a flirtului lor vizual, din timpul dineului... Motorul mașinii porni. Zhanna aprinse farurile, apoi, după ce traversă parcarea, intră pe aleea lungă care ducea la bulevardul Prințesa Grace.

Era încă un trafic aglomerat, iar ei se deplasau cu viteza melcului.

Rusoaica zise brusc, fără să privească spre Malko:

– Vreau să vă revăd.

Rolurile erau inversate. Malko o privi cu coada ochiului: cu alura ei cuminte și ștearsă, nu aducea cu o bombă sexuală. Trebuie să te ferești de apele calme.

Deodată, deși Malko nu se mișcase, rusoaica zise calmă:

– Nu vă apropiați de mine, cred că suntem urmăriți.

Pulsul lui Malko crescu:

– De cine?

– Soțul meu e foarte gelos...

Lucrurile se complicau și mai mult.

*

* *

Leonid Androsov conducea cu grijă şi prudenţă un Mercedes închiriat. Fost membru al trupelor Alpha, ştia să facă aproape orice, de la sugrumarea unui om cu o singură mână, folosind un cablu electric, până la demontarea unui motor Diesel. În faţa lui, numărul de înmatriculare al Bentley-ului lucea în întuneric.

Luase în vizor Bentley-ul la ieşirea de la „Sporturile de Vară", unde aştepta, parcat într-o staţie de autobuz. Mercedesul negru nu se distingea cu nimic de multe altele care cutreierau străzile din Monaco.

Lângă el, Grigori Lisenko mesteca o ţigară stinsă. El era cel care nota detaliile necesare întocmirii rapoartelor zilnice. Tot el asigura protecţia cuplului Hrenkov în ture de opt ore, ca la uzină. Ceea ce presupunea doisprezece oameni, deoarece cuplul nu se deplasa mereu împreună. Douăzeci de minute mai târziu, ajunseră în apropiere de Hôtel de Paris.

Bentley-ul intră în zona interzisă staţionării din faţa hotelului, zonă controlată de valeţii parcării, unde se înghesuiau vehiculele cele mai luxoase. O mulţime de gură-cască cu înfăţişare mult mai modestă se strecura printre maşinile de lux pentru a se fotografia în faţa unor Rolls Royce-uri sau Ferrari, cu o bucurie copilărească. Sub privirea oarecum răutăcioasă a paznicilor de la Hôtel de Paris.

O superbă prostituată brunetă, mulată într-o rochie ultrascurtă de un roşu agresiv, traversă încet parcarea rezervată, sub privirea admirativă a trecă-

torilor şi se îndreptă spre cazinou. Era ora de vânătoare. Or, concurenţa era acerbă, moldovencele dând înapoi în faţa unei invazii de fete din ţările baltice, mai înalte, mai feroce şi mai frumoase decât ele.

Bentley-ul se opri în faţa intrării hotelului, iar un valet se grăbi să deschidă portiera.

*
* *

Zhanna Hrenkov se întoarse spre Malko, cu un zâmbet ambiguu pe buze. De la sărutul lor furios din parcare, nu mai făcuseră niciun gest intim.

– La ce cameră staţi?

– 406, dar...

– Ştiu, nu sunteţi singur. Nici eu, de altfel, şi, aşa cum v-am spus, soţul meu mă urmăreşte îndeaproape, dar vreau să vă revăd.

– Mi se pare cam dificil, remarcă Malko, nu foarte încântat.

Această blondă mai degrabă fadă nu-i trezea libidoul.

– Vom reuşi! îl asigură rusoaica. Daţi-mi telefonul dumneavoastră.

După o scurtă ezitare, îi dădu numărul său austriac pe care ea îl reţinu imediat în memoria iPhone-ului ei.

– Pe foarte curând! zise ea.

Coborâră în acelaşi timp şi urcară treptele unul în urma celuilalt. Ea nu-i dăduse numărul camerei ei.

Prudentă.

Ocolind centrul holului ocupat de un enorm buchet de flori de trei metri înălţime, Malko încă nu înţelesese de ce această blondă, aparent atât de cuminte, se aruncase asupra lui. Ceva îl intriga: în ciuda impetuozităţii sărutului ei, i se păruse că Zhanna Hrenkov juca un rol.

Dar care şi de ce?

*

* *

Grigori Lisenko coborî din Mercedesul care dădu înapoi pentru a parca puţin mai departe şi urcă treptele de la intrarea în Hôtel de Paris. Fost luptător, amator de arte marţiale, era un munte de muşchi care putea omorî lejer cu mâinile goale un om. Ceea ce i se întâmpla adesea.

În Cecenia, avea o specialitate: i se încredinţau *boiviki*[2] prizonieri care trebuiau executaţi. Le prindea corpul între coapsele lui musculoase, îşi încolăcea mâinile enorme după gâtul lor şi răsucea brusc.

Cu vertebrele cervicale fracturate, prizonierul murea instantaneu, fără niciun sunet.

Rusul îl zări în capătul holului de la intrare pe bărbatul pe care îl urmărise, în stânga scărilor monumentale care duceau la galeria comercială, în faţa unui lift care urca la etajul al şaselea. Se apropie,

[2] Luptător din rezistenţă.

fără să se grăbească, iar când cabina ajunse, se apropie şi el.

„Ţinta" sa apăsase deja butonul pentru etajul patru. El apăsă pe cel pentru trei şi începu să-şi contemple pantofii ascuţiţi.

Perfect calm.

De mult timp, nu mai avea nicio emoţie în timpul misiunilor. Or, aceasta era deosebit de uşoară. În plus, vecinul său de lift cântărea probabil mai puţin cu douăzeci de kilograme decât el.

Ar putea să-l sugrume cu o singură mână.

Cabina se opri la etajul al treilea, iar el coborî fără să-şi privească ţinta, dând într-un somptuos hol decorat cu un autentic birou Ludovic al XV-lea.

Rapid, se duse la scări, apoi se opri, cu privirea la nivelul planşeului de la etajul al patrulea.

Auzi zgomotul liftului, apoi zări o siluetă care se îndrepta spre stânga, trecând prin faţa scărilor fără să-l vadă.

Se grăbi să ajungă şi el la etaj şi porni în urma bărbatului pe culoarul îngust care deservea camerele Rotondei. Graţie grosimii mochetei, mergea fără să facă nici cel mai mic zgomot.

CAPITOLUL II

Malko introduse cartela magnetică în broască şi împinse uşa camerei 406. Într-o clipă, constată că era goală. Cu pulsul uşor mărit, se întrebă unde putea fi Alexandra.

Telefonul ei era pe pat, ca şi geanta. Deci trecuse prin cameră şi trebuia să se afle în hotel.

Unde şi cu cine?

Ieşi, urmând culoarul cu unghiuri bruşte, îngust şi silenţios. Mocheta albastră cu desene albe absorbea zgomotul paşilor. Tocmai ajungea la palier, când zări o siluetă care mergea în faţa lui. Masivă.

Nici nu fu nevoie ca necunoscutul să se întoarcă pentru a fi sigur că era vorba de bărbatul care urcase odată cu el în lift, coborând la trei.

Ce făcea acolo?

Ajuns pe palier, necunoscutul o luă pe scări fără să se întoarcă, lăsându-l pe Malko singur.

Un lucru era sigur: îl urmărise, dar nu se aşteptase ca el să iasă din cameră. De unde şi surpriza.

Cine putea fi?

Malko se gândi imediat la maşina care îi urmărise, când ieşeau de la dineu. După spusele Zhannei, zbirii soţului ei gelos.

Îşi promise să stea la distanţă de rusoaică. Nu era atât de atrăgătoare pentru a risca să intre în bucluc. Pentru moment, trebuia s-o găsească pe Alexandra. Dacă nu se afla într-una din cele trei sute de camere de la Hôtel de Paris împreună cu un bărbat, nu putea fi decât la bar.

Restaurantul Ludovic XV era deja închis şi nu era genul ei să cutreiere galeria comercială. Verifică rapid holul uriaş din marmură. S-ar fi crezut într-o catedrală. Instalate la o masă de-a lungul peretelui stâng, o duzină de prostituate din Europa de Est pândeau clienţii care se întorceau singuri.

Privirile lor se înviorară când îl văzură pe Malko. Acesta, ignorându-le, intră în bar. O orchestră instalată pe un podium aproape de intrare cânta un fel de jazz oribil... Erau puţini clienţi, dar pulsul îi crescu când zări rochia albastru-cobalt a Alexandrei în fundul sălii.

Logodnica sa era în compania lui Ponickau şi a soţului Zhannei, în jurul unei sticle de Taittinger aşezate într-o frapieră de cristal.

Nici urmă de Zhanna.

Alexandra îi aruncă o privire ironică şi zise:

– Deci, ai câştigat?

– Nu am jucat, răspunse Malko. Zhanna nu e cu voi? Ne-am întors împreună acum câteva minute.

– Trebuie să se fi dus la culcare, zise Alexei Hrenkov. Măcar a câştigat? Mă mir că a vrut să joace: detestă cazinourile...

Malko tresări în sinea lui. Deci, îndrăzneaţa rusoaică îl „momise"! Singurul scop al dorinţei de a juca numărul ei norocos era de a rămâne singură cu Malko. Clar, noua pasiune pentru el lua proporţii neaşteptate.

Alexei Hrenkov goli cupa de Taittinger şi se ridică.

– O să mă duc la culcare. Noapte bună! Sunt sigur că Zhanna deja doarme.

Alexandra îşi încrucişă picioarele cu o lentoare calculată, în timp ce-l privea pe Helmut Ponickau.

– Aş vrea să dansez într-un loc mai puţin trist decât la Sporturile de Vară! oftă ea.

– Putem merge la Jimmy'z, sugeră imediat baronul austriac.

Malko, care îşi dorea neapărat să se culce cu Alexandra, îl corectă imediat.

– E abia ora unu. Acolo nu e nimeni până la ora două...

Alexandra îşi încrucişă în mod repetat picioarele lungi, lăsând să se întrevadă satinul alb al unui chilot.

– Păcat! făcu ea.

Văzând expresia contrariată a lui Malko, Helmut Ponickau încheie armistiţiul.

– Poate altă dată! concluzionă el ridicându-se. Sunt cam obosit, şi eu. Să terminăm şampania.

Luă sticla de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1999 şi goli ce mai rămăsese în pahare.

Se strânseră în faţa liftului: familia Ponickau locuia în cealaltă aripă a hotelului şi se despărţiră pe palierul de la etajul al patrulea. Alexandra părea că alunecă pe mochetă. Malko o prinse de după mijloc. Tânăra se întoarse, scuipând ca o pisică furioasă.

– Nu te-a supt bine?

Malko încercă să-şi păstreze calmul.

– Nu vorbi prostii! protestă el. Tipa nu-mi spune absolut nimic. Pe tine te doresc.

Ea ridică din umeri şi se eliberă din îmbrăţişare.

– Având în vedere figura de înmormântare a soţului ei, înţeleg că e foarte dornică de o distracţie. Crezi că nu am remarcat manevrele ei din timpul dineului? Te devora din priviri. Dacă ar fi putut trece sub masă, ar fi făcut-o.

– Şi Helmut, la fel, te mânca din priviri... răspunse Malko.

Alexandra se întoarse, cu un zâmbet veninos.

– Mi-a plăcut întotdeauna Helmut. Credeam că ştiai. De altfel, dacă n-ar fi fost cu vaca lui cea grasă, cred că m-ar fi dus direct în cameră.

– Şi tu l-ai fi urmat?

– Îmi place să fiu dorită. Şi are mult şarm.

– A fost amantul tău?

În momentul în care băga cartela magnetică în broască, ea se întoarse, maliţioasă:

– Curiozitatea e un defect grosolan.

Legănându-se uşor, îl privi pe Malko provocator. Acesta simţi că o doreşte pe loc. Abia intraţi în cameră, o lipi de perete şi băgă o mână în crăpătura rochiei, urcând până pe şolduri.

– Nu ştiu dacă Helmut dorea să ţi-o tragă în seara asta, zise el, dar eu o s-o fac...

Alexandra nici nu se clinti, chiar şi când el începu să-i maseze pubisul prin satinul chilotului.

– În mod clar, nu te-a supt bine! conchise ea calmă. Nu mă miră, având în vedere că aduce mai degrabă cu o femeie de afaceri decât cu o târfă.

Malko depărtă satinul şi băgă mâna între picioarele Alexandrei. Cât de adânc putu.

– Mă doare, zise ea cu răceală; de obicei, te porţi mai blând.

Îl înfrunta deschis.

Furios, apucă de chilotul din satin şi trase, coborându-l de-a lungul şoldurilor rotunde.

– Eu nu am chef de sex, zise Alexandra.

– Nici eu, făcu Malko. Vreau doar să mă sugi. Cum ştii tu aşa de bine s-o faci.

Atitudinea Alexandrei reuşi să-i trezească libidoul. La fel şi interludiul cu Zhanna Hrenkov. Se frecă uşor de tânără şi îşi simţi deja penisul în erecţie.

Alexandra părea că nu observă. Malko se descheie şi îşi scoase sexul. Tânăra coborî privirea, aparent indiferentă.

– Chiar vrei?

Fără să răspundă, o cuprinse de după ceafă şi îi coborî capul spre el. Cum ea încă opunea rezistenţă, o apăsă cu putere pe umeri, forţând-o să îngenuncheze.

Făcuse ce era mai greu.

Supusă, Alexandra cuprinse cu gura sexul în erecţie, apoi, cuprinsă de senzualitatea sa naturală, începu să facă ceea ce îi ceruse Malko.

Rezemat de perete, închise ochii: remarca nedreaptă a Alexandrei îl făcu să fantazeze. Îşi imagină că gura Zhannei, cu limbă atât de agilă, îi cuprindea mădularul. Apucă părul blond al Alexandrei, îl strânse în coadă şi o apropie şi mai mult, penetrând şi mai adânc gura logodnicei sale.

Acum, aceasta nu mai manifesta nicio reticenţă. Se eliberă în gura ei cu un urlet de plăcere.

Era mereu cea mai bună.

Când redeschise ochii, Alexandra îl privea într-un mod ciudat.

– Dacă ţi-aş spune că eşti al doilea bărbat care ejaculează în gura mea, în seara asta, m-ai crede?

Fără să aştepte răspunsul, îşi ridică chilotul de pe jos şi se îndreptă spre baie, unde se închise.

Malko avea impresia că îi înfipsese un pumnal ascuţit în piept. Alexandra era perfect capabilă, din

răzbunare, să facă ceea ce a spus... Își amintea de locuri de neconceput unde ea i se oferise. Hôtel de Paris avea destule locuri propice unei partide rapide. Începu să-și dea jos smochingul și jură să nu o mai revadă pe Zhanna Hrenkov.

*

* *

Alexei și Zhanna își luau micul dejun în sufrageria apartamentului lor. În tăcere. Tânăra începu.

– Ar fi bine să-i invităm pe prietenii noștri la Ducasse înainte de a pleca, sugeră ea.

– Bineînțeles! aprobă distrat Alexei, care tocmai citea e-mailurile pe iPhone.

– Îi invit și pe Linge, continuă Zhanna pe un ton neutru.

De această dată, Alexei își întrerupse lectura și zise cu o privire agasată:

– Ții neapărat? Știi că nu sunt genul de oameni pe care ar trebui să-i frecventăm.

Zhanna rămase ca de marmură.

– Nu e niciun risc, zise ea apăsat.

Alexei o privi lung.

– Nu sunt prost. Acest tip te atrage mult. Ai face mai bine să fii rezonabilă.

Zhanna nici nu răspunse măcar, se ridică și îl anunță:

– Merg la spa, iar în drum voi lăsa o invitație pentru ei la recepție.

Imediat ce ea ieşi, Alexei puse iPhone-ul deoparte şi luă un telefon mobil negru foarte greu. Cel pe care îl folosea să comunice cu oamenii însărcinaţi cu protecţia sa. Era criptat, şi nu risca să fie interceptat. Imediat ce îl auzi pe Vladimir Krazovski, responsabilul cu securitatea lui, îi dădu ordine pe un ton calm. Desigur, aceştia nu depindeau direct de el, dar i se supuneau. Chiar dacă raportau mai sus ordinele primite.

Liniştit, se interesă din nou de Bursa din Tokio, gândindu-se că Zhanna era foarte imprudentă. Era surprinzător din partea unei femei atât de puternice ca ea. Sau poate dorea să se răzbune.

*

* *

Vladimir Krazovski era în sala de mese de la Méridien, pregătindu-se de un mic dejun consistent, tipic rusesc, în compania lui Gleb Iurcenko, când primi apelul de la Alexei Hrenkov.

Ceilalţi membri ai echipei erau răspândiţi la mese diferite, cu excepţia celor care lucraseră noaptea, aflaţi la odihnă acum. În sală se vorbea mai mult rusă decât franceză sau engleză. Méridien era cartierul general al tuturor fetelor din Est, baza lor operaţională. Acestea reperaseră echipa de ruşi, dar nu îi acostaseră. Din punctul lor de vedere, erau neutri: nici nu reprezentau un pericol, nici nu erau clienţi. Bănuiau că făceau parte dintr-o agenţie de

securitate care asigura protecţia oligarhilor aflaţi în Monaco. În Rusia, gărzile de corp, chiar dacă nu era nevoie de ele, reprezentau un „simbol al statutului social".

Vladimir Krazovski închise şi transmise ordinele către partenerul său.

– O să plecăm în zece minute, zise el, din parcarea cazinoului.

Adică din parcarea subterană din faţa „Sporturilor de Vară", la doi paşi de Hôtel de Paris. Ei nu aveau dreptul la şoferi, decât dacă misiunea o impunea.

Vladimir Krazovski se ridică şi se duse să-l caute pe Grigori Lisenko pentru a-i transmite datele obţinute în ajun despre „ţintă".

*

* *

Atmosfera de la masă era artificial călduroasă. Lipseau „prinţesa" italiană şi soţul ei, plecaţi spre Roma.

Prietenii americani ai familiei Hrenkov contemplau, uimiţi, cadrul somptuos al restaurantului Ludovic XV şi mulţimea de gură-cască de vizavi, care se uitau după „bogaţii" instalaţi pe terasa mare a restaurantului, în faţa cazinoului construit de Garnier.

Încercând să repereze câteva celebrităţi.

Helmut Ponickau era cel care susţinea conversaţia, ajutat de Zhanna şi de una dintre prietenele ei americane, Donna.

Alexandra părea un bloc de gheaţă, privind spre orizont de parcă de acolo urma să apară un dragon care s-o înghită pe Zhanna Hrenkov. Aceasta se uita la Malko, mai discret decât cu o seară înainte. Arbora o ţinută foarte sexi. O bluză aproape transparentă şi un pantalon din in atât de mulat, încât părea pictat pe fese.

Din fericire, erau deja la desert, un delicios sufleu de zmeură, preparat chiar de Ducasse. Americanii se lingeau pe buze.

La cafea, începură să schimbe cărţi de vizită. Între Malko şi Helmut era inutil, dar cele două cupluri americane le oferiră pe ale lor, iar Malko trebui s-o dea pe a lui. Cu adresa castelului din Liezen.

Ţeapănă ca o statuie, Alexandra nu îşi prezentă cartea de vizită, manifestându-şi în mod deschis dezaprobarea. Îmbrăţişările fură mai degrabă reci şi se despărţiră în hol. Alexandra zise imediat:

– Mă duc la cumpărături.

Fără să-l invite şi pe Malko, ceea ce era neobişnuit.

Ceilalţi se îndreptară spre lifturi. Malko intrase doar de zece minute în cameră, când sună telefonul. Era probabil Alexandra, cuprinsă de remuşcări.

Auzi în schimb vocea uşor ascuţită a Zhannei.

– Sunt la spa, anunţă ea; Alexei a plecat la bancă. Are treabă un timp. Putem bea un pahar.

Malko ar fi vrut să închidă. Se lăsă un moment de tăcere, apoi Zhanna continuă pe un ton mai plăcut:

– Trebuie neapărat să vă văd înainte de a pleca.

Era ceva senzual în vocea ei. Intrigat, Malko o întrebă:

– De ce?

– Vă voi spune personal. E important.

Ea închise fără să mai aştepte răspunsul.

După ce ezită câteva minute, Malko se dezbrăcă, îşi puse un şort şi un halat din prosop alb. Instinctul îi spunea că Zhanna Hrenkov nu voia să-l vadă doar datorită libidoului.

CAPITOLUL III

Liftul ducea direct la spa, aflat la primul etaj, cu faţa spre port. O piscină acoperită, o sală de forţă, săli de masaj, o saună şi un bar unde o singură masă era ocupată, de Zhanna Hrenkov.

Faţa i se lumină când îl văzu pe Malko.

– Ştiam că veţi veni!

– De ce? întrebă el aşezându-se.

– Fiindcă nu vă temeţi de soţi geloşi, zise ea cu un zâmbet ambiguu.

– Îl înşelaţi adesea? întrebă el, provocator.

– Niciodată. De altfel, cine a spus că vreau să mă culc cu dumneavoastră?

Avea totuşi un sânge rece uimitor. Se revăzu în Bentley, cu limba rusoaicei pe cale să-i smulgă amigdalele...

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Zhanna zâmbi ambiguu.

– Da, ştiu, m-am purtat ca o puştoaică îndrăgostită. Din cauza ciudatei priviri aurii. Un fel de fantasmă. Dar asta nu contează prea mult.

– În acest caz, de ce aţi vrut să mă revedeţi?

– Sunteţi un bărbat fascinant. Am nevoie în acest moment de cineva ca dumneavoastră.

– Pentru ce?

– Încă nu vă pot spune. Nu am prea mult timp.

– Nu văd cu ce aş putea să vă ajut. După cum probabil v-au spus soţii Ponickau, nu sunt decât un modest gentilom austriac, care trăieşte ceva mai retras în castelul său.

– Mi-au spus multe lucruri bune despre dumneavoastră. Sunteţi un personaj foarte romantic.

– Mulţumesc, făcu Malko, uitându-se la ceasul Breitling. Mă duc după Alexandra la cumpărături. Cred că nu ne vom revedea.

O umbră trecu prin ochii rusoaicei.

– Aş fi foarte dezamăgită dacă ar fi aşa... Voi fi la Londra luna viitoare, când soţul meu pleacă la New York pentru mai multe săptămâni. Mi-ar plăcea să vă revăd.

– Nu locuiesc la Londra...

– Sunt multe avioane care pleacă din Viena...

Era deja în picioare. Ea îl privi lung şi zise în şoaptă:

– Dacă veniţi să mă vedeţi, nu o să regretaţi.

Fără să răspundă, Malko se aplecă, îi atinse uşor mâna şi se îndreptă spre ieşire.

Cu intenţia clară de a nu o mai revedea pe rusoaica ciudată, care nici măcar nu-l excita. Porni pe un culoar care ducea la lift, singura cale de a ieşi de la spa.

În momentul în care ajungea la lift, doi bărbaţi apărură în urma lui: nişte musculoşi în tricou şi pantaloni albi, solizi ca nişte tăietori de lemne.

Probabil masori.

Se dădură la o parte pentru a-l lăsa să intre în cabina mică. Deodată, unul dintre ei se întoarse şi i se aşeză în faţă. Malko îi întâlni privirea şi înţelese instantaneu că nu era un masor.

*

* *

Nu avu timp să pună întrebări: necunoscutul, care îl depăşea cu mai bine de cincisprezece centimetri, îl lovi cu capul!

Ca un miracol, fiindcă era prea înalt, fruntea acestuia nu zdrobi nasul lui Malko, dar îl lovi între ochi, ameţindu-l aproape complet şi aruncându-l spre celălalt „masor".

Acesta din urmă îl lovi cu cotul în coaste atât de violent, încât îi veni să vomite.

Apoi primi o lovitură în stomac, de parcă îl lovise un fier de călcat.

De această dată, vomită pe tricoul alb al celui care tocmai îl lovise.

Acesta din urmă se dădu în spate cu un mormăit furios. În momentul în care un antebraţ musculos îi înfăşura gâtul lui Malko, strângând cu putere.

Se simţi ridicat de la sol, iar strânsoarea se accentuă.

Confuz, îşi zise că urma să moară în acest lift, fără măcar să ştie de ce.

După câteva secunde, presiunea slăbi, cât să poată inspira puţin aer.

Uşurarea sa nu fu decât de scurtă durată. Scoase un ţipăt: ceva ascuţit tocmai i se înfigea în partea stângă: lama unui pumnal.

Aceasta se opri după câţiva milimetri.

Bărbatul care stătea în faţa lui se aplecă spre el şi întrebă:

– *Vî gavarite pa ruski?*[1]

Malko înclină afirmativ din cap. Celălalt continuă, cu gura aproape de a lui, în rusă:

– Dacă nu vrei să mori, nu te mai apropia niciodată de Zhanna Hrenkov. Ai înţeles?

Malko îşi înghiţi saliva şi murmură un „*da*" gâtuit.

Celălalt se dădu înapoi şi Malko simţi cum pumnalul se retrage. O mână cu degete care i se păreau enorme îi apucă organele genitale, ca şi cum ar fi vrut să le zdrobească.

– Niciodată! repetă rusul.

Malko simţi că i se va face rău.

Deodată, cele două degete mari ale atacatorului i se aşezară pe carotide şi apăsară.

În câteva secunde, simţi cum sângele nu-i mai ajunge la creier şi îşi pierdu cunoştinţa, căzând lat pe planşeul liftului. Simţi vag cum al doilea atacator trece peste el şi leşină.

---

[1] Vorbiţi rusa?

*
* *

Un țipăt de femeie îl făcu să-și revină complet.

Deschise ochii, văzu niște sandale, niște gambe roșii și poalele unei rochii albastre. Apoi o femeie grasă, cu privirea terifiată, care încerca neîndemânatică să-l ridice.

Reuși singur, rezemându-se de ușă și schiță un zâmbet.

– *You OK?* întrebă necunoscuta cu un puternic accent britanic. *You must call a doctor.*

– Nu-i cazul, o asigură Malko, mi s-a făcut rău. Căldura.

Se strecură afară din lift, revenind la nivelul spa-ului. Liftul plecase cu femeia britanică, iar el se sprijini de perete pentru a nu cădea. Cu senzația că trecuse parcă prin tamburul unei mașini de spălat.

Era ireal: să fie atacat în acest mod sălbatic în hotelul cel mai șic din Monte Carlo! Trebuie spus că măsurile de securitate nu constituau punctul forte în Hôtel de Paris: un filtru lejer la ușa turnantă care dădea spre exterior, apoi, nimic: oricine putea să ia un lift și să ajungă la camere.

Foarte puține camere de luat vederi.

Apăsă pe butonul care chema liftul și coborî privirea spre tricoul pe care se întindea o pată de sânge. Nu visase.

Abia când ajunse în cameră se simți mai bine. Alexandra nu se întorsese și era mai bine așa.

Dezbrăcându-se de haine, se duse sub duş, unde întârzie.

Calmat de apa caldă.

Apoi, se întinse înfăşurat în halatul de baie.

Blestemând-o pe Zhanna Hrenkov. Rusoaica trebuia să-şi dea seama totuşi cât de gelos era soţul ei... Tratamentul suferit de Malko nu îl mira prea tare. Era specific brutalităţii ruseşti. Bărbaţii cu care avusese de-a face erau nişte profesionişti. Foşti militari transformaţi în gărzi de corp, obişnuiţi mai întâi să omoare şi apoi să gândească.

Un lucru îl mira: părea să ştie că vorbeşte ruseşte, or, doar Zhanna era la curent. Cine putea să-i fi informat?

Adormi înainte de a-şi fi răspuns la această întrebare.

*

* *

De această dată, Malko îi invită pe soţii Ponickau la Rompaldi, localul italienesc situat în faţa cazinoului. Alexandra, mult mai relaxată, părea că nu remarcase nimic. Bucuroasă de ultima ei achiziţie: o rochie foarte mulată, cu epoleţi de ofiţer şi un decolteu la limita indecenţei. Cocoţată pe cei cincisprezece centimetri ai tocurilor, îi domina pe toţi cu mai mulţi centimetri.

Fascinat de sânii ei bronzaţi, Helmut Ponickau împrăştia jumătate din spaghetele sale în sos pesto pe faţa de masă.

Întărind bănuielile lui Malko. Poate că, până la urmă, în ajun, Alexandra făcuse doi bărbați să ejaculeze în gura ei.

– O să mergem să bem un pahar la barul de la Hôtel de Paris, sugeră Helmut, deloc grăbit să se despartă de Alexandra.

Cel puțin, puteau merge pe jos până acolo.

Abia instalați, cele două femei se duseră la toaletă. Malko profită imediat.

– Helmut, întrebă el, ați vorbit mai mult prietenilor dumneavoastră ruși despre mine?

Baronul Ponickau râse satisfăcut.

– Bineînțeles, le-am spus tot ceea ce credeam bun despre dumneavoastră.

– Atât?

Gentilomul din Monaco se aplecă spre Malko, cu un aer misterios.

– Le-am spus că nimeni nu știe de unde aveți banii cu care întrețineți castelul.

– Probabil au crezut că sunt un escroc.

– Oh, nu! protestă Helmut Ponickau, le-am spus *și* că mulți oameni din Viena susțin că sunteți un spion, că lucrați pentru CIA. E un secret cunoscut de toată lumea, nu-i așa?

Malko nu avu timp să răspundă, cele două femei revenind de la toaletă, apoi se ridicară cu toții.

În timp ce degusta Mojito, Malko se întrebă dacă nu cumva insistența Zhannei Hrenkov în privința lui nu avea altă motivație decât cea sexuală.

*

* *

Sala de mese a ambasadei Statelor Unite la Viena, situată pe Boltzmannstrasse, era destul de somptuoasă, cu lemnăria închisă la culoare şi ferestrele care dădeau spre Prater. Mark Hopkins, şeful staţiei CIA la Viena, îi zise lui Malko:

– Avem noroc. Excelenţa Sa se află la Washington toată săptămâna, iar eu sunt prieten cu secretara sa...

Şeful staţiei CIA zâmbi.

– „Şeful" este foarte atent la principii. Când lipseşte, închide cu cheia sufrageria...

Odată instalaţi, un ospătar le servi un aperitiv.

Malko se mulţumi cu o votcă, în timp ce partenerul său comandă un Chivas cu puţină gheaţă. Aşteptară ca ospătarul să aşeze pe masă porţiile de *gazpacho*[2] şi să se retragă pentru a trece la lucrurile serioase.

– Aţi venit singur la Viena? întrebă Mark Hopkins.

– Nu, Alexandra e cu mine. Cutreieră buticurile. Apoi, se va întoarce la culesul strugurilor.

Mark Hopkins zâmbi nostalgic.

– Va trebui, într-o zi, să-mi faceţi cunoştinţă. Se pare că e absolut magnifică. *A very beautiful lady...*

---

[2] Supă rece de legume originară din Spania. (n. trad.)

Mark Hopkins auzise vorbindu-se despre voluptuoasa logodnică a lui Malko...

– Data viitoare, promise acesta. Deci, aţi descoperit lucruri interesante despre ruşii mei?

Mark Hopkins îşi termină de mâncat supa, după care răspunse, cu un zâmbet larg.

– *You bet!*[3] Sunt nişte hoţi. Şi ea, şi el. Nişte mari escroci.

Scoase o foaie de hârtie din buzunar şi citi: Alexei Hrenkov, născut în 1962, este un tip inteligent, absolvent al Institutului de Finanţe din Moscova. La 28 de ani, îl găsim la Inkombank, unde devine în scurt timp preşedinte. Patru ani mai târziu, în 1996, Inkombank este falimentată în urma plângerilor unor acţionari americani care au fost „uşuraţi" de şaizeci de milioane de dolari.

Dar, Alexei va face şi mai multe.

În martie 2000, în ciuda trecutului dubios, ajunge ministrul de finanţe al regiunii Moscova. Apoi, după patru ani, în 2004, devine vicepreşedinte al *Oblast*-ului[4] Moscova, însărcinat cu investiţiile imobiliare, răspunzător de toate comenzile publice.

Acolo va arăta cu adevărat ce ştie să facă, şi intră în scenă şi soţia sa, Zhanna, fostă Bartok.

---

[3] Fiţi sigur.

[4] Regiunii.

Aceasta, după câţiva ani în Statele Unite, s-a întors în Rusia unde l-a întâlnit pe Alexei. Amândoi s-au îndrăgostit la prima vedere.

Astfel, devin complici.

Zhanna, sfătuită de soţul ei, înfiinţează firme imobiliare care primesc comenzile din regiunea Moscova, începând cu devize umflate de la 40 la 75%! Banii astfel obţinuţi ajung direct în paradisuri fiscale, în conturile Zhannei şi ale lui Alexei.

Între timp, Zhanna face deplasări repetate în Statele Unite. Graţie banilor deturnaţi din regiunea Moscova, duce acolo un trai luxos, îşi cumpără un hotel particular pe strada 83, colţ cu Park Avenue, şi devine cunoscută graţie acţiunilor sale caritabile. Aduce la New York *Russian National Orchestra,* organizează o expoziţie „Rusia" la muzeul Guggenheim, o alta la Miami.

Ca să nu uit... Ancheta declanşată de secţia financiară a FSB-ului din Moscova a arătat că în 1993 ea a cheltuit 26 000 de dolari într-o lună doar pe pantofi şi lenjerie.

– E o femeie care ştie să trăiască, remarcă ironic Malko.

– Era, la acea vreme, în detrimentul Inkombank, continuă americanul.

Peanuts[5], pe lângă ceea ce avea să urmeze!

[5] Mărunţiş.

Din 2004 până în 2008, cuplul va sustrage 27 de miliarde de ruble[6] din bugetul regiunii Moscova!

În 2008, când simt că vremurile încep să se schimbe, părăsesc în liniște Rusia pentru a trăi între New York, Londra și Coasta de Azur.

– Cum au reacționat autoritățile ruse? întrebă Malko.

– FSB din Moscova și MVD instrumentează amândouă plângeri împotriva cuplului, dar nu a fost emis niciun mandat internațional de arestare pe numele lor.

– Ciudat, nu?

– Sursele noastre de la Moscova ne spun că Alexei Hrenkov e protejat de mult timp de generalul Boris Gromov, fostul comandant al trupelor sovietice în Afganistan, până în 1990. Trebuie să încaseze și el bani.

Ospătarul reapăru, cu coaste de miel și broccoli, apoi, după ce le servi un Bordeaux Château La Lagune 1994, se retrase din nou.

– E o poveste tipic rusească, concluzionă Malko.

– Unde i-ați întâlnit?

– La Gala Crucii Roșii de la Monte Carlo, vara asta.

---

[6] Aproximativ 700 de milioane de dolari.

Mark Hopkins zâmbi.

– Frumos parcurs pentru o învățătoare din Belarus, care nu are astăzi decât 43 de ani... De ce vă interesați de ei?

Malko simțea că șeful stației CIA era intrigat. Nu avea nimic de ascuns față de el.

– Totul a început cu un flirt inocent, la masă, explică el. Și aproape că era gata să se termine foarte prost pentru mine.

Mark Hopkins ascultă relatarea cu gura căscată și zise:

– Asta completează tabloul! Se știa că Zhanna era o escroacă, dar în plus, își înșală soțul. O să adaug asta la fișa ei.

– Ce credeți despre incidentul din lift?

– Nu e nimic de mirare. Un tip ca Alexei Hrenkov are mereu gărzi de corp. Știți bine că rușii nu se omoară cu finețurile.

– E adevărat, recunoscu Malko, dar nu înțeleg de ce această femeie se ține de capul meu.

Americanul izbucni în râs.

– Malko! Lumea întreagă știe că sunteți un seducător înnăscut. Probabil că această Zhanna se plictisește cu milioanele ei. Poate că a vrut puțină aventură.

Malko scutură din cap.

– Ciudat. Nu are profilul unei seducătoare. E o femeie rece, care nu degajă niciun farmec anume.

Șeful stației CIA înlătură obiecțiunea.

– Sunteţi prea modest. Ce alt motiv ar fi avut?

– Nu ştiu, mărturisi Malko. Dar insistenţa ei m-a surprins. În timpul ultimei noastre conversaţii, mi-a cerut să merg la Londra unde deţine un apartament, invocând un motiv misterios, pe care l-ar explica mai târziu.

– Normal. E perseverentă.

– Cu soţul ei care pare s-o urmărească atent...

Mark Hopkins zâmbi.

– E ciudat. Am impresia că vreţi s-o revedeţi... Atenţie! În acest caz, nu pot să vă furnizez „baby-sitters" din agenţie. E o treabă personală. Încercaţi să nu vă implicaţi prea mult.

Malko zâmbi, fără să răspundă, şi, până la cafea, discutară alte aspecte.

Recunoscând, în sinea sa, că americanul avea dreptate. Această femeie îl intriga. Era atrasă de el doar pentru că Helmut Ponickau lăsase să se înţeleagă că activa în domeniul spionajului? Sau cei doi escroci aveau un plan ascuns pentru a se folosi de el?

Aruncă o privire la ceasul Breitling. Alexandra trebuia să fie nerăbdătoare.

– O să mă întorc curând la Liezen, zise el. Va trebui să veniţi acolo într-o zi. Ar fi o excelentă ocazie să faceţi cunoştinţă cu Alexandra.

Bucuros, Mark Hopkins îl conduse până în curtea ambasadei, unde Elko Krisantem aştepta la volanul Jaguarului.

Alexandra era la Rote Café, într-o rochie imprimată pe care el nu o văzuse niciodată, extrem de mulată şi decoltată, aşa cum îi plăcea ei. Se instală lângă ea şi îi puse o mână pe picior.

– Chiar eşti foarte atrăgătoare!

– Aşa mi-a spus şi unul dintre prietenii tăi care trecea pe aici, făcu ea cu un zâmbet. Deci, ce ţi-au povestit „spionii" tăi?

Detesta profund lumea paralelă a lui Malko, însă înţelegea că el avea nevoie de CIA pentru a-şi întreţine stilul de viaţă.

Şi pe al ei.

– Oh, zise el, s-ar putea să fie ceva de făcut la Londra. De întâlnit pe cineva. Îţi place Londra, nu?

Alexandra se încruntă.

– Ştii bine că sunt în plin sezon de recoltat struguri. Deja, astăzi, n-ar fi trebuit să vin la Viena. De altfel, înainte de a ne întoarce la ţară, mi-ar plăcea să beau puţină şampanie...

Cinci minute mai târziu, ciocniră un Taittinger Brut...

– E mai bine, oftă Alexandra. Şampania chiar este o băutură minunată.

Ceva mai târziu, în timp ce rulau spre Liezen, Malko se întrebă de ce o minţise pe logodnica sa, deşi nu era deloc sigur că o va revedea pe Zhanna Hrenkov. Sau că voia s-o revadă.

Subconştientul vorbise în locul lui.

*

* *

În timp ce Alexandra se ducea să se schimbe, Malko se instalase în bibliotecă pentru a citi. Acolo, Elko Krisantem îi aduse o tavă pe care se afla corespondența zilei. Un plic foarte mare îi atrase atenția, cu un timbru britanic. Îl deschise primul.

Pe un carton aurit, găsi o invitație de la ambasadorul Kazahstanului în Marea Britanie la o serată la Christie's, pe 7 septembrie, pentru un dineu de gală în onoarea artei din Kazahstan.

Întoarse invitația și zări, pe verso, o urmă mare roșie. O gură desenată cu ruj de buze.

CAPITOLUL IV

O singură persoană putea să-i trimită această invitaţie promiţătoare: Zhanna Hrenkov.

Era într-adevăr perseverentă.

Auzi sunetul de tocuri pe marmura de la intrare şi se grăbi să ascundă cartonul între două cărţi, în bibliotecă. Alexandra era deja acolo, într-o rochie cu decolteu adânc, care-i descoperea coapsele, mulată ca o mănuşă.

– O să întârziem! zise ea. Castelul e la mama naibii!

O urmă, admirându-i fundul cambrat care se mişca precum un metronom sexual. Era atât de absorbit de invitaţie, încât uită s-o mângâie pe picior pe logodnica sa în timp ce conducea, aşa cum obişnuia.

Cuprins de o dilemă foarte simplă.

Să meargă la Londra sau nu?

Data de 7 era peste o săptămână. Nu avea nimic special de făcut, în afară de câteva mondenităţi, iar Alexandra era ocupată cu culesul viilor, ceea ce o împiedica să meargă în deplasare cu el. Din

acest punct de vedere, nu avea nicio problemă. Dar de ce să răspundă invitației Zhannei?

Nu simțea o atracție particulară față de blonda bielorusă, în ciuda prestației fierbinți din parcarea din Monaco.

Chiar înainte de a ajunge la destinație, trebui să recunoască faptul că adrenalina îl îndemna s-o facă. Ceva îi spunea că insistența tinerei pentru a-l vedea nu avea doar motivații sexuale. Dacă avea așa ceva. Acum, că îi știa istoria, bănuia ceva mult mai întortocheat decât o aventură amoroasă.

Când urcă treptele de la intrarea gazdelor sale, decizia era luată: va merge la Londra.

*

* *

Instalată în fața unei cești de ceai, la una din ferestrele minunatului apartament din Grosvenor Place, Zhanna Hrenkov admira distrată peluzele impecabile ale grădinilor palatului Buckingham. Cu o urmă de satisfacție, totuși.

Ce drum lung făcuse de la apartamentul comunitar din Minsk și salariul mizerabil de învățătoare de pe vremea Uniunii Sovietice! Deja, faptul că reușise să plece din Belarus pentru a ajunge la Moscova reprezentase un pas uriaș. Chiar dacă în capitala rusă fusese nevoită să lucreze ca *domorabotskaia*[1] pentru a supraviețui.

---

[1] Menajeră.

La acea vreme, nici măcar în visele ei cele mai frumoase nu şi-ar fi imaginat că va ajunge într-o zi vecină cu regina Angliei...

Alexei zburase către Berna în urmă cu o oră. De acolo, va merge la New York pentru a se ocupa de o problemă urgentă: blocarea de către autorităţile ruse a unuia dintre conturile lor. Erau totuşi 23 de milioane de dolari acolo...

Zhanna, care de obicei petrecea puţin timp la Londra, hotărâse să nu-l însoţească. Alexei nu comentase nimic: era un tip taciturn, dar ea nu avea încredere în aparenta lui indiferenţă. Căci, dacă plecase cu câteva dintre gărzile de corp, altele rămăseseră la Londra pentru a o „proteja".

Teoretic, nu trebuiau să se ocupe de ea decât dacă îi solicita. Zhanna nu se baza pe asta, fiindcă nu le controla activităţile. Aceştia erau coordonaţi de la Moscova, fără ca ea să poată interveni. Într-un fel, era preţul libertăţii lor, a lui Alexei şi a ei.

„Îngerii păzitori" erau cazaţi nu departe de apartamentul ei din Grosvenor Place nr. 18, lângă ambasada Irlandei, pe bulevardul care mergea de-a lungul parcului Buckingham, în centrul Belgravia, cartierul cel mai şic din Londra.

Oficial, lucrau pentru o firmă de comerţ, Petropavlovsk Ltd, cu vize emise legal. Când avea nevoie de ei, puteau ajunge acolo în câteva minute. Doar că ea îi bănuia că îşi băgau nasul în viaţa ei

privată, interceptându-i corespondența sau chiar și comunicațiile telefonice.

Deplasarea neplanificată a lui Alexei îi dăduse ideea de a-l invita pe prințul Malko Linge, care ar ocupa locul destinat soțului ei. Fiind unul dintre sponsorii acestei serate, nu întâmpinase nicio problemă.

Cel mai ciudat era faptul că această serată de la Christie's era finanțată parțial și de contribuabilii ruși.

Zhanna își aprinse o țigară, fixând cu privirea copacii din parcul Buckingham Palace.

Urma Malko Linge să răspundă invitației?

*

* *

Zborul British Airways survola pădurile din vestul Londrei care împrejmuiau aeroportul Heathrow, pregătindu-se de aterizare. Malko nu se mai întorsese la Londra de la confruntările sale cu ucigașii Mossadului, în urmă cu un an[2]. Spera că israelienii nu-l mai urmăresc pentru a se răzbuna.

Alexandra nu făcuse niciun comentariu când el o anunțase despre scurta deplasare. Era pierdută în podgoriile ei. Cum ea nu știa de apartamentul londonez al familiei Hrenkov, nu bănuise nimic. Malko hotărâse să nu anunțe stația locală a CIA.

---

[2] SAS nr. 117 și 118 *Renegatul*, Editura Meteor Press, 2010.

Cu atât mai mult că nu vorbise despre deplasare cu Mark Hopkins, şeful staţiei CIA de la Viena. CIA nu era interesată de curiozitatea lui faţă de Zhanna Hrenkov şi avea toate şansele să nu fie niciodată interesată. În taxiul care îl ducea la Lanesborough, îşi zise, supărat pe el însuşi, că se purta ca un licean. Să răspundă invitaţiei unei femei de care nici nu era atras şi care îi provocase deja câteva neplăceri, asta era masochism...

Portarul cu şapcă gri de la Lanesborough, cu trandafir la butonieră, îl întâmpină ca şi cum abia plecase.

Avea mai puţin de douăzeci şi patru de ore la dispoziţie pentru a se clarifica în privinţa intenţiilor reale ale Zhannei Hrenkov. MI5 urma foarte probabil să descopere prezenţa sa la Londra, dar se putea afla acolo şi în interes personal.

*

* *

Taxiurile se opreau în şir indian în dreptul nr. 10 de pe King Street, o stradă îngustă cu sens unic, între Piccadilly şi Pall Mall, care nu reunea decât galerii de artă, cu excepţia vechiului pub, Golden Lion.

Malko coborî din taxiul urmat de un Rolls cu numere de înmatriculare străine, doar cu trei litere, din care ieşi un cuplu masiv: el, cu craniul ras, ea, brunetă, tip gitan, cu ochii uşor migdalaţi precum asiaticele, bucălată, cu privirea vie şi o frunte joasă.

O mulțime în smochinguri și rochii de seară se îngrămădea la parterul Casei Christie's, în fața unei mese lungi pe care era lista celor două sute de invitați la serată și a meselor care le erau rezervate.

Malko privi în jurul său, gândindu-se că o va vedea pe Zhanna Hrenkov, fără însă s-o zărească. Mulți invitați ajunseseră deja la primul etaj pe scările monumentale, acolo unde se ținea cocktailul.

După ce ridicase cartonul care îl repartiza la masa 8, Malko urcă și el. Batalioane de ospătari se strecurau printre invitați, cu tăvi încărcate cu pahare de șampanie și „soft-drinks". Kazahstanul era teoretic un stat musulman. Slavă Domnului, patruzeci de ani de ocupație sovietică șubrezise considerabil poziția religiei, iar islamismul practicat în acest stat deșertic și bogat era, de asemenea, „soft". Malko încercă să se intereseze de tablourile care decorau pereții. Pânze reprezentative ale artei kazahe, în onoarea căreia era organizată această serată somptuoasă.

Domina realismul sovietic pur și dur, cu picturi naive lucrate în stilul celor care se găseau la piața Ismailov din Moscova.

Sponsorii probabil plătiseră enorm la Christie's, venerabilă și serioasă casă de licitații, pentru a accepta expunerea unor astfel de tablouri a căror singură valoare era dată de rame.

După ce se învârtise îndelung printre invitați, Malko fu nevoit să constate în cele din urmă: Zhanna Hrenkov nu se afla acolo! Erau puține femei drăguțe, în afară de câteva prostituate ruse, ucrainene sau moldovene, reciclate în mariaje complicate. Aproape toată lumea vorbea rusa sau kazaha.

În orice caz, această mulțime respira prosperitate... Malko surprinse o discuție între doi bancheri, în care unul îi mărturisea celuilalt:

– Am reperat deja o duzină de miliardari, dintre care patru sunt kazahi!

Pentru o țară nouă, chiar dacă era foarte mare, era încurajator...

Era la al treilea pahar de șampanie când un licitator anunță să se ia loc la mese. Lumea începu să se miște, ajungând în sala de mese cu un tavan octogonal foarte înalt și cu pereți albastru-închis.

Masa nr. 8 se afla în fundul sălii, cu fața spre ușă, lângă o estradă destinată cel mai probabil muzicanților. Cuplul care ieșise din Rolls era deja instalat. Îl salutară pe Malko cu un zâmbet amabil. Li se alătură un bărbat cu trăsături asiatice pronunțate, însoțit de o blondă planturoasă, mai tânără cu douăzeci de ani decât el.

Și ei tot ruși.

O tipă înaltă, tânără, cam slabă, cu o față ascuțită, purtând un turban, luă loc la dreapta lui Malko. Se întoarse spre el și întrebă în engleză:

– Sunteţi interesat de arta kazahă?

– Mai mult sau mai puţin, mărturisi Malko. Dumneavoastră?

– Oh, eu am o galerie la Moscova şi suntem mai degrabă axaţi pe arta contemporană. Piaţa externă kazahă e minusculă. Mai mult kazahii cumpără lucrările.

– Sper că nu plătesc prea mult pe ele, făcu Malko, cu privirea la tabloul cel mai apropiat: un cuplu pe un câmp, stil colhoz 1930, cu feţe la fel de expresive ca nişte garguie.

Directoarea de galerie zâmbi politicos. Nu trebuia să se certe niciodată cu potenţialii clienţi... Aproape toată lumea se aşezase, iar în stânga lui Malko rămăsese un loc gol. Se aplecă şi văzu numele invitatei: Lynn Marsh.

Putea fi Zhanna Hrenkov sub un nume fals.

Un bărbat corpolent luă un microfon pentru un lung discurs în rusă tradus imediat în engleză. Lăudând arta kazahă, ospitalitatea Casei Christie's şi calitatea invitaţilor. În mijlocul discursului, Malko zări o siluetă care se strecura printre mese. O femeie brunetă înaltă, mulată într-o rochie roşie. O faţă foarte echilibrată, cu pomeţi înalţi, un nas uşor cârn, trăsături fine.

Cum spun britanicii, „a very beautiful lady". Care se aşeză pe locul liber de lângă Malko! De aproape, era şi mai frumoasă: un corp fin, cu un

decolteu rezonabil. Se întoarse spre Malko cu un zâmbet strălucitor.

– *I am sorry to be late.*[3] Nu găseam un taxi...

Era adevărat, fiind o zi neagră pentru Londra: în mod excepţional, fusese o grevă la metrou, ceea ce dăduse traficul peste cap.

Ciudat, se scuza ca şi cum avea întâlnire cu el.

Discursul odată încheiat, începură toasturile şi se declanşă o hărmălaie voioasă la masa care număra acum patru femei foarte frumoase, inclusiv vecina lui Malko. Aceasta se întoarse spre el.

– Sunteţi bancher?

– Nu, de ce?

Ea izbucni în râs.

– Aici, în seara aceasta, nu sunt decât bancheri, ruşi şi kazahi foarte bogaţi. Cum dumneavoastră nu sunteţi nici kazah şi nici rus...

– Sunt austriac, preciză Malko. Amator de artă. Este motivul pentru care am fost invitat de Christie's la această serată.

Nu-i venea uşor să recunoască faptul că venise pentru o femeie care îi făcuse avansuri precise şi dispăruse apoi.

– Dumneavoastră, continuă el, sunteţi bancher?

Din nou râsete.

– Nu, sunt doctor. Ortodonţie.

---

[3] Scuze pentru întârziere.

Totuşi nu avea alura unui dentist...

– În orice caz, sunteţi fermecătoare, răspunse Malko. Regret că nu am probleme cu dinţii.

Lynn Marsh râse cu poftă.

– Din fericire pentru dumneavoastră! Sunt foarte scumpă.

În orice caz, dinţii ei erau perfecţi.

Acum, toată lumea vorbea ruseşte la masă. În afară de ei. El se hazardă.

– Tot Christie's v-a invitat?

Lynn Marsh scutură din cap.

– Nu, trebuia să vin cu un prieten rus care a fost nevoit să plece în călătorie. Îmi place să îmbrac o rochie de seară, uneori. Mai uit de ortodonţie.

Un val de ospătari începu să servească la masă. Îi aşeză în faţa lui Malko ceva ce în meniu era menţionat ca *foie gras*.

După ce îl gustă, Malko fu sigur de un lucru: acest *foie gras* venise pe cal din Kazahstan, probabil sub şaua unui cal... Întâlni privirea Lynnei Marsh care îi zâmbi complice.

– Acest *foie gras* e un pic cam ciudat, nu?

Totuşi, lângă ei, ruşii şi kazahii se îndopau ca nişte nebuni cu acest pateu fără gust.

Malko parcurse din nou sala cu privirea, pentru a încerca s-o localizeze pe Zhanna Hrenkov.

Degeaba.

Privi profilul perfect al vecinei de masă, care manevra iPhone-ul, lăsând deoparte pateul.

Tulburat.

Această femeie era absolut magnifică şi nu părea prea redutabilă. Era totuşi o coincidenţă extraordinară ca cea mai frumoasă femeie singură de la acest dineu să se afle chiar lângă el.

Îi amintea ceva recent, plăcut, dar şi înspăimântător în acelaşi timp. Ultima dată când se aflase la un dineu asemănător lângă o brunetă foarte frumoasă, se trezise, după un moment de intimitate delicioasă, într-o cuşcă înconjurat de mai mulţi tigri care hotărâseră să-l mănânce la micul dejun[4].

Această amintire îi mai domolea libidoul.

[4] SAS nr. 116 *Filiera elveţiană*, Editura Meteor Press, 2010.

CAPITOLUL V

După *foie gras*, urmă un intermezzo interminabil cu doi cântăreți care ar fi trebuit să facă cunoscută asistenței muzica din Kazahastan... Un amestec de tonalități marocane foarte ritmate, cu accente vag arabe, însoțite de tamburine. Îți puteai imagina călărețiii care galopau prin faimoasele stepe kazahe, pline de petrol.

Cuplul kazah de la masă avea lacrimi în ochi! După o rafală de aplauze, se reveni la lucruri serioase: felul principal. Malko examină cu neîncredere farfuria: singurul lucru identificabil era fasolea verde, care înconjura o bucată de carne cu aspect dubios. Când încercă să guste prudent, fu aproape sigur că animalul din care provenea trebuia să fi trăit pe altă planetă.

Totuși, vecinii de masă kazahi lingeau farfuriile...

Un nou discurs.

Malko nu reușea să înțeleagă de ce Zhanna Hrenkov nu apărea. Vecina sa se arăta chiar receptivă la discuții. Malko află că era divorțată.

Serata se termina, iar el era tot în același punct. Galant, se duse să aducă niște pricomigdale pentru Lynn Marsh, dintre deserturile așezate pe bufetele

din încăperea alăturată. Tânăra se uita des la ceas, dar se arăta şarmantă. Când îşi termină porţia de pricomigdale, aproape toţi invitaţii plecaseră deja. Se ridică şi îşi luă poşeta.

– Cred că trebuie să plec! zise ea.

Coborâră monumentalele scări unul lângă celălalt şi ajunseră pe trotuarul străzii King măturat de un vânt glacial.

Din fericire, taxiurile apăreau periodic de pe strada Duke. Malko îşi zise că nu mai avea mult timp până ce va termina această serată într-un stil cât mai puţin pompos.

Lynn Marsh se întoarse repede spre el, cu orbitorul ei zâmbet. Minunată în rochia lungă grena, cu privirea lucind.

– Sunt fericită că v-am întâlnit! Această serată a fost plăcută. Destinul a potrivit bine lucrurile.

Stăteau nemişcaţi pe trotuarul îngust al străzii King, în faţa Casei Christie's. Malko era tot mai intrigat de absenţa Zhannei Hrenkov.

Inexplicabilă.

– Nu vreţi să veniţi să bem un pahar la Annabel's? îi propuse el Lynnei Marsh.

Aceasta îi declină oferta cu un zâmbet confuz.

– Îmi pare rău. Trebuie să mă trezesc foarte devreme mâine dimineaţă pentru a fi la cabinet la ora opt. Dar, poate cu altă ocazie.

În timpul dineului, îi dăduse cartea ei de vizită cu numărul de telefon mobil. Malko era intrigat că o femeie atât de frumoasă trudea într-un cabinet de

ortodonție. Nu îndrăznise s-o întrebe cine o invitase la această gală. Dacă era amantul ei, era ciudat că nu se făcuse simțit.

Văzând determinarea tinerei, se aplecă spre mâna ei și i-o sărută.

– Pe altă dată!

Îi urmări din ochi silueta în timp ce urca într-un taxi. Furios și dezamăgit. Ce se întâmplase?

Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la Lanesborough.

În mod clar, nu trebuia să aibă niciodată încredere în femei.

*

* *

Zhanna Hrenkov plecase de la Leicester Square Theater înainte de finalul spectacolului, mergând pe jos până la Piccadilly Circus pentru a lua un taxi. Erau destul de puține șanse să fie urmărită.

Înfășurată într-un pardesiu dublat cu blană, nu simțea vântul glacial.

Când coborî la Lanesborough, traversă holul și se duse să ia loc în micul salon care preceda barul, pustiu la acea oră târzie.

Pentru că nu știa când urma să se termine gala de la Christie's, comandă un ceai. De unde stătea, vedea trecând toate persoanele care traversau holul pentru a ajunge la camere.

Așteptă mai mult de douăzeci de minute, tot mai agasată: știa că Malko se cazase la acel hotel, pentru că întrebase de el dându-și un nume fals.

Evident, Malko putea să nu se întoarcă direct de la dineu.

În fine, reperă silueta pe care o aştepta.

Rusoaica se ridică imediat şi se duse în hol. Bărbatul în smoching aproape că ajunsese la lifturi. Apăru în spatele lui chiar când deschidea grilajul auriu al cabinei. Simţindu-i prezenţa, el se întoarse.

– Zhanna! Unde aţi fost?

– Vă voi explica, făcu ea cu un zâmbet misterios.

Era deja în cabină. Ceea ce însemna că avea intenţia să urce direct în camera lui. Malko închise grilajul şi apăsă pe butonul pentru etajul doi.

Abia ajunşi în cameră, ea se întoarse spre el şi îşi descheie calmă pardesiul. Scoţând la iveală o rochie roz foarte strâmtă şi foarte scurtă, ciorapi negri lucioşi. Cu pantofi cu tocuri interminabile, era aproape înaltă!

Ochii ei subliniaţi cu rimel şi gura foarte roşie completau tabloul. Se dezbrăcă de pardesiu şi îl apostrofă pe Malko, cu o mână în şold.

– Deci, regretaţi că aţi venit la Londra?

– De ce nu aţi fost la serata de la Christie's?

– Am avut ceva de rezolvat, dar acum sunt aici.

Întrezărind sfârcurile sânilor pe sub ţesătura roz, Malko realiză că nu purta sutien.

Zhanna se lipi de el şi începu să-şi legene bazinul într-o mişcare foarte sugestivă. Apoi, cu faţa ridicată spre el, zise simplu:

– Sărutaţi-mă.

La fel de directă ca şi la Monte Carlo. Lăsându-şi mâinile s-o pipăie, Malko descoperi că purta portjartier.

Trecându-şi o mână în spate, Zhanna Hrenkov îşi descheie fermoarul rochiei, apoi se dezbrăcă. Pe dedesubt purta un furou din satin mov cu negru, vizibil de bună calitate. Cu pantofii Jimmy Choo cu tocuri încrustate cu diamante false, era chiar sofisticată.

Zhanna se răsuci pe loc.

– Vă place?

Graţie informaţiilor obţinute de la Viena, Malko ştia deja că-i plăcea lenjeria. Fără să aştepte răspunsul, rusoaica se apropie din nou şi începu să-l maseze prin pantalon.

În scurt timp, îi scoase sexul afară şi îl împinse pe Malko pe un fotoliu Queen Ann. Lăsându-se pe mocheta groasă, îl cuprinse cu gura şi începu să-i administreze o felaţie demnă de o profesionistă.

Destul de repede, Malko simţi cum ajunge pe culmile plăcerii. Vru s-o ridice pentru o penetrare, dar Zhanna se agăţă de sexul lui ca un înecat de un colac de salvare.

Până ce el se eliberă în gura ei.

Rusoaica se ridică, îşi trase ciorapii în sus, îl privi amuzată pe Malko şi întrebă:

– Aveţi ceva de băut?

Ciudată această femeie blindată ca un seif, care nici măcar nu încearcă să facă dragoste cu un bărbat de care se presupune că este îndrăgostită... şi pe care l-a făcut să bată un drum lung din altă parte a Europei.

Malko scoase din minibar o sticlă de şampanie Taittinger Brut. Fără să-şi îmbrace rochia, Zhanna se instală în fotoliul pe care stătuse el şi îşi aprinse o ţigară.

Ciocniră, iar Malko o privi.

– De ce voiaţi să vin la Londra?

Rusoaica schiţă un zâmbet ironic.

– Nu sunteţi satisfăcut? Nu v-am făcut să simţiţi plăcere?

– Ba da, evident.

În mod clar, Zhanna nu se purta ca o femeie îndrăgostită. Mai degrabă ca o profesionistă fericită că îşi satisfăcuse un client bun. Felaţia prestată fusese perfectă, dar fără cea mai mică undă de erotism. O prestaţie mecanică şi bine controlată.

Ca şi cum ar fi citit gândurile lui Malko, Zhanna lăsă paharul de şampanie şi întrebă, pe un ton neutru:

– Aţi remarcat-o pe vecina dumneavoastră de masă? E o femeie foarte frumoasă, nu-i aşa? Nu a încercat să vă seducă?

Malko o privi, uimit.

– Cum ştiţi cine se afla lângă mine?

– Eu am făcut aranjarea la mese, făcu simplu rusoaica. Tot eu v-am aşezat lângă Lynn Marsh. O alegere bună, nu-i aşa? Doar că, probabil, a fost dezamăgită.

– De ce?

– În locul dumneavoastră ar fi trebuit să se afle Alexei.

– Soţul dumneavoastră?

– Care e şi amantul ei.

Era tot mai complicat. Malko întrevăzu o posibilitate: îl invitase pentru a o seduce pe amanta soţului ei. Cam complicată afacere. În cursul dineului, Lynn Marsh nu se arătase chiar deloc provocatoare.

– Explicaţi-mi. Voiaţi s-o seduc pe această femeie?

Zhanna Hrenkov strâmbă din gura rujată şi se uită cu ură.

– Nu chiar. Aş vrea mai degrabă să mă scăpaţi de ea.

*

* *

Abia ajunsă acasă, Lynn Marsh luă telefonul mobil pentru a-l suna pe Alexei Hrenkov. Ştia de deplasarea sa neprogramată, dar tocmai el o sfătuise să meargă la serată, pentru a se destinde.

Îi era dor de el şi voia neapărat să-l audă. La New York era abia ora şapte seara.

În fine, auzi vocea amantului ei.

– Te-ai întors? întrebă el.

– Da, mi-ai lipsit teribil.

– Urma să te sun, zise Alexei Hrenkov. Îmi era teamă că nu te-ai întors încă.

– De ce nu m-aş fi întors încă?

– Probabil că au fost destui bărbaţi singuri la această serată. Începând cu cel care stătea pe locul meu.

– Ah, da! Oh, era un tip şarmant, un adevărat gentleman. Un prinţ austriac, amator de artă. Voia să mă ducă să bem un pahar, dar am refuzat.

Se lăsă o tăcere atât de lungă, încât Lynn Marsh întrebă:

– Eşti acolo?

– Da, da, o asigură Alexei.

– O să te întorci repede?

– Peste câteva zile.

– Abia aştept să fii aici ca să facem dragoste, zise tânăra.

Când Alexei intrase în cabinetul ei, îl găsise imediat seducător, în ciuda părului grizonat, a ochelarilor de funcţionar troţkist şi înfăţişării severe. Un bărbat viril, rezervat, care o învăluise imediat într-o privire fierbinte, deşi halatul alb îi ascundea formele.

Fusese o întâmplare: în mod normal, rusul avea întâlnire cu asociatul Lynnei Marsh, un homosexual, bolnav în acea zi. În ciuda diferenţei de vârstă, acceptase imediat să ia masa împreună cu Alexei. Divorţată, nu avea pe nimeni în viaţa ei. Făcuseră dragoste trei zile mai târziu. După prima lor cină. Alexei avea impetuozitatea unui bărbat de douăzeci de ani. După mai multe luni, pasiunea lor nu se atenuase.

– O să te las, am întâlnire cu avocatul meu, încheie Alexei Hrenkov. O să te sun mâine dimineaţă.

– Revino repede.

*

* *

După ce închise telefonul, Alexei Hrenkov rămase un timp pe gânduri.

Un prinţ austriac! Nu putea fi o coincidenţă. Cum ajunsese acolo? O singură persoană putea să intervină: Zhanna.

Zhanna care o ura pe Lynn Marsh. Ce joc pusese ea la cale?

Şi ce joc făcea el? Alexei avea proaspăt în minte ceea ce i se spusese despre acest om. Chiar dacă Lynn Marsh nu ştia nimic despre adevărata lui viaţă, faptul că acest prinţ austriac intrase în contact cu ea reprezenta o ameninţare serioasă. Îşi zise că Zhanna se jucase cu focul. Nu îi stătea în obicei. Trebuia să fie nebună de gelozie, căci, la rândul ei, ştia *cine* era prinţul Malko Linge.

Acum, era de două ori mai grăbit să revină la Londra pentru a lua măsurile care se impuneau.

*

* *

Zhanna Hrenkov îşi îmbrăcase la loc rochia, ca şi cum atacul amoros nu fusese decât un rol. După ce îi ceruse lui Malko s-o scape de Lynn Marsh, îşi aprinsese o ţigară ca şi cum aştepta răspunsul.

– Vreţi să devin amantul ei? întrebă Malko. Chiar dacă intru în acest joc, depinde şi de ea. Nu am simţit-o foarte disponibilă.

Zhanna Hrenkov scutură din cap şi suflă fumul de ţigară.

– Nu vă cer ceva atât de complicat. Nu, vreau să mă scăpați de ea fizic.

Cum Malko părea să nu înțeleagă, adăugă pe un ton lent, subliniind cuvintele:

– Vreau s-o omorâți.

Crezu că nu a auzit bine. Misterul devenea ficțiune. O femeie pe care o întâlnise o singură dată în viața sa, cu care nu avea nicio legătură în mod special, îi cerea s-o omoare pe amanta soțului ei. Rusoaica părea perfect calmă. În mod clar, nu glumea.

– Mă luați drept un ucigaș plătit? întrebă Malko pe un ton intenționat lejer. Urmează să-mi propuneți bani?

– Nu, altceva mult mai prețios.

– De ce aș face un asemenea lucru?

– N-ar fi prima dată când veți omorî, zise rusoaica.

Din intensitatea privirii sale, înțelese că nu vorbea aiurea.

– Cine v-a spus asta? întrebă el, străduindu-se să rămână impasibil.

Zhanna Hrenkov stinse țigara în scrumieră.

– Cred că ați lichidat destule persoane în cursul misiunilor executate pentru CIA, făcu ea calmă. Vărsarea de sânge nu vă sperie.

CAPITOLUL VI

Malko reuşi să zâmbească, aproape natural. Nu se aşteptase la un atac atât de frontal.

– Văd că prietenul meu Helmut v-a relatat fanteziile sale.

Zâmbetul veninos al rusoaicei îi arătă imediat că această linie de apărare nu rezista.

– Nu mă luaţi drept proastă, făcu ea sec. Am alte surse decât prietenul dumneavoastră Helmut. Numele de Leonid Şebarşin[1] trebuie să vă spună ceva.

Cum el nu răspundea, Zhanna Hrenkov continuă.

– Chiar aici, la Londra, aţi omorât o femeie, în barul acestui hotel, Valentina Staricinaia.

Malko reuşi să nu clipească. Îi amintea de uciderea lui Alexander Litvinenko, în urmă cu trei ani. Ordonată de Vladimir Putin şi executată de un comando al FSB-ului. Femeia pe care trebuise s-o împuşte se pregătea să-l ucidă cu poloniu 210.

Ca şi cum ar fi vrut să înfigă şi mai tare cuiul, rusoaica continuă:

---

[1] Şeful Primului Directorat al KGB în perioada 1986–1991.

– Valentina acţiona la ordinele lui Boris Tavetnoi, nr. 2 din *Rezidentura* de la Londra. Atunci, a fost expulzat. Mai vreţi şi alte detalii?

– Nu, răspunse Malko. Ce vreţi dumneavoastră?

Inutil să se joace cu Zhanna Hrenkov. Nu de la Helmut Ponickau obţinuse ea aceste detalii: el nu le ştia. Deci, avea în faţa lui pe cineva aflat în legătură cu serviciile secrete ruse. Foarte bine informat.

Rusoaica îşi aprinse altă ţigară.

– V-am spus, făcu ea calmă. Vreau să mă scăpaţi de această târfă de Lynn Marsh. O puteţi strangula, împuşca, otrăvi sau arunca în aer, dar nu trebuie să mai respire acelaşi aer cu mine.

– De ce o urâţi atât de tare?

– Fiindcă această târâtură vrea să-mi fure soţul!

– Nici dumneavoastră nu-i sunteţi complet fidelă, nu se putu abţine să nu remarce Malko. Fiindcă doreaţi să mă întâlniţi pentru o chestiune „de afaceri", nu eraţi obligată să mă faceţi să cred că era vorba de o relaţie amoroasă.

Rusoaica schiţă un zâmbet.

– Eu doream asta. Acest nemernic mă înşală, aşa că i-am plătit cu aceeaşi monedă! Dar nu vă îngrijoraţi, îl cunosc pe Alexei de şaptesprezece ani. Am reuşit să facem multe lucruri împreună şi încă îl iubesc.

– L-aţi ajutat şi să fure douăzeci şi şapte de miliarde de ruble de la regiunea Moscova.

Zhanna Hrenkov nici nu dădu atenţie spuselor lui.

– De când a întâlnit-o pe această fată, e ca un nebun. Înainte, femeile nu contau pentru el; ea l-a făcut să-şi piardă capul. Nu se gândeşte decât să se culce cu ea şi va sfârşi prin a scăpa de mine ca să aibă linişte.

– Poate divorţa...

– Nu, sunt prea multe lucruri între noi. Singura soluţie pentru a face dragoste cu ea liniştit este să mă omoare...

Un zâmbet firav îi lumină faţa palidă.

– În fond, concluzionă ea, pentru mine, e o situaţie de legitimă apărare.

Nu se gândise la aşa ceva...

– Zhanna, răspunse el, sunt foarte flatat că v-aţi gândit la mine pentru această operaţiune, dar, în afară de faptul că nu am omorât la comandă niciodată pe nimeni, e vorba de o chestiune între dumneavoastră şi Lynn Marsh. Ar trebui să găsiţi uşor pe cineva pentru a se angaja s-o facă. Cei doi indivizi care m-au ameninţat la Monte Carlo s-ar descurca foarte bine.

– Nu mi se subordonează mie, zise rusoaica. Primesc ordine de la alte persoane. Am nevoie de un ajutor din afară.

Malko se săturase. Se ridică, se îndreptă spre uşă şi o deschise.

– Zhanna, făcu el, îmi pare rău, lumea nu duce lipsă de ucigaşi plătiţi.

Rusoaica nici nu se clinti şi zise:

– Mă luaţi drept o imbecilă? Nu m-am gândit niciodată să vă solicit acest serviciu gratis.

– Chiar şi cu cele şapte sute de milioane de dolari, nu mă puteţi cumpăra, preciză cu răceală Malko.

– Dar nu vreau să vă cumpăr! protestă rusoaica. Vreau să vă propun o afacere. O afacere care îi va interesa cu siguranţă pe şefii dumneavoastră de la CIA. Nu vă cer să vă implicaţi personal. Agenţia dumneavoastră dispune de mijloace puternice şi clandestine. Pentru ei, să lichideze o persoană ca Lynn Marsh nu este o problemă.

– De ce ar face-o? întrebă Malko, deranjat de asemenea îndrăzneală.

– Din interes! Am vrut să vă întâlnesc pentru că dumneavoastră le puteţi transmite o propunere pe care nu o vor putea refuza.

– Care?

Simţea că nu erau simple cuvinte în vânt. Rusoaica îşi continuă relatarea pe un ton apăsat:

– Există în acest moment o reţea de spionaj rusă care operează în Statele Unite şi care nu a fost niciodată detectată, nici de FBI şi nici de CIA, fiindcă nu are legătură cu SVR. Nici *Rezidentura* de la Washington şi New York nu ştie de existenţa ei.

– Războiul Rece s-a încheiat, obiectă Malko.

– Dar înfruntarea dintre Rusia şi Statele Unite nu, răspunse sec Zhanna Hrenkov. Sunteţi în măsură să înţelegeţi. Amintiţi-vă de Georgia. Dacă americanii ar fi descoperit reţeaua rusă care opera la Tbilisi, nu ar fi avut loc nicio invazie. Pentru Rusia, e important să afle ce gândesc cu adevărat condu-

cătorii americani. Să-i cunoască pe cei care sunt coruptibili. Avem nevoie şi de multă tehnologie. „Atragerea" unui om de ştiinţă e mult mai importantă decât dezertarea unui general.

Malko asculta. Era adevărat că războiul din umbră continua, sub o formă mai rafinată; cazurile pe care le tratase recent o demonstrau bine.

Rusoaica era bine informată.

– Să presupunem că această reţea există, concluzionă el. Ce legătură are cu uciderea Lynnei Marsh?

– Nu are niciuna, decât prin propunerea făcută de mine. Dumneavoastră şi prietenii dumneavoastră mă scăpaţi de Lynn Marsh, iar eu vă livrez reţeaua implantată în Statele Unite, care funcţionează perfect. Spionii dumneavoastră nu o pot detecta, deoarece nu are nicio legătură cu SVR şi nici cu structurile noastre oficiale din cadrul ambasadelor. Aceşti oameni nu au legătură directă decât cu două persoane: Alexei şi cu mine.

Vorbea calm, cu bustul uşor aplecat în afară, aşezată pe colţul fotoliului.

În afară de discuţia lor, liniştea era absolută în camera cu pereţi tapisaţi, toate zgomotele exterioare fiind oprite de ferestrele groase.

În plus, la acea oră târzie, Lanesborough dormea. Chiar şi prostituatele de la bar se întorseseră acasă.

Zhanna Hrenkov îl fixă pe Malko cu o privire intensă.

– Mă credeți?

– Nu știu. Ceea ce știu despre dumneavoastră mă determină să fiu prudent. Cred că dorința dumneavoastră de a o elimina pe amanta soțului e sinceră. Dar cam am îndoieli în rest. Cunosc serviciile secrete din țara dumneavoastră. Sunt extrem de prudente. De ce ar utiliza oameni ca dumneavoastră?

Un zâmbet ironic animă figura palidă a rusoaicei.

– Faceți aluzie la problemele noastre cu puterea de la Moscova. E adevărat, nu ne putem întoarce în Rusia fiindcă ajungem la Lefortovo și, apoi, în Siberia. MVD ne caută și a arestat mai mulți prieteni de-ai noștri. Cei care au făcut imprudența să rămână. Secția financiară a FSB-ului din Moscova instrumentează și un dosar împotriva noastră.

Americanii știu toate lucrurile astea. Ne consideră niște escroci, dar unii anti-Rusia. Ce altă acoperire mai bună? Nici măcar cei mai suspicioși agenți ai CIA nu s-ar gândi că lucrăm pentru Kremlin.

– Kremlin? se miră Malko.

Zhanna Hrenkov încuviință.

– Da. Această rețea a fost creată la inițiativa Kremlinului, în afara oricăror structuri oficiale de informații. De către oameni care continuă să creadă că lupta dintre Rusia și Statele Unite nu s-a încheiat. În cazul improbabil în care ar fi descoperită, niciun agent SVR n-ar putea fi implicat, fiindcă ei nici nu știu de existența acestei rețele. Dumneavoastră, care

cunoașteți bine Rusia, știți că, din vremea Uniunii Sovietice, KGB trimitea periodic echipe de *lastociki*[2], care nu mențineau foarte mult timp nicio legătură cu „stăpânii" lor. Până reușeau să se plaseze pe orbită. În acel moment, preluau controlul. Să zicem că Alexei e stăpânul noilor „rândunele", adăugă ea cu un zâmbet.

Neuronii lui Malko clocoteau. Tot ceea ce zicea Zhanna Hrenkov era perfect credibil. Rușii excelau în domeniul informațiilor, iar ideea de a crea o rețea clandestină, a cărei existență putea fi negată de autoritățile oficiale, era credibilă.

Totuși, ceva nu se potrivea.

– Dacă ați escrocat 700 de milioane de dolari din regiunea Moscova, obiectă el, cum pot avea încredere ei în dumneavoastră?

Rusoaica izbucni în râs.

– Tocmai pentru că suntem bogați! Nu avem nevoie să trădăm pentru a obține bani. Ca majoritatea dezertorilor. Amintiți-vă de Aldrich Ames!

Și aici avea dreptate: majoritatea dezertorilor sovietici acționaseră din interes.

Ca și cum ar fi vrut să bată mai adânc cuiul, Zhanna Hrenkov continuă:

– Știți că suntem căutați de FSB și MVD pentru o escrocherie enormă. Nu vă miră faptul că nu s-a emis niciun mandat internațional pe numele nostru?

---

[2] Rândunele.

– De ce?

Zâmbetul rusoaicei se accentuă.

– Fiindcă, în acest caz, nu am mai fi putut să ne deplasăm, nici să ne stabilim în Statele Unite. Eu nu risc nimic: am un paşaport american de pe urma căsătoriei. Deci nu pot fi expulzată. Dar Alexei îşi foloseşte tot paşaportul rusesc. De altfel, dacă vom cădea de acord, aş vrea ca şi el să obţină paşaport american.

– Nu există niciun acord, i-o tăie sec Malko, şi nici nu cred că va fi.

Zhanna Hrenkov nu se tulbură şi ridică din umeri.

– *Dobro*[3]. „Rândunelele" noastre vor continua să-şi facă cuib.

Era deja pe cale să îmbrace pardesiul, când Malko îi zise:

– Dacă povestea dumneavoastră este reală, cum v-a contactat Kremlinul?

Rusoaica se îmbrăcă şi zise calm:

– Alexei nu a acţionat de unul singur. Avea un *krişa*[4]. Un general în retragere care avea legături la Kremlin. El a avut ideea unei înţelegeri. Oamenii din regiunea Moscova se pregăteau să trimită asasini pe urmele noastre. Ar fi reuşit să ne elimine. O ştim. Atunci, am acceptat propunerea.

---

[3] Bine.

[4] Protector.

– Această rețea nu datează din 2008, când ați fost obligați să părăsiți Rusia, obiectă Malko. Povestea dumneavoastră nu stă în picioare.

Zhanna Hrenkov nu se tulbură.

– Efectiv, a fost creată în 1996, când Vladimir Vladimirovici Putin a devenit președinte. Aceasta a fost una dintre primele sale decizii. Problema a fost că cel care o coordona a murit de cancer în 2007.

– Cine?

Rusoaica îl privi șmecherește.

– Nu mă luați de proastă! Timp de un an, „rândunelele" au zburat singure, dar le trebuia neapărat un „conducător", un „führer" în limba dumneavoastră. Alexei avea profilul ideal.

Toate acestea erau cu adevărat tulburătoare. Malko nu mai știa ce să creadă. Disproporția dintre eliminarea unei rivale în dragoste și devoalarea unei rețele de spionaj era atât de flagrantă, încât îi venea greu să creadă totul.

– Deci, pentru a vă elimina rivala, concluzionă el, sunteți dispusă să deconspirați o întreagă rețea care lucrează pentru țara dumneavoastră...

Rusoaica zâmbi ironic.

– Mai întâi, țara mea este Belarus. În ce privește Rusia, nu am făcut niciodată politică. Aș fi nebună de fericire să merg la înmormântarea acestei târâturi de Lynn Marsh, chiar dacă vreo câteva zeci de oameni trebuie să ajungă ani de zile în închisoare. Pentru acest gen de delict, pedeapsa cu moartea nu mai există în Marea Britanie.

Se uită la ceas şi zise:

– Bine. Trebuie să mă întorc. Se presupune că am fost la teatru. Dacă doriţi să mă contactaţi, trebuie să fiţi extrem de prudent. V-am spus că avem o protecţie coordonată de oameni de la Moscova. Oameni care verifică întâlnirile noastre şi veghează să nu existe „poluare" în jurul nostru. La cea mai mică suspiciune de apropiere de dumneavoastră, cei care ne coordonează nu vor ezita nicio secundă să ne lichideze. Fără preaviz. Primesc ordine de la Kremlin şi raportează periodic.

– Cum aţi aflat cine sunt?

– De la ei. Când mergem în vizite sau la dineuri private, ei se interesează de oamenii cu care intrăm în contact. În privinţa dumneavoastră, era simplu.

Realmente.

Pentru a devansa o întrebare a lui Malko, Zhanna Hrenkov completă imediat:

– Este o procedură standard. Prezenţa dumneavoastră nu a fost considerată periculoasă de către Kremlin. Altfel, am fi anulat dineul.

– Şi atacul asupra mea?

– A fost Alexei. Pentru a vă îndepărta sub un pretext de nebănuit: gelozia.

Ea avea deja mâna pe clanţa uşii când zise:

– Dacă doriţi să mă contactaţi, lăsaţi un mesaj pe numele meu la spa-ul de la Dorchester, unde merg în fiecare zi când sunt la Londra. Vă voi suna eu pe telefonul mobil. Transmiteţi rapid oferta mea.

Dacă nu închei târgul cu dumneavoastră, trebuie să găsesc pe altcineva. Nu pot să suport ca această târâtură să continue să se culce cu soţul meu.

Uşa se închise şi, rămas singur, Malko se întrebă dacă nu cumva visase.

Desigur, misterul invitaţiei la Londra se lămurise, dar lăsase loc unei cu totul alte probleme. Ori era o minunată manipulare a ruşilor, cunoscuţi ca maeştri în acest gen de lucruri, ori era o reală oportunitate de a lichida o reţea rusă.

Ceea ce era frapant era disproporţia mizei: eliminarea unei rivale contra lichidării unei reţele. Doar o femeie geloasă şi îndrăgostită putea să-şi imagineze un astfel de plan.

Cu atât mai mult cu cât, în situaţia în care şefii reţelei ar afla de rolul Zhannei Hrenkov, ea n-ar supravieţui mult timp rivalei sale.

Un lucru era sigur: CIA decidea modul de acţiune.

Ruşii riscau să fie foarte agresivi pentru a-şi apăra reţeaua de „rândunele".

CAPITOLUL VII

Richard Spicer, şeful staţiei CIA la Londra, îl asculta pe Malko, cu ochii căscaţi de uimire. Acesta, după discuţia din ajun cu Zhanna Hrenkov, îl sunase imediat. Americanul îl invitase la masă. Cum nu prea avea timp liber, se întâlniseră în sala de mese de la Hotel Millenium din Grosvenor Square, la o aruncătură de băţ de ambasada americană, unde staţiona CIA.

Instalaţi într-un colţ liniştit, discutau în şoaptă, înconjuraţi de afacerişti ocupaţi.

Americanul scosese din haină un carneţel şi nota atent. Când Malko termină, oftă adânc.

– La prima vedere, pare un basm! concluzionă el. Totuşi, nu sunt un specialist în rusnaci. Deci, o să transmit relatarea la „Casa Rusia" din D.R.[1] Dacă trece pe la Ted Boteler, i se va acorda o atenţie specială. Ce părere aveţi?

Malko mai ceru un espresso şi zise, dubitativ:

– În ceea ce mi-a spus Zhanna Hrenkov, sunt multe lucruri adevărate. Cunoaşte lumea informaţiilor. Dar ruşii sunt regi în *dezinformatzia*[2]. Poate că

---

[1] Direcţia de Informaţii.

[2] Dezinformare.

întâlnirea mea cu ea nu este una întâmplătoare, aşa cum pretinde. Poate ascunde o manipulare complicată.

Americanul ceru nota şi oftă.

– OK, mă duc la MI5. Nu le spun de sejurul dumneavoastră aici. Îi trimit un raport lui Ted. Vă puteţi prelungi şederea la Londra?

– Da, cred că da, îl asigură Malko.

Richard Spicer se ridică, cu un zâmbet lacom.

– Am făcut deja multe operaţiuni împreună, aşa că ar fi interesant să se confirme. Dar nu văd ca Agenţia să se lanseze în asasinarea unei persoane. Chiar şi pentru a descoperi o reţea de spioni ruşi. Nu este genul nostru.

Malko ajunse pe trotuarul Grosvenor Square. Se gândi imediat s-o sune pe vechea lui prietenă Gwyneth Robertson, regina felaţiei moderne, învăţată în cele mai bune „şcoli" britanice, dar îi veni imediat o altă idee mai bună.

De ce să nu o sune pe „târfa" de Lynn Marsh? Dacă povestea „rândunelelor" se confirma, ar putea să-i fie util...

Telefonul amantei lui Alexei Hrenkov era pe robot, iar Malko lăsă un mesaj în care o invita la cină.

O sticlă aruncată în mare.

Graţie Zhannei, ştia deja că era singură la Londra, fiindcă amantul ei se afla la New York. Ar putea să verifice dacă era atât de îndrăgostită precum se temea rusoaica.

*
* *

Rem Tolkaciov termină de recitit raportul care tocmai îi parvenise după un drum de mai multe mii de kilometri, protejat de un secret absolut. O singură pagină, la un rând, dar care implica măsuri imediate, conform semnatarului.

Obişnuia mereu să citească de două ori documentele importante pentru a le reţine mai bine, deoarece, uneori, descoperea sensuri noi la a doua lectură. Această prudenţă şi grijă erau a doua sa natură. Ceea ce îi permisese, de ani de zile, să-şi păstreze un mic birou în aripa de sud de la Kremlin, pe uşa căruia nu era niciun semn vizibil. Doar codul de acces sofisticat, care se schimba în fiecare săptămână, şi pe care îl cunoşteau el şi un aghiotant al preşedintelui, şi grosimea uşii puteau lăsa impresia că acest birou adăpostea ceva important.

Dacă, din întâmplare, cineva ar fi reuşit să intre fraudulos, un dispozitiv ar declanşa un incendiu puternic care l-ar arde pe intrus, biroul şi preţioasele documente. Puţinele persoane de la Kremlin care îl cunoşteau îl porecliseră biroul *Osobskie papski*[3].

De şaisprezece ani, Rem Tolkaciov servise la diferiţi stăpâni: Gorbaciov, Elţîn, Vladimir Putin, iar acum Medvedev. Totuşi, acesta din urmă nu se

[3] Cazuri Speciale.

interesase niciodată de el, lăsând aceste treburi în seama primului-ministru, Vladimir Vladimirovici Putin. Rem Tolkaciov îşi slujise toţi stăpânii de la Kremlin cu acelaşi devotament. Considera că lucrează pentru ţara sa, Rusia. Singurul care îl recompensase oficial fusese Andropov, fostul şef al KGB, care îl decorase cu ordinul Lenin.

Rem Tolkaciov nu era de o mândrie excesivă.

Era un soldat din umbră, devotat şi fără sentimente. În seiful din biroul său se găseau cele mai arzătoare secrete ale puterii de peste un sfert de secol. La el, documentele nu erau bătute la maşină sau scrise de mână decât într-un exemplar. Majoritatea ordinelor pe care le dădea erau verbale. Când avea nevoie de un document scris, îl bătea singur la o veche maşină Remington, rămasă din programul de schimb cu americanii. Era total refractar la electronică, considerând Internetul ca fiind o capcană inventată de imperialişti.

De altfel, nu voise niciodată o secretară.

În fiecare dimineaţă, intra pe poarta Borovski de la Kremlin, pe vremuri într-o veche Volga, iar acum la volanul unei Lada nou-nouţe oferite de Kremlin, şi pe care o considera înfricoşătoare datorită liniilor moderne.

Seara, se întorcea în modestul său apartament de pe strada Kastanievskaia, într-un cartier liniştit din Moscova. Văduv, lua cina acasă, în afară de serile când mergea la Bolşoi, singura lui slăbiciune.

Îndoi atent documentul pe care tocmai îl citise şi se duse la seiful încastrat în perete, unde îl depuse. Aruncând o privire la posterul lui Felix Dzerjinski, editat în 1926, cu ocazia morţii fondatorului CEKA.

Omul pe care îl admira cel mai mult pe lume.

Cel care spusese: „În lumea socialistă, nu există nevinovat, există doar anchetatori nepricepuţi..."

Rem Tolkaciov mergea periodic să se închine la masca lui mortuară, la muzeul KGB de pe strada Lubianka.

Auzi un ciocănit la uşă şi se duse să deschidă după ce verificase prin vizor cine bătuse.

Era doar guvernanta care îi aducea ceaiul foarte dulce pe care îl bea în fiecare zi, pe la 16.30. Cu ochii în pământ, femeia grasă puse tava pe biroul gol şi se retrase fără niciun cuvânt.

Rem Tolkaciov îşi înmuie buzele în lichidul fierbinte şi foarte dulce şi începu să se gândească la ce avea de făcut. Se ferea mereu de excesul de zel care presupunea măsuri nepotrivite.

Ridică telefonul şi formă numărul unuia dintre aghiotanţii preşedintelui Medvedev, care asigura legătura cu Vladimir Putin, exilat în clădirea albă destinată prim-miniştrilor.

Telefonul lui Rem Tolkaciov era conectat la reţeaua Kremlinului, dar nu apărea pe lista oficială. Doar cei cărora le dăduse el numărul îl puteau suna.

În schimb, toate numerele de care avea nevoie se aflau într-un mic registru negru, închis cu cheia.

Conţinea numele a două generaţii de *siloviki*[4] şi *apparatciki*[5].

Când un înalt funcţionar ajungea într-o funcţie de conducere din administraţia centrală, i se aducea imediat la cunoştinţă cine era Rem Stalievici Tolkaciov. Majoritatea interlocutorilor săi nu ştiau cum arată, cunoscând doar vocea lui uşor ascuţită, lentă, cu un accent din sudul Rusiei. Ştiau doar că, atunci când cerea ceva, trebuiau să-i acorde sprijin fără să pună întrebări. El întruchipa puterea absolută a Kremlinului, oricare ar fi fost numele ţarului care domnea.

Născut în 1934, la Sverdlovsk, fiul unui general NKVD, Rem Tolkaciov îşi petrecuse întreaga carieră în cadrul „organelor". Activase o perioadă lungă în Directoratul al II-lea al KGB, unde era însărcinat cu menţinerea legăturii cu grupul ALPHA, ceea ce îi furniza un portofoliu inepuizabil de asasini eficace, discreţi şi siguri.

Văduv de unsprezece ani, înalt, cu părul alb bine îngrijit, nu-i impresiona deloc pe cei care nu-i ştiau adevăratele funcţii. Totuşi, nu avea putere decât asupra administraţiei şi a *siloviki*-lor. În decursul anilor, acumulase un carnet de adrese care îi permitea să facă faţă tuturor situaţiilor.

În dulapurile lui, dormeau mii de fişe din carton alb, acoperite cu scrisul lui mic, despre toate

---

[4] Cadre de informaţii.

[5] Funcţionari, nomenclaturişti.

personajele pe care le folosise: *siloviki*, gangsteri, ucigaşi, escroci, mafioţi, bancheri, foşti militari, preoţi ortodocşi.

Rem Tolkaciov ştia mereu pe unde călca.

În fiecare lună, „pieptăna" lista, trecând în dreptul numelui decedaţilor o mică cruce ortodoxă.

El fusese cel care, în urmă cu paisprezece ani, avusese ideea noului val de *lastociki*.

Dezgustat de slabele rezultate ale SVR, care preluase sarcinile Primului Directorat. Degeaba, cei „buni" preferaseră să treacă în sectorul privat unde câştigau grămezi de dolari.

Îi trimisese un mesaj lui Vladimir Putin, care, spre marea sa surpriză, îl convocase în aceeaşi zi. Rem Tolkaciov descoperise în noul „ţar" un bărbat care-i împărtăşea disprețul faţă de Gorbaciov şi nostalgia pentru puterea sovietică.

– Rem Stalievici, concluzionase Vladimir Putin, ar trebui ca Rusia să aibă mai mulţi oameni ca dumneavoastră! Aprob proiectul cu 200%. De ce ai nevoie?

Modest, Rem Tolkaciov răspunsese:

– De nimic altceva decât de acordul dumneavoastră, *gospodin prezident*. Mă ocup eu de restul.

Graţie unui circuit complex şi complet secret, Rem Tolkaciov dispunea de sume nelimitate, bani lichizi sau orice mijloc de plată, oriunde în lume. Fără niciun control.

Dar Rem Tolkaciov era de o onestitate maladivă. N-ar fi sustras niciodată vreo copeică din su-

mele puse la dispoziția sa. Bucuria sa profundă venea din puterea nelimitată de care dispunea și din încrederea acordată de regim.

Singura sa distracție era o vizită anuală la Balșoi unde își plătea locul deși, dintr-un singur telefon, ar fi obținut un rând întreg. Iar singurul său lux erau țigările subțiri multicolore pe care le fuma uneori una după alta când era foarte preocupat de ceva. Terminând ceaiul dulce, tocmai își aprinsese una.

Trebuia, până seara, să trimită un răspuns corespondentului său. Or, era perplex. Rețeaua de *lastociki* era ca și copilul său. El îi recrutase pe toți membrii rețelei într-un interval de doi ani. Selecționați cu cea mai mare grijă. Fiecare avea familie în Rusia, ceea ce era ca o asigurare, dar niciunul nu se comportase greșit.

Încă mai existau ruși devotați.

Prima sa problemă venise odată cu cancerul lui Boris Orlov, cel pe care îl numise om de legătură cu spionii din Statele Unite. Un afacerist care făcuse avere din contrabanda cu nichel și nu putea să refuze pe nimeni aflat la putere.

Nu putea fi bănuit, deoarece, oficial, rupsese legăturile cu patria mamă. Și, în plus, trăia în Statele Unite, ceea ce era indispensabil.

Degeaba, acum Boris Orlov se odihnea în cimitirul Novodevici alături de toți cei care își serviseră patria. Un fel de Arlington rusesc.

Răsfoind rapoartele secrete care erau redactate în fiecare dimineaţă despre cazurile importante, Rem Tolkaciov îl descoperise pe Alexei Hrenkov. Se informase şi aflase că se pregătea să părăsească Rusia după ce făcuse avere. Profilul său corespundea perfect. Atunci, Rem Tolkaciov declanşase manevra.

În momentul în care urma să se îmbarce pe aeroportul Şeremetievo, Alexei Hrenkov fusese convocat la vamă, pentru un aşa-zis control de rutină. În aceeaşi seară, dormea în subsolul de la Lubianka. Îl lăsaseră acolo o săptămână, practic fără să mănânce. Timp în care Rem Tolkaciov i-a studiat reacţiile. Apoi, l-au eliberat. Spălat, îmbrăcat, refăcut, se trezise la Kremlin. Într-un birou anonim, unde fusese primit de un tip cu părul alb, concis şi rece ca un aisberg. Care îi propusese un târg extrem de clar. Fie accepta oferta pe care i-o făcuse – să preia rolul de „stăpân al rândunelelor" – , fie i se alătura lui Mihail Hodorkovski în Siberia pentru o perioadă de cel puţin cincisprezece ani.

Căci, spre deosebire de oligarhi, *el* era vinovat.

Bineînţeles, Alexei Hrenkov nu ezitase nicio secundă. Rem Tolkaciov îi precizase doar că, de acum, se afla sub supravegherea constantă a ofiţerilor de securitate. Toţi oligarhii emigraţi aveau aşa ceva, ceea ce nu mira pe nimeni. Doar că aceştia urmau ordinele date de Kremlin.

Nici măcar nu dăduseră mâna pentru a încheia înţelegerea: erau oameni serioşi. Alexei Hrenkov

putea părăsi Rusia. Era presat de timp, căci *Oblast Moscova* începea să descopere ce se întâmplase.

De această dată, Alexei Hrenkov plecase cu adevărat şi nimeni nu îl interceptase la Şeremetievo.

Era şi timpul. Trei zile mai târziu, *Oblast Moscova* lansa un mandat de arestare împotriva lui, preluat de secţia financiară a FSB din Moscova... Bineînţeles, aceste două organisme nu ştiau de înţelegerea dintre Alexei şi Rem Tolkaciov. În ochii lor, nu era decât un criminal fugar.

Pur şi simplu, FSB primise ordine de la Kremlin să nu se agite prea mult cu acest caz în străinătate, pentru a nu speria investitorii.

Acestea se petreceau în urmă cu trei ani şi totul funcţionase perfect. Reţeaua de *lastociki* începea să dea rezultate. Unul dintre membri, o fermecătoare rusoaică, tocmai se căsătorise cu un senator influent, membru al mai multor comisii, cu treizeci de ani mai bătrân decât ea.

Dacă lui Rem Tolkaciov i-ar fi plăcut şampania, ar fi băut. Şi iată că acum se afla în faţa unei probleme complet neaşteptate.

Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva decât prinţul Malko Linge, nu s-ar fi agitat. Dar se temea în mod special de acest bărbat, care le provocase deja multe pierderi. Întâlnirea cu Alexei şi soţia sa nu putea fi o coincidenţă. De altfel, Rem Tolkaciov, adept al socialismului ştiinţific, nu credea în coincidenţe.

Îi era uşor să lanseze o operaţiune de lichidare a persoanei care deranja, dar îl reţinea ceva: chiar dacă nu credea, putea fi o coincidenţă. În acest caz, dacă acţiona, atrăgea atenţia asupra cuplului Hrenkov.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea.

La a şasea ţigară, luă decizia, bazată pe un raţionament logic. Dacă acest agent CIA chiar îl întâlnise pe „stăpânul rândunelelor" din întâmplare, va renunţa foarte repede. Şi totul va reintra în normal.

În caz contrar, se putea dovedi că era un plan al CIA. Deranjant, foarte deranjant, deoarece însemna că Alexei Hrenkov fusese luat în vizor. Motivul putea fi legat de trecutul său recent şi dubios. Dar putea fi legat şi de rolul său clandestin.

În acest caz, trebuia reacţionat foarte repede.

Mai întâi să lichideze agentul CIA şi, apoi, să-l repatrieze pe Alexei Hrenkov. Chiar dacă reţeaua rămânea fără coordonator. Era mai bine decât un naufragiu programat. Căci Rem Tolkaciov nu-şi făcea nicio iluzie despre aceşti oameni. Între o pedeapsă cu închisoarea de o sută cincizeci de ani şi denunţarea reţelei, Alexei Hrenkov n-ar ezita nicio secundă.

Nu era un erou al Uniunii Sovietice, ci doar un *apparatcik* necinstit care îşi dorea să profite de viaţă.

Rem Tolkaciov stinse ultima ţigară în scrumieră fără s-o termine şi redactă o scurtă notă la

adresa şefului serviciului de protecţie al familiei Hrenkov, un anume Vladimir Krazovski. Fost colonel Spetnatz, total devotat ţării sale.

Trebuia să restabilească un cerc de foc în jurul soţilor Hrenkov, pentru a se asigura că nu mai avea loc niciun contact suspect.

*

* *

Malko se întorsese de mult timp la Lanesborough şi se cam plictisea: Gwyneth Robertson, partenera sa de sex, se afla la Stockholm, în misiune pentru un *think-tank* şi nu se întorcea decât peste trei zile.

Iar Lynn Marsh nu răspunsese încă la mesajul lăsat de el.

Decise să ia taurul de coarne şi sună din nou. Fără prea multă speranţă. Miracol, răspunse la a cincea sonerie.

– Hello!

– Sunt Malko Linge, anunţă Malko cu vocea sa cea mai plăcută. V-am lăsat un mesaj mai devreme...

Lynn Marsh avu nevoie de câteva secunde pentru a se lămuri.

– Ah, da, eraţi cu mine la masă, ieri seară.

– Exact! Vă propusesem să bem un pahar la Annabel's, dar m-aţi refuzat.

– E adevărat, trebuia să mă trezesc devreme.

– V-am lăsat un mesaj pentru a vă invita la cină în seara aceasta.

– Nu am verificat telefonul. Îmi pare rău.

– Ce ziceţi?

Se lăsă tăcerea, apoi Lynn Marsh răspunse fără un entuziasm excesiv.

– Am avut o zi grea şi va trebui să mă întorc devreme acasă; putem să ne vedem la ora şapte?

– Absolut, promise Malko. Cum ne găsim? Pot să trec pe la dumneavoastră să vă iau?

– Nu, am maşină. Unde sunteţi?

– La Lanesborough.

– OK, la ora şapte. Vă las să alegeţi restaurantul.

Închise, pe jumătate satisfăcut; evident, nu avea niciun gând păcătos în minte. Zhanna Hrenkov avea dreptate: Lynn Marsh chiar era îndrăgostită de Alexei.

CAPITOLUL VIII

Lynn Marsh termină de mâncat cu grația unei pisici un *crumble*[1] cu rubarbă însoțit de o înghețată cu ghimber. Ea ridică o privire extaziată spre Malko.

– E minunat de bun!

Annabel's era mereu la fel de plăcut. Masa lor era mai retrasă, dominând micul ring de dans și separeul ocupat de cei care veneau doar pentru a bea un pahar. O muzică nu prea asurzitoare și pe deasupra nici foarte modernă. „*Strangers in the night*"...

Malko profită de ocazie.

– Haideți la dans!

După o imperceptibilă ezitare, Lynn Marsh se ridică și îl precedă pe Malko spre ringul de dans. Oferindu-i o imagine splendidă a feselor sale. De această dată, purta o rochie lungă, albă, care îi scotea în evidență pielea bronzată, decoltată la spate până aproape de fund. Când Malko o îmbrățișă, punându-și mâna pe spatele gol, destul de jos, ea făcu o ușoară mișcare înapoi.

---

[1] Aluat sfărâmicios. (n.red.)

În afară de un sărut pe mână aproape formal, era primul lor contact fizic.

Dansară, foarte cuminți. Lynn se ținea foarte țeapănă, puțin cam distantă. Ea fu cea care propuse să revină la masă, unde îi aștepta o sticlă de Taittinger Brut într-o frapieră argintie.

Ochii îi luciră.

– Ador șampania!

Ca majoritatea femeilor.

Bulele părură că o dezgheață mai bine decât cina, iar Malko înaintă prudent.

– Aveți pe cineva în viața dumneavoastră? întrebă el, într-o doară.

– Da, recunoscu ea.

– Vă acordă multă libertate, remarcă el cu o ușoară ironie.

Lynn Marsh îi răspunse imediat la remarcă.

– Nu locuiește la Londra. Călătorește în acest moment.

– El trebuia să fie în locul meu ieri seară?

– Da, recunoscu ea.

Toate acestea confirmau spusele Zhannei Hrenkov. Lynn Marsh era chiar amanta soțului ei. Malko nu insistă. Știa destule. De altfel, tânăra ortodontistă, după ce goli un ultim pahar cu Taittinger, se uită la ceas.

– Nu pot să întârzii prea mult, zise ea. Vă deranjează dacă vă părăsesc?

Malko se jură că nu și ceru nota. Ceva mai departe, în timp ce aștepta un taxi sub copertina

de la Annabel's, privirea lui o învălui pe tânăra femeie şi îşi zise că era atât de regretabil că era îndrăgostită.

– Mă lăsaţi la Lanesborough, zise ea. Am lăsat maşina la valet. Locuiesc destul de departe, după Hammersmith.

Taxiul se apropia, iar el îi deschise portiera.

*

* *

Vladimir Krazovski aştepta la colţul străzii Charles, la volanul unui Golf gri, o maşină aparţinând firmei Petropavlovsk Ltd., angajatorul său oficial.

De unde se afla, supraveghea intrarea la Annabel's şi tocmai văzu apărând silueta Lynnei Marsh. O urmărea pe femeie de când plecase de acasă. Primise ordinul, direct de la Moscova, chiar în acea dimineaţă. Nu mai trebuia s-o scape din ochi, notând toate persoanele cu care se întâlnea. Nu a putut intra în Harrod Village acolo unde locuia, deoarece era protejat de un gard şi un paznic, şi a fost nevoit să aştepte afară.

Când Mercedesul gri trecuse prin faţa lui, aşteptase un timp înainte de a intra pe Trinity Church, apoi pe strada Castelnau, pustie.

Abia după ce trecuse de vechiul pod Hammersmith se mai aglomerase. O văzuse pe „clienta" sa abandonând maşina valetului cu pălărie de la Lanesborough şi se grăbise să vireze în Grosvenor Place, apoi pe strada Halkin, pentru a reveni pe

Brompton şi a se poziţiona chiar în faţa intrării în hotel.

Fu surprins să o vadă pe Lynn Marsh ieşind foarte repede, însoţită de un bărbat pe care îl recunoscu imediat: era cel pe care îl ameninţase în liftul de la Hôtel de Paris. Din ordinul lui Alexei Hrenkov. Nu fusese greu să urmărească taxiul cu care se deplasaseră până la Annabel's, unde îi aşteptase.

Din când în când dădea un ocol înconjurând Berkeley Square, căci patrulele de poliţie erau foarte vigilente în această perioadă de alertă teroristă. Toate maşinile care staţionau prea mult cu cineva la volan erau suspecte şi puteau fi controlate.

Vladimir Krazovski lăsă ca taxiul să se distanţeze, fiind sigur de destinaţie.

Dacă ar fi fost mai puţin conştiincios, nici măcar nu l-ar mai fi urmărit, dar urmase o şcoală bună.

*

* *

Malko privea gânditor luminile Mercedesului cum se pierd în traficul de pe strada Brompton. Până la urmă, seara nu fusese irosită, chiar dacă, în plan personal, nu era deloc încurajator. Oricum, Lynn Marsh nu era receptivă la avansurile sale discrete: avea mintea în altă parte.

În orice caz, chiar şi la Londra, puţini ortodonţişti îşi puteau permite un Mercedes decapotabil. Însemna repararea a mii de maxilare.

Existenţa acestei maşini de lux era un nou indiciu. Cadou tipic de miliardar îndrăgostit.

*

* *

Din nou, umbrelele răsăreau în Londra. De două zile, vremea redevenise îngrozitoare. Londoneză, într-un singur cuvânt.

Malko se cam plictisea. Cu atât mai mult cu cât Alexandra începea să considere acest sejur prelungit cam suspect. O nebunie! Bine că Malko o asigurase că aştepta unda verde de la CIA pentru a pleca, ceea ce era perfect adevărat.

Ieşi de sub duş, întrebându-se ce urma să facă în acea zi.

Soneria telefonului îl smulse din apatie. Era vocea călduroasă a lui Richard Spicer.

– V-am trezit?

– Aproape.

– Cu atât mai rău. Vă trimit o maşină pe la prânz. Luăm masa în ambasadă.

Malko îşi zise că supliciul său urma să ia sfârşit. Şi că va putea să se întoarcă în castelul său la Alexandra. Brusc, vru s-o sune.

Legătura era proastă: ea era deja la culesul viei.

– Te întorci astăzi? întrebă tânăra.

– Cred.

– Pică bine, având în vedere că suntem invitaţi la soţii Von Thyssen.

Încă un pretendent la favorurile Alexandrei. Ca şi cum aceasta ar fi citit gândurile lui Malko, preciză suav:

– Dacă nu poți să vii, voi merge singură, ca să nu-l dezamăgesc pe Gunther.

„Târfă!", își zise în sinea sa Malko. Alexandra știa de minune cum să mențină presiunea în relația lor. Conștientă că, dacă era dorită de alți bărbați, dorința lui creștea.

– Voi fi acolo! o asigură în cele din urmă Malko. Mi-ar plăcea să îmbraci taiorul Dior. Cel cu fusta crăpată pe o parte.

– Dorințele tale sunt ordine pentru mine! îl asigură Alexandra cu o undă de ironie. Voi îmbrăca taiorul, dar sper să fii acolo, căci se pare că îi excită mult pe bărbați.

Se despărțiră cu această amenințare subtilă.

*

* *

Rem Tolkaciov tocmai primise un mesaj, printr-un circuit complicat și securizat. Raportul privind filajul asupra Lynnei Marsh, pe secvențe de timp.

Ceea ce află era foarte îngrijorător. Amanta lui Alexei Hrenkov îl revăzuse pe acest agent al CIA! Desigur, doar pentru a lua cina împreună, dar de ce dorise ea să-l revadă? Mai exista încă o mică șansă să fie vorba de o simplă inițiativă socială sau amoroasă. Până la urmă, Lynn Marsh era o femeie foarte frumoasă.

Doar ideea că un agent al CIA se apropia de al său „cuib de rândunele" îl făcea pe Rem Tolkaciov să fie extrem de nervos. Trebuia să-l anunțe pe

Alexei Hrenkov. Bineînțeles, Lynn Marsh nu știa nimic despre adevărata sa activitate și poate greșise din imprudență.

Nu trebuia, din grabă, să aprindă singur fitilul. Un șef de misiune al CIA precum Malko Linge era obligatoriu „acoperit" de Centrală. Dacă i se întâmpla ceva, se verifica motivul.

Cu scrisul său fin, Rem Tolkaciov redactă un scurt mesaj către Petropavlovsk Ltd, care avea o filială la New York unde încă se afla Alexei Hrenkov.

Această firmă de export de crabi și de pește afumat era prețioasă: o foarte veche infrastructură a KGB, preluată de Kremlin, care nu fusese niciodată reperată de adversari. Grație sucursalelor sale din mai multe mari capitale, constituia un formidabil mijloc de comunicație.

*

* *

Mercedesul lui Richard Spicer îl lăsase pe Malko în fața ambasadei americane păzite precum Fort Chabrol, de polițiști de la unitatea specială a Scotland Yardului, care semănau cu niște țestoase în carapacele lor din kevlar, înarmați până-n dinți și aflați în legătură radio cu un „centru de urgență".

Când Malko intră în biroul șefului stației, un necunoscut se afla deja acolo, citind ziarul *Times* într-un fotoliu adânc. În jur de cincizeci de ani, ochelari, alură de birocrat anonim, o servietă mare din piele la picioare. Se ridică în momentul în care

Malko intră în încăpere, iar Richard Spicer făcu imediat prezentările.

– Irving Boyd a sosit în această dimineaţă de la Washington. Cum nu prea a dormit în „777", să nu îl bruscaţi!

– Nici nu-mi trecea aşa ceva prin minte! îl linişti Malko, strângându-i mâna.

– Irving Boyd este şeful „Casei Rusia" din Direcţia de Informaţii, precizã şeful staţiei CIA la Londra. A venit aici special pentru a vă întâlni.

Şeful „Casei Rusia" îi zâmbi lui Malko.

– Ceea ce aţi descoperit ne interesează mult.

Malko rămase impasibil. Gândindu-se că nu o va însoţi pe Alexandra la serata de la familia Von Thyssen. Având în vedere faptul că şeful contraspionajului din CIA traversase Atlanticul pentru a-l întâlni, însemna că Agenţia lua foarte în serios propunerea Zhannei Hrenkov.

Ceea ce determina prelungirea sejurului său la Londra.

CAPITOLUL IX

Fascinați de relatarea lui Malko, cei doi americani nici nu se atinseseră de somonul afumat de la antreu. De mult timp, „soldatul" de serviciu se retrăsese după ce le umpluse paharele cu un excelent Pouilly Fumé.

Malko își înmuie buzele în el, după ce descrisese în detaliu oferta ciudată a Zhannei Hrenkov.

Irving Boyd reacționă imediat.

– De îndată ce am primit mesajul lui Richard, am scos dosarul soților Hrenkov. FBI mi-a dat cele mai bune date. Au obținut puține informații despre Alexei, dar mai multe despre Zhanna.

Aceasta a sosit la New York cu o cursă Aeroflot pe 13 martie 1991. La început, a locuit la o ucraineancă stabilită deja în Statele Unite, în Coney Island. Apoi a început să lucreze ca babysitter. Printre alții, la un anume Bartok. Un cuplu cu doi copii, care locuia în East Side. A rămas la ei un an, apoi John Bartok a cerut divorțul și, după șase luni, s-a căsătorit cu ea... Trebuie spus că, după fotografii, la acea vreme era o blondă extrem de atrăgătoare.

– O poveste clasică, zise Malko.

– FBI a efectuat, bineînțeles, verificări asupra ei, dar nu a descoperit nimic, continuă Irving Bo d.

Apoi, urmează o pagină lipsă în biografia ei. O găsim în 1993 la Moscova, unde s-a întors cu paşaportul american pe numele Bartok, deşi divorţase de şase luni, cu o pensie care i-ar fi permis să trăiască rezonabil cinci ani.

– Se ştie de ce a divorţat? întrebă Malko, începând să mănânce din somonul afumat.

– Nu chiar. Am găsit la tribunalul din Brooklyn stenogramele procesului. Era vorba de nepotrivire de caracter. A durat foarte puţin. Nimic important.

Tăcură un timp pentru a mânca somonul. Apoi, cu farfuriile goale, Irving Boyd îşi reluă relatarea.

– Şi-a reînnoit paşaportul american, în 1995, la consulatul nostru de la Moscova. Se pare că la acea vreme l-a întâlnit pe Alexei Hrenkov. Acesta lucra la Inkombank.

Pe perioada 1995–2000, staţia de la Moscova nu are decât datele obţinute de la ruşi. Or, aceştia erau foarte precauţi. Aparent, Zhanna nu avea nicio activitate, trăind din banii sustraşi de la Inkombank de Alexei Hrenkov. Revenea periodic la New York unde cumpărase un apartament pe strada 83, colţ cu Park Avenue. Graţie paşaportului american, nu întâmpina nicio problemă. Apoi a început să se lanseze în activităţi culturale, organizând o expoziţie de artă rusă la muzeul Guggenheim, ceea ce a făcut-o cunoscută, evident.

– Cine a plătit? întrebă Malko, în timp ce „soldatul" debarasa farfuriile.

– Ea, bineînțeles. După aceea, a adus o orchestră filarmonică rusă la New York. Între timp, continua să facă drumuri între Moscova și Statele Unite.

– Iar Alexei? întrebă Malko în momentul în care se aduceau fripturile din care îi venea să muște cu toți dinții.

Irving Boyd așteptă ca „soldatul" să iasă pentru a afirma:

– Nu avem mare lucru despre el. Înainte să ne atrageți atenția, nu exista nimic în dosarele agenției.

– Și altundeva?

– FBI ne-a comunicat ce aveau: aproape nimic. Acum doi ani, el și Zhanna au cumpărat un hotel particular pe Park Avenue, cu unsprezece milioane de dolari. Banii au fost plătiți dintr-un cont din insulele Cayman. Pentru FBI, era un afacerist rus care făcuse avere, un mic oligarh. Or, în Rusia, din 1990, nimeni nu face avere în mod cinstit.

Când a părăsit definitiv Rusia, în 2008, nu se știa nimic despre el. Stația din Moscova ne-a semnalat „captura" lui.

– Cât a furat?

– Rușii vorbesc de miliarde, dar se pare că este o sumă mai mică: în jur de șapte sute de milioane de dolari. Cifra ne-a fost comunicată de bancherii care lucrează în Moscova.

– Deci, a fost considerat un escroc, concluzionă Malko. Cum poate să mai intre în Statele Unite?

Irving Boyd termină de mâncat friptura cu poftă.

– E o întrebare bună! recunoscu el. Pentru un motiv necunoscut, autoritățile ruse nu au emis un mandat internațional împotriva lui. Prin urmare, nu este căutat de Interpol şi în afara Rusiei e considerat nevinovat. Ruşii nu ne-au întrebat nimic pe acest subiect. Apoi, fiind căsătorit cu o cetățeană americană, nu îi putem refuza intrarea pe teritoriul nostru.

Evident, FBI, prin biroul său de la Moscova, e la curent cu escrocheriile lui şi a transmis dosarul la Biroul de Naturalizare, cu un aviz strict negativ la obținerea unui paşaport american. Pentru moment, utilizează paşaportul rusesc care este încă valabil şi nu a fost anulat de autoritățile din Moscova.

Un înger trecu.

Erau totuşi multe ciudățenii care ar fi trebuit să atragă atenția asupra lui Alexei Hrenkov. Malko insistă.

– Înainte de mesajul pe care l-ați primit, Agenția nu s-a interesat niciodată de el?

– Niciodată! recunoscu Irving Boyd.

– Astfel a devenit un candidat ideal pentru dirijarea unei rețele de spionaj, concluzionă Malko. Faptul că îi este interzis să revină în Rusia, sub amenințarea unei arestări imediate, îndepărtează orice suspiciuni.

– Bineînțeles.

– Dacă Mihail Hodorkovski, în prezent deportat în Siberia, ar veni în Statele Unite, nimeni nu

s-ar interesa de el, continuă Malko. Teoretic, statutul de fugar îi oferă o excelentă acoperire...

– Dacă este ceva adevărat în relatarea Zhannei Hrenkov, îl corectă, uşor nervos, Irving Boyd.

– Dacă aţi fi considerat că nu era cazul, nu se putu abţine Malko, nu aţi fi traversat Atlanticul pentru a veni să discutăm...

Îngerul trecu, cocoşat de râs. Oamenii din contraspionaj erau mereu atât de ciudaţi: paranoici şi naivi în acelaşi timp. Totuşi, cazul Aldrich Ames dovedise că adevărul se găsea uneori sub nasul lor.

Irving Boyd rămase tăcut câteva secunde, apoi ridică privirea.

– În calitate de şef al contraspionajului nu pot neglija posibilitatea ca o reţea de spionaj să opereze în ţara noastră. Chiar dacă nu prea cred. Trebuie deci să verific această poveste.

Richard Spicer îl întrerupse pentru a-l întreba pe Malko.

– Dumneavoastră ce credeţi?

Malko dădu din cap, dubitativ.

– Îi cunosc destul de bine pe ruşi pentru a mă abţine. Zhanna Hrenkov a putut inventa această poveste pentru a încerca să ne implice într-o combinaţie complicată. Cred că o urăşte sincer pe această femeie, Lynn Marsh. Din acest punct de vedere, se confirmă.

Îi povesti despre seara petrecută în ajun cu ortodontista şi concluzionă:

– Zhanna pare să aibă şi cunoştinţe solide despre „servicii", dar asta nu înseamnă nimic. Astăzi, e imposibil de spus dacă reţeaua există cu adevărat ori Zhanna m-a „aburit".

O lungă, foarte lungă tăcere.

– Posibilitatea existenţei unei reţele clandestine vi se pare plauzibilă? întrebă Malko.

– Nu e imposibil, recunoscu prudent Irving Boyd. În trecut, rusnacii aveau o mulţime de agenţi clandestini. Îi numeau „rândunele". Pe unii i-am descoperit, dar nu pe toţi. Totodată, încălzirea relaţiilor noastre face ca această ipoteză să fie puţin probabilă. Dacă preşedintele Obama ar descoperi o asemenea reţea, ar fi foarte furios şi faptul ar avea consecinţe grave.

– Care? întrebă suav Malko. Benjamin Netanyahu l-a discreditat public, iar el nu a reacţionat.

Irving Boyd coborî privirea, jenat.

– Bun, concluzionă Richard Spicer, când se aduse cafeaua, ce facem?

Irving Boyd îşi reluă imediat suflul.

– Trebuie neapărat să aflăm dacă această reţea există sau nu.

Malko îşi abţinu un râs ironic.

– Cum?

Tăcerea se prelungi. Apoi, şeful contraspionajului reluă ideea.

– Trebuie să părem interesaţi de propunerea Zhannei Hrenkov, dar să-i cerem să aducă o probă că are cu adevărat ceva de vândut.

– Ce probă?

– N-am nicio idee! mărturisi Irving Boyd, dumneavoastră cunoaşteţi cazul mai bine ca mine.

Malko ridică ochii spre cer. Chiar dacă rusoaica îi aducea o „probă" a existenţei reţelei-fantomă, urmau să se lovească de un obstacol considerabil: Agenţia americană era pregătită să elimine o tânără nevinovată în schimbul distrugerii unei reţele de spionaj?

Se îndoia.

Oricum, totul pica pe el.

Irving Boyd se uită rapid la ceas.

– Am întâlnire cu cei de la MI5 la ora trei. Acesta este motivul oficial al călătoriei mele. Plec în seara aceasta spre Washington. Richard îmi va transmite descoperirile dumneavoastră. Iar dacă e necesar, îl voi trimite pe adjunctul meu, Kevin Statford. Cunoaşte perfect Rusia şi vorbeşte rusa.

– Veţi vorbi despre asta cu MI5? întrebă Malko.

Irving Boyd aproape că se înecă.

– Bineînţeles că nu! Nu discut cu nimeni. Nici măcar cu staţia de la Moscova. Dacă această reţea există, trebuie să-i luăm prin surprindere ... Deci, se impune un secret total. În afară de noi trei, nu mai este nimeni la curent.

Se ridică zâmbind şi strânse îndelung mâna lui Malko.

– Nu cred ca ruşii, care sunt nişte profesionişti, să fi pus la punct o reţea cu oameni susceptibili să

trădeze pentru un motiv atât de frivol. O dramă conjugală...

Malko nu se putu abține să nu zâmbească.

– Dragul meu Irving, nu știți ce înseamnă o femeie geloasă! Ar distruge lumea pentru a-și elimina rivala! În această privință, cred în ura Zhannei Hrenkov față de amanta soțului ei.

Șeful contraspionajului nu răspunse. Vizibil șocat să descopere un aspect atât de nedorit al naturii umane.

După ce americanul plecă, Richard Spicer întrebă:

– Cum veți începe?

– Voi relua legătura cu Zhanna. În încercarea de a obține acceptul să ne furnizeze o probă...

Șeful stației dădu din cap.

– Ei bine, *good luck*...

*

* *

Malko trecu prin fața unei arăboaice în hijab, corpolentă ca un hipopotam, care încerca să treacă de o ușă turnantă cu o jumătate de duzină de genți enorme Vuiton, Dolce Gabbana, Hermes, Valentino.

Cu siguranță o *fashion victim*[1].

Fără ajutorul ușierului, cu siguranță n-ar fi reușit. Odată ajuns în holul imens care traversa Dorchester, ce servea drept salon de ceai și bar, Malko

[1] Victimă a modei. (n.red.)

făcu imediat la dreapta şi apăsă pe butonul liftului. Destinaţia: subsolul.

Dădu într-un hol albastru cu un anunţ scris cu litere argintii pe peretele din faţa liftului: „The Spa at the Dorchester".

Ceva mai la stânga, nişte trepte mici duceau la spa, în timp ce o uşă dădea spre sala de fitness. La capătul treptelor, se afla un mic salon tapisat în arămiu cu o canapea mare şi o fermecătoare asiatică firavă ca un trandafir, care îl întrebă imediat pe Malko:

– Ce pot face pentru dumneavoastră, sir?

Uşor mirată să vadă un bărbat acolo. Malko o linişti cu un zâmbet.

– Aş vrea să las un mesaj pentru una dintre clientele dumneavoastră, care trebuie să treacă astăzi pe aici, doamna Zhanna Hrenkov.

Tânăra deschise un dosar şi verifică.

– Exact, sir, această persoană are rezervare la ora şase.

Malko scoase din buzunar plicul pe care îl pregătise.

– Îi daţi asta.

După ce mai întârzie prin faţa vitrinelor, se întoarse la Lanesborough pe jos. Nu mai avea decât să o anunţe pe Alexandra „vestea cea bună"...

*

* *

– În mod clar, „spionii" îţi vor otrăvi mereu viaţa! oftă Alexandra. Păcat, tocmai mă făceam

foarte frumoasă în taiorul care îţi place. Cu ciorapi gri, vine minunat. Mă voi gândi la tine.

Toate simţurile lui Malko erau la nivel maxim. Alexandra nu avea obişnuitul ton caustic ca atunci când voia să-i reproşeze ceva.

Ceea ce era foarte îngrijorător. Lipsa lui Malko nu părea s-o deranjeze.

– Să fii cuminte, zise el, neconvingător. O să mă întorc foarte repede.

– Iar tu, tu distrează-te cu „spionii" tăi! făcu ea suav înainte de a închide.

Malko nu ezită decât treizeci de secunde până să o sune pe Gwyneth Robertson. Tot pe robot. Trebuia să apară ea. Evident, putea continua să-i facă avansuri Lynnei Marsh, dar chiar nu îl „tenta".

Sună telefonul. Se rugă să fie Gwyneth. Promisiunea unei nopţi plăcute. Degeaba, era vocea mult mai metalică a Zhannei Hrenkov.

Fără să se prezinte, zise pur şi simplu:

– Vă aştept să cinăm la restaurantul chinezesc de la Dorchester. Este în capăt, pe stânga, în faţa barului.

CAPITOLUL X

Cu părul prins la spate, fără machiaj, îmbrăcată într-o rochie care îi ascundea bustul, încălţată cu balerini care îi subliniau talia modestă, Zhanna Hrenkov nu avea nimic din creatura sofisticată care venise după el la Lanesborough. Comparând-o cu strălucitoarea Lynn Marsh, lui Malko nu-i era greu să înţeleagă infidelitatea soţului ei.

Rusoaica alesese bine locul întâlnirii: restaurantul chinezesc de la Dorchester se afla la subsol, în capătul unei galerii, fiind greu de găsit. Un decor oriental şi o sală goală. Ajunsă înaintea lui Malko, Zhanna Hrenkov alesese un colţ întunecat unde erau practic invizibili.

Imediat după ce comandară, rusoaica îl privi amuzată.

– Deci, prietenii dumneavoastră m-au luat în serios?

– Cum de ştiţi?

– În caz contrar, nu aţi fi fost aici. Acceptă propunerea mea?

Chiar era intransigentă.

– Nu am ajuns încă acolo, protestă sec Malko. Am transmis propunerea dumneavoastră şi atât.

– Şi?

– Agenţia nu prea crede în existenţa reţelei dumneavoastră...

Zhanna Hrenkov o lăsă pe ospătăriţă să aşeze bolul de supă în faţa lor, apoi zise pe un ton caustic:

– Totuşi, sunt cât de cât interesaţi.

– Nu sunt genul de oameni care se bazează doar pe instinct, preciză Malko. Vor o probă a existenţei reţelei. Dacă nu o daţi, relaţiile noastre se vor opri aici.

Începu să mănânce din supa cu sparanghel şi crabi. Dacă atmosfera nu era de o veselie nebună, mâncarea era perfectă.

Zhanna Hrenkov degustă încet supa Pekin, fără să-l privească pe Malko. Acesta lăsă lingura şi întrebă calm:

– Ce numiţi dumneavoastră o probă?

– Nume...

Ea îl privi rece şi aproape răutăcios.

– Mă luaţi drept proastă. În acest domeniu nu se plăteşte în avans. Trebuie să mă credeţi. Pot doar să vă spun că e vorba de o duzină de „rândunele" implantate în Statele Unite şi că cel puţin două sunt în poziţie să obţină informaţii care prezintă interes la cel mai înalt nivel al guvernului rusesc, graţie unor căsătorii încheiate judicios.

Malko zâmbi ironic.

– Vreţi să se ia la verificat toate căsătoriile de convenienţă din Statele Unite încheiate între imigranţi ruşi şi persoane influente? Nu e ceva serios...

Îi aduseseră puiul cu lămâie şi începu să guste din el. Zhanna ronţăia rulouri vietnameze *nem*. Nu mai schimbară niciun cuvânt până în momentul în care rămaseră fără ceai.

– Daţi-mi nota, ceru Malko.

Furios că o abandonase pe Alexandra degeaba. Zhanna Hrenkov tăcea în continuare. Abia în momentul în care îşi recuperă cardul AMEX, deschise gura.

– Numele de Rem Tolkaciov vă spune ceva?

*

* *

Malko ridică privirea, surprins.

– Nu, de ce?

Zhanna Hrenkov îl privi cu răutate.

– Este cel care a creat această reţea. Din ordinul direct al lui Vladimir Putin. Pentru a contracara slăbiciunea SVR.

Părea furioasă. Şi sinceră. Malko simţi că nu-l „aburea".

– Foarte bine, răspunse el. Spuneţi-mi mai multe. De ce serviciu aparţine?

Rusoaica scutură din cap şi zise:

– Nu vă voi spune nimic mai mult. Transmiteţi acest nume prietenilor dumneavoastră. Şi, dacă vor, reveniţi să mă vedeţi.

Într-o clipă, îşi luă geanta şi porni spre uşă. Malko nici nu încercă s-o prindă din urmă. Când ieşi, ospătăriţa îl privi simpatică, cu un zâmbet dezolat.

Convinsă că tocmai asistase la o scenă conjugală.

*
* *

Faţa lui Alexei Hrenkov se lumină când văzu silueta Lynnei Marsh apărând la intrarea restaurantului. Terasa Park se afla la ultimul etaj al hotelului Royal Garden, pe Kensington High Street. Un loc tipic britanic unde nu risca să se întâlnească cu vreuna dintre cunoştinţele sale.

Lynn Marsh veni spre el, cu un zâmbet strălucitor pe buze, şi nu se putu abţine să nu se ridice pentru a o întâmpina.

Îmbrăcată într-o haină din lână alb cu negru, stil Chanel, o fustă strâmtă şi ciorapi negri, cocoţată pe pantofi Jimmy Choo pe care el i-i făcuse cadou, atrăgea toate privirile.

Spontan, se aruncă în braţele lui şi rămaseră lipiţi unul de celălalt câteva secunde. Sub privirile mirate ale altor clienţi: într-un asemenea loc conservator, acest gen de efuziune nu era obişnuit. Revenit la masă, Alexei Hrenkov ţinu mâna tinerei în a lui, devorând-o din priviri.

– Cât de frumoasă eşti! şopti el.

Ea zâmbi, emoţionată, şi zise simplu:

– Mi-a fost dor de tine.

Şeful de sală aducea meniul. Aleseră amândoi peşte, care părea mai puţin riscant, restul meniului fiind periculos de britanic.

– Când ai sosit? întrebă Lynn.

– Azi dimineaţă, cu British Airways. Am trecut pe la apartament pentru a lăsa bagajele şi apoi m-am dus la birou.

– Ai văzut-o?

– Nu. Dormea.

O privi din nou, fascinat de frumuseţea şi privirea ei plină de viaţă, apoi şopti:

– Te doresc foarte tare.

Tânăra zâmbi.

– Am schimbat tura cu asociatul meu: prima programare e la ora cinci...

– Minunat! şopti Alexei Hrenkov, am închiriat un apartament aici.

Lynn Marsh zâmbi şmechereşte.

– Am putea să luăm şi masa aici.

*

* *

Richard Spicer reciti mesajul scurt pe care se pregătea să-l trimită la Langley, menţionând numele pe care i l-a dat Zhanna Hrenkov lui Malko, ca probă a afirmaţiilor ei: Rem Tolkaciov. Nici lui nu-i spunea absolut nimic.

– Îi trimit informaţia criptată lui Irving, anunţă el. Pentru moment, nu avem decât să aşteptăm. Când o revedeţi?

– Pot să-i las oricând un mesaj la Spa Dorchester.

Richard Spicer privi întrebător spre Malko.

– Ce credeţi?

– Că are ceva la mână, dar va fi foarte dificil de negociat. Evident, Zhanna Hrenkov nu va deconspira reţeaua degeaba. Dacă există. Să aşteptăm răspunsul de la Langley...

– Vreţi să luăm cina împreună? propuse Richard Spicer.

– Am altceva programat deja, dar mulţumesc.

Nu preciză că era vorba de Gwyneth Robertson, fostul ofiţer de teren al CIA, devenită partener într-un *think-tank* pe un salariu considerabil, şi o minunată târfă.

Sexul era pentru ea tot atât de natural ca şi spălatul pe dinţi, iar ea îi conferea o clasă care merita admiraţie.

*

* *

Alexei Hrenkov introduse cartela magnetică, se aprinse un beculeţ verde şi uşa se deschise.

– *My God*! E imensă! se extazie Lynn Marsh când văzu camera.

Nici nu avu timp să admire apartamentul uriaş. Alexei era deja lipit de ea, masându-i nervos sânii. Ea se întoarse cu un zâmbet şi ridică privirea spre el.

– *My God*! Eşti un adevărat animal!

Ar fi putut spune armăsar... Rusul avea privirea fixă. Cu respiraţia tăiată, lipit de tânără, se simţea în plină erecţie. Ce nu putea trece neobservată de Lynn. Tulburată, ea se întoarse şi se sărutară furios.

În timp ce Alexei o căuta pe sub fusta neagră, urcând pe picior dincolo de banda ciorapului. Slavă Domnului, purta ciorapi cu bandă! Îi mulţumi în gând.

Trase de fermoarul pantalonului gata să-l rupă şi îşi eliberă sexul deja întărit. Instinctiv, Lynn Marsh îl cuprinse cu degetele şi începu să-l masturbeze. Alexei exclamă înfundat:

– Nu, opreşte-te, o să mă faci să ejaculez!

O trase până la pat, unde Lynn Marsh se aşeză graţioasă. Nici nu avu timp să se dezbrace. Alexei o împingea deja pe spate, fără să-i lase timp să-şi scoată sacoul Chanel.

După ce îi ridicase fusta, trase chilotul din nailon negru de-a lungul picioarelor, lăsându-l agăţat de o gleznă şi se întinse peste tânără cu un oftat extaziat. Depărtându-i picioarele cu o mişcare brutală din genunchi. Jumătate zâmbind, jumătate şocată, Lynn Marsh înfrunta această tornadă sexuală.

– Uşurel, dragă! ceru ea.

Alexei era practic deja înfipt în ea. Lynn gemu când simţi cum sexul lui mare o pătrunse complet, de parcă ar fi vrut s-o sfârtece.

Alexei împingea ca un hamal, bine înfipt pe genunchi, cu pantalonul în vine şi cu sacoul pe el. Ca şi cum ar fi vrut s-o pătrundă şi mai tare, împinse cu coapsele lui musculoase picioarele Lynnei, depărtându-i-le la maxim.

Strivindu-i gura cu a lui, lovindu-şi dinţii, începu să se mişte atât de violent, de parcă o viola.

Lynn Marsh nici nu simţea greutatea celor optzeci de kilograme care o apăsau. Deodată, simţi cum abdomenul i se înfierbântă şi începu să tremure.

Alexei nu părea să sesizeze.

Această penetrare brutală îi provocase un orgasm irezistibil care se prelungea sub mişcările puternice ale amantului ei. Îl cuprinse cu braţele după spate, ca pentru a-l reţine, şi ţipă, cu gura deschisă. Întorcând capul, văzu imaginea reflectată în oglinda dulapului. Fusta i se ridicase foarte sus, iar deasupra benzii ciorapului se vedea o fâşie de piele albă... Această imagine o excita şi mai tare. Dacă ar fi putut, s-ar fi mişcat şi ea din bazin pentru a-i permite amantului s-o penetreze mai adânc, dar acesta o presa ca pe o clătită.

Deodată, Alexei rămase nemişcat, ca lovit de fulger. Lynn simţi cum lichidul seminal îi invadează abdomenul şi ţipă. Înainte de Alexei, nu făcuse niciodată dragoste cu atâta violenţă, cu atâta intensitate.

Rusul rămase nemişcat peste ea, cu gura lipită de gâtul ei, secunde interminabile, apoi se smulse murmurând câteva cuvinte în rusă şi căzu pe spate, cu sexul încă erect spre tavan.

Complet impudic.

Maşinal, Lynn Marsh strânse picioarele, îşi trase la loc fusta neagră şi se ridică. Picioarele i se clătinau sub ea şi reuşi cu greu să ajungă la baie.

Se întrebă dacă Alexei făcuse dragoste la fel şi cu Zhanna, în urmă cu ani de zile, apoi se dezbrăcă de hainele şifonate.

*

* *

Zhanna Hrenkov fuma în faţa ferestrei contemplând parcul Buckingham Palace, de cealaltă parte faţă de Grosvenor Place. Turiştii se strecurau în spatele peretelui pe care era sârmă ghimpată, pentru a admira faţada Palatului Regal. Pe cealaltă parte avea loc faimoasa schimbare a gărzii, fotografiată de milioane de ori.

Rusoaica nu era mulţumită de ultima întâlnire, ştiind că nu putea merge deloc mai departe pentru a stabili o înţelegere cu CIA. Acum, când se gândea la asta, ideea i se părea complet nebună.

Obiectiv vorbind, ştia că îşi asuma – şi îl făcea şi pe Alexei să-şi asume – riscuri enorme. Dacă, prin miracol, manipularea ei ar reuşi, ar fi amândoi urmăriţi de Kremlin, ameninţător.

Vladimir Putin nu renunţase niciodată la ideea de a-l asasina pe Boris Berezovski, fostul său aliat, deşi acesta părăsise Rusia de aproape zece ani. O anumită specie era urâtă de şeful de la Kremlin, trădătorii. Cu aceştia nu se reconcilia niciodată.

După ce îşi stinse ţigara în scrumiera Hermes, Zhanna se duse în camera lui Alexei, unde bagajele erau abia desfăcute. O cameristă moldoveancă îi zâmbi palid.

Când rusul sosise de la New York, Zhanna nu dormea, dar preferase să nu se arate, pentru a nu-l forța să o mintă; ea știa că se ducea să se întâlnească cu târâtura de Lynn Marsh și că probabil acum făceau dragoste.

Cu aceeași impetuozitate cu care făcea și cu ea, odinioară, cu ani-lumină în urmă.

Asta o sedusese și pe ea la început, această extraordinară putere sexuală. Totuși, Zhanna nu era o femeie extrem de senzuală, dar Alexei ar fi trezit și o moartă. Iar rusoaica era sigură că, după douăzeci de ani, când aproape că nu o mai atingea, Alexei își menținuse aceeași energie sexuală. Închipuindu-și-l peste rivala ei, copleșind-o cu puterea sexului său gros, simți o durere ascuțită în abdomen.

Ca o apendicită.

Dar nu era decât ura.

Începu să se roage ca CIA să accepte propunerea ei.

În ciuda riscurilor pe care le impunea.

Și-o imagina pe Lynn Marsh rece, în sertarul metalic al unei morgi, iar asta îi mai ridică moralul. Cu voința ei de fier, va reuși. Fiindcă nu vindea vântul. Dacă le-ar fi putut spune adevărul americanilor despre rețeaua de *lastociki,* aceștia i-ar fi mâncat din palmă.

*

* *

Lynn Marsh ieşi din baie, înfăşurată într-un prosop înnodat deasupra sânilor. Făcuse un duş, se spălase şi se parfumase.

Alexei Hrenkov era întins pe pat. Îşi dăduse jos cravata şi haina, se descheiase la cămaşă, fără să-şi tragă pantalonii, cu sexul său gros aşezat pe un picior. Văzând-o pe Lynn, întinse braţele cu un zâmbet cald.

– *Duşecika!*[1] Vino repede. Îmi lipseşti deja.

Lynn se apropie de pat. Imediat ce îi fu la îndemână, Alexei trase de prosop şi i-l smulse. Apoi, cu o mână puternică, o trase pe Lynn spre el şi începu s-o acopere din nou cu sărutări.

Tânăra se zbătu puţin.

Ceea ce îl excită şi mai tare pe amantul ei. Acesta o dădu într-o parte pe tânără, arătând spre sexul care se revigora.

– Ajută-l! şopti el.

Cu un gest explicit, o apucă de ceafă pentru a o apleca spre el. Lynn încercă să scape.

– Aşteaptă, mă duc să trag perdelele!

Era de o pudoare foarte anglo-saxonă, ceea ce-i displăcea lui Alexei. Cu o mişcare puternică, aplecă faţa tinerei spre sexul lui şi ea trebui să-l cuprindă cu gura.

Foarte repede, mădularul începu să crească, scăpând din gura ei. De altfel, Alexei nu fusese

[1] Porumbiţo!

niciodată fanul acestei mângâieri bucale. Considera că un bărbat îndrăgostit nu avea nevoie de aşa ceva pentru a se excita.

Se ridică, îşi smulse cămaşa rupând câţiva nasturi, afişând un bust puternic, musculos şi păros, apoi scăpă de pantaloni şi pantofi.

În picioare lângă pat, îşi admiră amanta. În timp ce se dezbrăcase, erecţia i se mai diminuase uşor. Se apropie, ţinând sexul cu mâna stângă şi i-l prezentă tinerei, îngenuncheată pe pat. De această dată, nu trebui s-o forţeze. Îl dorea din nou.

– Întoarce-te! ordonă Alexei, după câteva clipe.

Lynn se supuse, cu picioarele pe marginea patului şi fundul ridicat. Alexei se apropie; era la înălţimea potrivită. Fără să facă nici cel mai mic efort, sexul lui se apropie de al lui Lynn. Rusul doar împinse uşor pentru a pătrunde câţiva centimetri. Atunci, stând în picioare, prinse cu mâinile mari şoldurile tinerei şi se mişcă puternic, pătrunzând adânc în vintrele amantei sale.

Lynn ţipă, de parcă ar fi fost străpunsă de o bară de fier. Deja, Alexei se retrăgea şi revenea, cu toată forţa.

Puţin câte puţin, o împingea pe Lynn pe pat, iar ea sfârşi prin a ajunge întinsă pe burtă. Cu un mormăit contrariat, Alexei luă o pernă, o ridică şi o băgă sub abdomenul ei. Când o penetră din nou, fu la fel de violent. Sprijinindu-se pe antebraţe, începu să se mişte aproape vertical, lăsându-se cu toată forţa, ca la un exerciţiu de gimnastică.

Lynn gemea, cuprinsă simultan de durere şi excitare incredibilă. Nu mai cunoscuse aşa ceva.

– *Please come!*[2] implora ea.

Avea impresia că o ardea cu fierul roşu.

– Ah, ce bine mă strângi! gemu Alexei.

Mai continuă puţin şi se eliberă în ea pentru a doua oară.

Apoi, se ridică şi se duse să-şi aprindă o ţigară. Lynn, care nu suporta fumatul, se abţinu de la orice comentariu, aproape ţinându-şi respiraţia.

După mai multe minute, calmat, se întoarse spre ea, punând o mână pe pieptul ei gol, ca pentru a-şi apăra proprietatea.

– A fost plăcută serata la Christie's?

– Aş fi vrut să fii acolo.

– Şi eu, făcu el. Ai fost cuminte?

Ea se ridică, deranjată.

– Cum poţi să întrebi aşa ceva? Te-am sunat de la mine de acasă la o jumătate de oră după ce s-a încheiat.

Alexei zâmbi, cu jumătate de gură.

– De pe telefonul mobil... Ai fi putut fi oriunde.

Văzând expresia deranjată a Lynnei Marsh, se aplecă spre ea şi îi sărută sfârcul unui sân.

– Glumesc! Ştiu că eşti fidelă. Vecinii tăi de masă au fost plăcuţi, măcar?

---

[2] Te rog, ejaculează!

– Un miliardar kazah şi un prinţ austriac care mi-a făcut curte. Voia să mă invite la Annabel's. Am refuzat, bineînţeles.

– Nu l-ai mai revăzut?

Lynn Marsh deschise gura să spună „ba da", apoi se răzgândi.

Era o confesiune pe care nu o putea face unui bărbat atât de bănuitor ca Alexei Hrenkov. Chiar dacă nu făcuse nimic rău.

– Nu, bineînţeles! îl asigură ea.

Pielea tinerei păru brusc ca de gheaţă sub degetele lui Alexei. Acesta reuşi să rămână perfect impasibil, deşi îi venea să urle.

Deoarece pusese să fie urmărită, ştia că Lynn Marsh mintea.

Îl revăzuse, ascunzându-se de el, pe prinţul Malko Linge, unul dintre cei mai redutabili agenţi CIA. Nu putea fi doar o coincidenţă şi avea implicaţii dintre cele mai grave.

Urma să fie nevoit să apere cuibul „rândunelelor", cu orice preţ.

Între furie şi angoasă, întoarse capul şi admiră profilul perfect al Lynnei Marsh. Ştia că ar fi trebuit să o sugrume pe loc, dar n-ar fi reuşit s-o facă.

Trebuia să găsească o altă soluţie.

CAPITOLUL XI

Malko se trezi într-o dispoziție proastă. În primul rând, vremea era cumplită, „Liquid sunshine"[1] după cum spun britanicii! În plus, în ajun, Gwyneth Robertson îi făcuse figura, involuntar. Din cauza unei greve generale la Air France, nu reușise să ajungă la Londra la timp pentru a lua cina cu el. Fusese obligat să ia masa singur în sala sinistră de la Lanesborough.

Începea să se cam sature de Londra. Și, cu cât se gândea mai mult, cu atât oferta Zhannei Hrenkov i se părea mai fantezistă. Nu oferi o rețea de spionaj la schimb cu cadavrul rivalei. În plus, în Rusia nu lipseau ucigașii plătiți. Părea să fie ceva putred la mijloc.

Pentru a-și omorî timpul, se străduí să cutreiere prin fața vitrinelor, întârziind pe strada Old Bond, cu nenumăratele buticuri de lux. Rămase pentru prânz la Grill-ul de la Hotel Connaught.

---

[1] „Soare lichid".

La cafea, îl sună pe Richard Spicer.

Americanul îi zise imediat:

– Am programată o *telephone meeting* la ora 15, astăzi. Urma să vă sun.

– Cu cine?

– Cu cel pe care l-aţi întâlnit aici, alaltăieri. Nu vă pot spune mai mult.

Nu-i mai rămânea decât o jumătate de oră de aşteptat. Decise să meargă până în Grosvenor Square pe jos. Starea de spirit nu i se schimbase când ajunsese la ambasada americană. Richard Spicer părea într-o dispoziţie excelentă.

– Veniţi! zise el, cu obrajii îmbujoraţi de un prânz bine „udat". Mergem în *yellow submarine*. Apropo, prietenul dumneavoastră, sir George Cornwell, şeful MI6, a aflat că sunteţi la Londra şi s-a mirat că nu l-aţi anunţat.

– Nu m-am manifestat, din discreţie, recunoscu Malko. Ce aş putea să-i spun?

– Adevărul: că este vorba de o anchetă care nu-i priveşte pe „veri".

– Nu o să fie suficient, răspunse Malko. Nu aş vrea ca MI5 să pună pe urma mea oamenii de la secţia A3.

– Aveţi dreptate. E un prieten. Sunaţi-l şi, dacă îl întâlniţi, spuneţi-i o parte de adevăr. Că este vorba de o reţea rusească, dar care operează la noi.

Se instalară în mica sală a cifrului, echipată cu mai multe telefoane criptate.

Richard Spicer anunţă centrala ambasadei că se afla acolo şi, fix la ora trei – ora două dimineaţa la Washington– , un bec roşu de pe linia nr. 3 anunţă sosirea unui apel. Richard Spicer răspunse şi îi dădu aparatul lui Malko, după câteva secunde.

– Cu dumneavoastră vrea Irving să discute! Vă las.

– *Good morning*! zise Malko. Numele pe care vi l-am dat are vreo semnificaţie?

– *You bet!*[2] făcu americanul. Puteţi spune că aţi făcut să se cutremure fundaţia GOB[3]!

– Glumiţi!

– Nu. Ştiţi cine este Rem Tolkaciov?

– Nu.

– Este unul dintre cei mai ascunşi şi mai vechi membri ai spionajului rusesc. Nici măcar nu există o fotografie cu el. Totuşi, potrivit puţinilor dezertori cu care am discutat de-a lungul timpului, operează de peste cincisprezece ani.

– În ce structură?

– Tocmai, că nu are una. El este structura, chiar dacă a avut legături cu KGB, GRU şi acum cu FSB.

– Are un şef?

– Da. „Ţarul". Biroul lui e la Kremlin şi nu gestionează decât cazuri „speciale", pentru preşedinte.

---

[2] Şi încă cum!

[3] Great Old Building: clădirea istorică a CIA de la Langley.

Se pare că a intervenit şi în cazul Litvinenko. Ca ordonator al acţiunii. Am aflat asta după decriptarea anumitor mesaje. Pe scurt, este un tip extrem de important.

– OK, acceptă Malko. Faptul că Zhanna Hrenkov i-a menţionat numele vi se pare important?

– Mai mult decât atât...

– De ce? se miră Malko. Până la urmă, e rusoaică, iar soţul ei a locuit la Moscova până în 2008.

– Cu siguranţă, recunoscu Irving Boyd, dar singurii care l-au menţionat pe Rem Tolkaciov într-un „debriefing" sunt dezertorii de nivel foarte înalt, cel puţin cu grad de general. Ceilalţi nu cunosc nici măcar numele lui.

– Şi care este rolul exact al acestui vârcolac? întrebă ironic Malko.

– Este braţul armat al Kremlinului, pentru cazurile cele mai sensibile.

– Consideraţi deci că povestea Zhannei Hrenkov poate fi adevărată?

– Da, făcu simplu Irving Boyd.

În acel moment, Malko înţelese că nu va putea părăsi încă Londra...

– Ce concluzie trageţi? îl întrebă el pe şeful contraspionajului american.

Răspunsul fu cel de care se temea.

– Că trebuie s-o revedeţi pe rusoaică şi să încercaţi să mergeţi mai departe.

Malko oscila între descurajare şi scepticism.

– Irving, insistă el, dacă această femeie chiar lucrează cu acest Rem Tolkaciov, credeţi că îl va trăda?

– Nu ea lucrează, ci soţul ei, îl corectă Irving Boyd. Am vorbit ieri seară cu psihologi criminalişti, şi ei cred că este posibil. Împinsă de gelozie, vrea, inconştient, să se răzbune pe soţul ei.

– Deci, concluzionă Malko, pot să-i propun asasinarea amantei soţului ei de către Agenţie în schimbul deconspirării reţelei Tolkaciov.

– Mă tem că acest aspect nu e atât de simplu pe cât pare! Ştiţi bine că nici nu se pune în discuţie, oftă Irving Boyd. Trebuie să o revedeţi, să o faceţi să înţeleagă că noi o luăm în serios şi să încercaţi să găsiţi o soluţie...

– Cinstit, nu văd care soluţie! obiectă Malko. Zhanna Hrenkov este o femeie dură, n-o să putem s-o „aburim".

– Am încredere în dumneavoastră, îl asigură americanul. Trebuie să vă subliniez că este o operaţiune pe care noi o considerăm foarte serioasă. Preşedintele Obama a fost informat.

– Credeţi că SVR nu este suficient pentru a vă spiona? întrebă Malko. E, totuşi, un serviciu mare...

– Nu suntem convinşi de eficacitatea agenţilor SVR, răspunse Irving Boyd. Şeful lor, Mihail Fradkov, este un fost prim-ministru care a fost reciclat acolo, dar care nu cunoaşte nimic din domeniul informaţiilor. Nici măcar nu a efectuat vreodată un tur

al *rezidenturii*. În plus, oamenii săi nu sunt motivați, deoarece avantajele revin FSB-ului, din bugete și recompense. Deci, faceți ce știți mai bine.

Malko nu avea decât să treacă la atacul asupra rusoaicei. Fără să știe încă ce urma să-i propună.

*

* *

Alexei Hrenkov încerca să se destindă într-o baie fierbinte. După ce se despărțise de Lynn Marsh, se întorsese la domiciliul său din Grosvenor Place, profund tulburat.

Nu verificase încă dacă „îngerii păzitori" de la Petropavlovsk Ltd îi urmăriseră întâlnirea cu amanta, dar era posibil. Ceea ce însemna că știau și faptul că tânăra îl revăzuse pe Malko Linge, agentul CIA. Pentru Moscova, motivele nu contau: Lynn era de acum înainte „poluată" și urma să primească ordinul de a rupe orice legătură cu ea. „Centrul", în speță Rem Tolkaciov, nu avea sentimente: Alexei Hrenkov era stăpânul „rândunelelor" și trebuia să fie ferit de orice risc în privința securității sale.

Telefonul său, așezat pe marginea căzii, piui: primise un SMS.

Foarte scurt: „I love you. Lynn."

Îl privi îndelung, cu sufletul sfâșiat.

Nu reușea să creadă că ea se lăsase curtată de un alt bărbat. Era o femeie fără complicații.

Deci, fusese „contactată" de acest agent CIA, care fusese probabil pus la curent cu activi-

tăţile clandestine ale lui Alexei. Dar de către cine? În afară de Rem Tolkaciov şi de Zhanna, nimeni nu cunoştea rolul lor în cadrul reţelei secrete a Kremlinului.

Se opri brusc din reflecţie.

Zhanna! Ea o ura pe Lynn, evident. Ar fi putut vorbi ea cu acest agent CIA, pentru a-l forţa pe Alexei să rupă relaţia cu amanta sa?

Alexei se simţi invadat de o furie rece. Apoi, reuşi să se calmeze.

Ros de o ipoteză mult mai gravă.

În câteva ore, Kremlinul va şti deja de contactele dintre Lynn Marsh şi acest agent al CIA. Începând din acel moment, ea reprezenta un risc major de securitate în ochii lui Rem Tolkaciov. Or, acest gen de problemă era întotdeauna rezolvat în acelaşi mod, de pe vremea lui Stalin, aplicând celebra maximă: „Fără om, fără probleme."

Deci, ea era în pericol de moarte.

Şi, dacă încerca să intervină în favoarea ei, devenea automat şi el suspect.

Nu-şi imagina că ar putea s-o abandoneze. Cel mai bine era să câştige timp. Ieşi din apă, se şterse şi tastă cu grijă un SMS, către Lynn:

„Sunt obligat să plec înapoi la New York. Te voi suna imediat ce mă întorc."

Avu impresia că îşi înfige un pumnal în inimă când apăsă pe tasta „trimite". Dar, pentru moment, era singura cale de a o pune pe Lynn Marsh

la adăpost de un pericol pe care ea nici măcar nu-l bănuia.

*

* *

Pulsul Zhannei Hrenkov sări în aer când angajata de la spa îi întinse un plic închis, adresat ei. Aşteptă să ajungă în cabina de schimb pentru a-l deschide. Mesajul era foarte scurt:

„Trebuie să ne revedem."

Simţi cum o invadează un val euforic. În cele din urmă, ideea ei nu era atât de nebunească: CIA muşcase momeala! Abia acum începeau dificultăţile.

Rapid, înainte de a ajunge în saună, tastă un mesaj de răspuns: „Mergeţi la firzerie, în faţă la spa la ora şapte."

Frizeria se afla chiar de cealaltă parte a culoarului. Ieşind de la spa, nimeni n-ar putea-o vedea întâlnindu-se cu el.

Nu-şi făcea nicio iluzie: ca şi soţul ei, era „protejată" permanent. Dacă Kremlinul ar descoperi că este în legătură cu un agent al CIA, Rem Tolkaciov ar reacţiona instantaneu.

Ea ar fi vizată, de această dată, ca potenţial trădător. O situaţie deloc de invidiat.

*

* *

Vladimir Krazovski, „coordonatorul" echipei însărcinate cu protejarea cuplului Hrenkov, ocupa

un mic birou în capătul culoarului din sediul Petropavlovsk Ltd. Oficial, era contabil.

Fost membru al GRU şi Spetnatz, nu ieşise niciodată din Rusia înainte de această misiune, de aceea şi evitase să fie reperat de serviciile occidentale. În 1991, îşi dăduse demisia din GRU, dar în loc să se lanseze în afaceri, ca majoritatea celorlalţi, ceruse să intre în cadrul administraţiei de la Kremlin.

Era un naţionalist bănuitor, puţin interesat de bani, care îl ura pe Gorbaciov, considerat drept omul care a îngropat Uniunea Sovietică.

La Kremlin, îndeplinise la început funcţii modeste, dar Rem Tolkaciov sfârşise prin a auzi de el şi îl convocase în micul său birou. Cei doi bărbaţi îşi descoperiseră foarte repede afinităţile, iar Rem Tolkaciov înţelesese că descoperise o perlă.

Trecuseră vreo zece ani de când Vladimir Krazovski lucra în diverse domenii la Kremlin şi era chiar în perioada în care Rem Tolkaciov decisese să recruteze cuplul Hrenkov ca noii stăpâni ai „rândunelelor".

Ştia însă că îşi asuma un risc deliberat. Alexei Hrenkov era un „tâlhar în cadrul legii" după expresia rusească, iar soţia sa nu era nici ea mai departe. Era vorba doar de „încadrarea" lor. Fiindcă nu aveau acea vână naţionalistă care i-ar fi ţinut la distanţă de orice tentaţie. Chiar dacă acoperirea lor, în raport cu americanii, era perfectă, nu erau feriţi de

un „accident". Acesta a fost motivul pentru care Vladimir Krazovski fusese însărcinat de Rem Tolkaciov cu „protecţia" cuplului. Adică să vegheze să nu aibă niciun contact suspect.

Pentru aceasta, fostul cadru GRU avea la dispoziţia sa o duzină de foşti membri Spetnatz. Unii nu ieşiseră niciodată de pe teritoriul Rusiei, alţii da. Li se fabricaseră identităţi noi, la adăpost de orice anchetă, „legende" solide şi se instalaseră la New York sau Londra, sub acoperirea de angajaţi ai Petropavlovsk Ltd.

În afară de turele în care efectuau urmăriri, duceau o viaţă simplă, nu se întâlneau cu nimeni şi aveau puţine contacte cu străinătatea.

Unul din cele trei telefoane mobile aşezate în faţa lui sună. Era Gleb Iurcenko, unul dintre cei însărcinaţi cu urmărirea agentului CIA. Anunţa că acesta din urmă tocmai intrase la Dorchester. Vladimir Krazovski reţinu ora pe o foaie de hârtie din faţa lui şi se uită pe lista cu deplasările Zhannei Hrenkov: aceasta ajunsese la Dorchester în urmă cu o oră.

Concluzia era uşor de tras, dar asta nu era treaba lui: el era un simplu *silovik* însărcinat cu o misiune precisă: să împiedice orice „contaminare" a programului *Lastocika*.

În fiecare zi, rapoartele de filaj şi de observare erau trimise în Rusia prin e-mail, codificat, pierdute în uriaşul trafic comercial al Petropavlovsk Ltd.

*

* *

După un tur pe la galeria care îl duse la bar, Malko luă liftul spre subsol. Trecând prin faţa intrării în spa, coborî cele câteva trepte care duceau la frizerie. Nu era niciun client şi fu întâmpinat cu braţele deschise.

– Spălaţi-mi părul, ceru el.

Mai erau douăzeci de minute până la ora stabilită pentru întâlnirea cu Zhanna Hrenkov.

*

* *

Lynn Marsh privea gânditoare la SMS-ul trimis de Alexei. Tulburată şi indispusă. Când se despărţise de amantul ei, în urmă cu câteva ore, plutea pe un norişor roz. Chiar era îndrăgostită de Alexei. Nu îşi făcuseră încă planuri, dar se aştepta ca el s-o anunţe că urma să divorţeze.

O suna de mai multe ori pe zi, făceau dragoste fără încetare şi o acoperea cu cadouri. Ultimul fiind Mercedesul coupé gri pe care îl găsise într-o zi în faţa porţii...

Această deplasare la New York i se părea ciudată, deşi se ducea adesea pe neanunţate. Şi mai ales faptul că nu o sunase. Intuiţia feminină îi spunea că se întâmpla ceva. Se gândi la cina cu prinţul austriac, zicându-şi că greşise că îl minţise pe Alexei. O minciună nevinovată: nu avusese niciodată

intenția să facă ceva cu acesta, acceptându-i invitația doar pentru a mai uita de o zi stresantă.

Și cum ar fi aflat Alexei? Totuși nu o urmărea...

Tastă grăbită un SMS, cerându-i să o sune de urgență. Îi lăsase deja mai multe mesaje vocale. Degeaba. Nu răspundea deloc, deși, în mod obișnuit, îi răspundea la prima sonerie când vedea apărând numele ei.

Își încheie halatul alb: o aștepta un ultim pacient.

Independența ei financiară îi dădea o mare forță: alegea doar bărbații care îi plăceau. Or, Alexei Hrenkov îi plăcea mult...

Brusc, realiză că știa foarte puține lucruri despre el.

*

* *

Zhanna Hrenkov își făcu apariția în momentul în care frizerul termina de uscat părul lui Malko. În oglindă, în fața lui, văzu că ea îi zâmbea ironic.

Lăsă o bancnotă de zece lire și ieși cu rusoaica.

– Unde mergem? întrebă el.

– La mezanin, la primul etaj, acolo nu e nimeni.

Luară liftul. Mezaninul, cu vitrinele cu obiecte prețioase, era pustiu. Se instalară pe o banchetă și Zhanna Hrenkov îl privi pătrunzător pe Malko.

– Deci?

– Deci, Agenţia consideră că sunteţi sinceră. Au verificat cine este Rem Tolkaciov. Bineînţeles, chiar dacă ştiţi cine este, nu înseamnă că lucraţi pentru el...

Zhanna Hrenkov înlătura obiecţia cu un gest sec.

– *Dobro*[4]. Care este propunerea dumneavoastră?

Malko se pregătise pentru această întrebare. Pentru moment, nu putea răspunde decât printr-un bluf.

– Suntem de acord să vă scăpăm de Lynn Marsh, la schimb cu desfiinţarea reţelei din Statele Unite.

Văzu cum trăsăturile Zhannei Hrenkov se tensionează, apoi se înseninează, şi ea întrebă cu o voce candidă:

– Când o veţi omorî pe această târfă?

[4] Bine.

CAPITOLUL XII

Era momentul critic.

– Poate că există şi o altă soluţie mai puţin brutală, dar la fel de eficace, sugeră Malko.

O văzu pe Zhanna Hrenkov cum se încruntă.

– Ce vreţi să spuneţi?

Un munte de neîncredere.

– *Dobro*. Maşinal, începuse să vorbească în rusă. Lynn Marsh e foarte îndrăgostită de soţul dumneavoastră. Având în vedere imaginea sa oficială: un bărbat care a făcut avere din afaceri. Ideea mea e foarte simplă, să-i fie prezentat cine este cu adevărat Alexei: un escroc căutat de autorităţile ruse, plus un spion. Nu am nicio îndoială: îl va părăsi imediat. Din motive etice. Deci, problema dumneavoastră va fi rezolvată.

Văzu în privirea Zhannei Hrenkov că nu era chiar o variantă agreată. Rusoaica îl privi tăcută câteva clipe, după care zise:

– Chiar dacă aveţi dreptate, de ce v-ar crede?

– Nu eu îi voi prezenta situaţia, ci o personalitate de la Ministerul de Interne. Un fel de atenţionare oficială.

– Cum se poate?

– Serviciile britanice şi CIA menţin relaţii excelente, iar MI5 va fi bucuros să ajute la eliminarea unei reţele de spionaj ruse, chiar dacă nu îi priveşte direct.

Zhanna Hrenkov nu răspunse la început, apoi se ridică brusc.

– Această soluţie nu-mi place, dar trebuie să mă gândesc.

Malko se ridică şi el.

– Bineînţeles, ar trebui să ne oferiţi o serie de informaţii utile înainte de a interveni. Cu condiţia să le deţineţi.

Rusoaica se întoarse ca o cobră gata să scuipe venin.

– Nu vă grăbiţi! Nu am spus „da". Cunosc toate sistemele de legătură, în Statele Unite, care ne ajută să comunicăm cu reţeaua.

Ajunsese deja la lift, aparent puţin convinsă de oferta lui Malko.

Cu toate acestea, îşi zise că făcuse un pas uriaş. Negocierile nu erau încheiate.

*

* *

Gwyneth Robertson purta un vechi taior din tweed puţin cam spălăcit, a cărui vestă lăsa să se vadă o cămaşă din satin mov, sub care sfârcurile sânilor se mişcau liber. Malko se ridică pentru a o întâmpina şi îşi puse o mână pe şoldul ei, simţind imediat o jartieră.

Cu fostul ofițerul de teren al CIA, nu avea parte decât de surprize plăcute.

Ospătarul era deja la masă cu o sticlă de șampanie Taittinger. Era ora la care The Library începea să se anime.

De pe canapeaua mică pe care stăteau, la intrarea în a doua sală, îi puteau observa pe toți cei care soseau. În fine, Malko se destindea. Această misiune ciudată cerea multă adrenalină... Mai întâi, din cauza personalității Zhannei Hrenkov și, de asemenea, datorită mizei. Acum era sigur că exista cu adevărat o rețea clandestină rusă în Statele Unite.

Dacă misiunea sa reușea, ar fi prima rețea care urma să fie descoperită de la sfârșitul Războiului Rece, în urmă cu douăzeci de ani.

– La ce te gândești? întrebă Gwyneth.

– La ceea ce am să și fac, zise Malko zâmbind.

În același timp, punea o mână pe fustă, ridicând-o ușor pe coapsa tinerei, descoperindu-i genunchiul.

Ceea ce nu risca să șocheze pe nimeni în acele împrejurări. Fauna obișnuită începea să apară: târfe superbe din Est, botoxate și siliconate, hieratice în niște ținute predispuse la viol, sau cupluri compuse în general dintr-un bătrân vizibil de bogat, însoțit de câte o creatură strălucitoare cu alură modestă, dar târfe garantate.

La drept vorbind, în afară de Gwyneth, erau puține femei cinstite în acest bar.

Tânăra căscă.

– Poţi să-mi faci ce vrei, dar, înainte, trebuie să mă hrăneşti...

– Cunosc un restaurant japonez bun, pe strada Half Moon, Kiku.

Gwyneth Robertson se strâmbă.

– Ţi-am spus că mi-e foame...

– Atunci, Alain Ducasse, la Dorchester...

Ochii tinerei străluciră. Se aplecă spre Malko şi vârful limbii îi atinse urechea, declanşând un frison plăcut.

– O să te ruinezi! şopti ea, dar nu vei regreta.

*

* *

Cina se termină stropită cu un Château Latour 1992, minune pură. Alain Ducasse îşi merita din plin reputaţia: totul era perfect, de la *foie gras* până la mielul cu ghimber. Gwyneth Robertson îşi lingea buzele ca o pisică.

– Imediat ce îmi voi mai reveni, zise ea, vom mai discuta!

În timp ce Malko plătea o notă monstruoasă – mulţumiri CIA – tânăra zise deodată:

– Dacă am merge să facem un pic de „dirty dancing" pentru a ajuta digestia?

– Adică?

– Un tur pe la Peter Stringfellow's Angels, un club cam deocheat din Soho. Nu suntem obligaţi să petrecem noaptea acolo. Am descoperit locul împreună cu nişte clienţi.

– Să mergem! făcu Malko.

În taxi, nu se putu abține să nu-şi bage mâna sub fusta din tweed, urcând până mai sus de ciorapi. Gwyneth strânse picioarele.

– Încetează, ştii bine că sunt sensibilă acolo!

Clubul Angel's, din capătul străzii Wardour, era chiar deocheat.

Globuri cu oglinzi rotative, atârnate de plafonul negru, o lumină roşiatică, banchete pline cu bărbaţi singuri şi prostituate, un bar la fel de închis la culoare ca şi restul şi un mic ring de dans pe care se agitau câteva cupluri. Privirea lui Malko se opri la o blondă care îşi ţinea cocul cu mâinile, corpul dat pe spate, îmbrăcată doar într-o rochie din imitaţie de crocodil portocalie, până sub fund, lipită de partenerul ei doar în zona abdomenului...

După cinci minute, Gwyneth îl trase pe Malko pe ringul de dans. Muzica nu conta, căci toţi dansau în acelaşi mod: lipiţi de partener.

Tânăra începu să se legene spre Malko, într-un fel de dans din buric foarte sexual.

Contactul se realiză progresiv, apoi Gwyneth se frecă de el. Atât de mult, încât el îi prinse fesele cu mâinile, pentru a o trage şi mai aproape.

– Vrei să te excit? întrebă ea, şmechereşte.

– Nu încă.

Ea îşi desfăcu vesta, iar el îi putu admira mişcările sânilor pe sub satinul bluzei care îi atingea sfârcurile prin semiîntuneric.

Şi el începea să fie cuprins de această atmosferă sexuală, vulgară, violentă. Gwyneth îl luă de mână.

– Vino, să mergem!

Ajunşi afară, ea se întoarse spre el.

– Să mergem la hotel.

– La Lanesborough?

– Nu, o să mergem să facem sex ca bursucii. E plin locul de hoteluri mici. E excitant, nu?

Treizeci de metri mai departe, pe strada Flaxman, clipea firma cu neon a unui mic hotel, Royal Soho. Gwyneth intră prima. Un recepţioner nebărbierit, blazat şi adormit.

– *Fifty pounds*[1], sir, zise el.

Gwyneth scosese deja banii din geantă. Deloc surprins, recepţionerul îi întinse cheia.

– 26. *Second floor, young lady. Enjoy!*[2]

Mocheta era uzată până la pânză, iar lumina slabă ascundea detaliile. Camera era minusculă: un mic pat îngust, o veioză verzuie. Gwyneth se întoarse, dându-şi jos vesta de pe umeri.

Malko era deja lipit de ea, masându-i sfârcurile sânilor cu putere.

Ceea ce nu o împiedică să-i scoată afară sexul cu o dexteritate de infirmieră.

---

[1] Cincizeci de lire.

[2] Al doilea etaj, doamnă. Distraţi-vă!

Apoi, aplecându-se în faţa lui în timp ce privea cu poftă la mădularul deja întărit, îl cuprinse cu gura, murmurând:

– *Long time no see...*[3]

Malko era atât de excitat, încât nu o lăsă prea mult timp să îşi satisfacă dorinţa. Cu un gest sec, îi ridică fusta din tweed, descoperind ciorapii deschişi la culoare şi jartierele albe. În mod excepţional, Gwyneth nu purta chiloţi... Când îşi înfipse degetele în ea, realiză că acel *„dirty dancing"* nu o lăsase indiferentă.

O răsuci, îngenunchind-o pe marginea patului şi îi ridică fusta pe şolduri. Anticipându-i penetrarea, Gwyneth se cambră şi mai tare şi zise cu o voce de şcolăriţă:

– *Fuck me! Fuck me hard!*[4]

Cu mâinile sprijinite pe perete, atât de îngust era patul, fremăta.

Malko îşi ţinu răsuflarea şi îşi apropie uşor sexul excitat de fundul tinerei. Nu chiar unde se aştepta ea. Fixat în dreptul sfincterului, împinse cu toată forţa şi simţi cum mădularul pătrunde brusc, ca aspirat.

Gwyneth gemu sfâşietor.

– *Son of a bitch, it hurts! Get out!*[5]

---

[3] De mult timp nu te-am mai văzut...

[4] Trage-mi-o! Trage-mi-o tare!

[5] Nemernicule, doare! Retrage-te!

Se retrase ca şi cum ar fi renunţat la idee, apoi reveni, pătrunzând cât mai mult, provocându-i un nou urlet lui Gwyneth.

Ceea ce nu îl opri pe Malko să persiste în păcat, ţinând-o bine pe tânără de şolduri, ca să nu-i scape. Puţin câte puţin, simţi cum sfincterul se relaxează. Gwyneth nu mai ţipa, dar gemea scurt. Apoi, şoldurile începură să i se mişte, bazinul să se onduleze înainte şi înapoi. Ca o iapă călărită.

Când Malko se eliberă în ea cu un ţipăt sălbatic, ţipă şi ea în acelaşi timp. Atunci, el realiză că se masturbase frenetic de la începutul „violului".

Se retrase şi ea se ridică în picioare, lăsându-şi fusta în jos pe coapse.

– M-a durut!

– Când urci în cameră cu un client necunoscut, te poţi aştepta la orice! remarcă Malko. Tu mi-ai dat ideea, cu Aisha[6]...

– Eu nu sunt Aisha! răspunse ea, furioasă.

Îşi luă vesta, o îmbrăcă şi îi zise lui Malko:

– Vino, ne întoarcem la civilizaţie!

Destrăbălarea e bună, dar nu trebuie să abuzezi.

Recepţionerul nici nu-şi ridică privirea când trecură prin faţa lui. Nu stătuseră mai mult de zece

---

[6] SAS nr. 106 şi 107 *Al Qaida atacă!*, Editura Meteor Press, 2009 .

minute. Timpul obişnuit pentru cuplurile care frecventau Royal Soho.

*
* *

După sordida „cameră de dragoste", cea de la Lanesborough semăna cu un palat. Gwyneth, întinsă pe pat, doar în ciorapi, portjartier şi pantofi, sorbea din Taittinger. Aparent, fără ranchiună. Şi sigură că, până la finalul serii, Malko nu o va lăsa cu această impresie dezamăgitoare.

– Apropo, zise ea, nu mi-ai spus de ce te afli la Londra.

Malko îi explică: nu avea secrete faţă de ea, iar Gwyneth era în continuare acreditată „secret defense" în Statele Unite. Tocmai îi menţionase de dineul de la Christie's şi de întâlnirea cu Lynn Marsh, când tânăra exclamă amuzată:

– Chiar aşa! E dentista mea!

CAPITOLUL XIII

Malko rămase blocat. Incredibilă coincidenţă! Trebuiau să fie la Londra sute de ortodontişti şi el dăduse peste Lynn Marsh.

– Cum se face? întrebă el.

– Este printre cei mai buni din oraş, făcu simplu Gwyneth, şi e asociată cu un nume foarte mare în acest domeniu. De altfel, tarifele sunt pe măsură...

– O cunoşti bine?

– Nu, dar am discutat adesea. Nu se mulţumeşte doar să-mi trateze dinţii, face un fel de psihoterapie pacienţilor săi. E o tipă superbă şi foarte inteligentă. Nu te tentează?

– Ba da, recunoscu Malko, dar, mai întâi, nu am văzut-o decât de două ori, apoi, pare foarte îndrăgostită de Alexei Hrenkov. Nu ţi-a vorbit niciodată de viaţa ei privată?

– Nu, nu chiar, doar mi-a spus că e divorţată şi că are pe cineva în viaţa ei. M-am întrebat adesea cum de o femeie atât de drăguţă ca ea se poate blaza în această meserie care nu o pune în valoare.

– Trebuie să mergi la ea?

– Nu, dar dacă te ajută, pot fixa o întâlnire sub un pretext oarecare.

– Vom vedea, concluzionă Malko.

Era încă un avantaj pentru el. Trebuia să aştepte răspunsul Zhannei Hrenkov. Dacă refuza târgul, Lynn Marsh nu mai prezenta niciun interes...

*

* *

Lynn Marsh reuşea cu greu să se concentreze la operaţia delicată pe care tocmai o efectua la maxilarul pacientului, un bancher din City care nu înceta să-i trimită ocheade. O invitase deja de două ori la masă, dar ea refuzase. Dacă începea să iasă cu pacienţii, nu ajungea nicăieri. În plus, de la ultima întâlnire cu Alexei, simţea permanent un nod în stomac.

Angoasă.

Nicio veste de la el, în ciuda nenumăratelor mesaje şi SMS-uri pe care le lăsase pe telefonul lui. Ajunsese să-i mărturisească de cina cu prinţul austriac, explicându-i că fusese o proastă, că se temuse să nu-l contrarieze.

Cu o seară înainte, mersese cu maşina în Grosvenor Place, în speranţa absurdă că îşi va vedea amantul.

Ca o adolescentă disperată.

Nu putea nici măcar să-i mai scrie! Din cauza Zhannei. Presiunea era prea puternică.

– Vă rog să mă scuzaţi o secundă, zise ea bancherului, căruia, cu gura larg deschisă, fixată cu nişte dispozitive, i-ar fi fost oricum dificil să-i răspundă. Lynn trecu în micul ei birou, formă numărul lui Alexei şi lăsă un mesaj de dragoste:

„Sună-mă, te implor! Îmi e foarte dor de tine!"

Puţin mai uşurată, reluă reconstrucţia molarului pacientului.

*

* *

Zhanna Hrenkov auzise uşa apartamentului. Alexei se întorsese de la birou sau de la amantă. Îşi impuse să nu reacţioneze. Pentru moment, îi venea să-l omoare şi pe el; sigur urma să vină să o vadă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Aşteptă, fără să vadă pe nimeni intrând şi, într-un final, se duse spre camera lui. Hainele lui Alexei erau aruncate la întâmplare, iar uşa de la baie închisă... Se opri, intrigată. De câteva zile, părea ciudat, nu era în apele lui. Taciturn, fără măcar să caute să-şi ascundă tulburarea.

Îl întrebase dacă avea vreo problemă cu Moscova, iar el răspunsese că nu.

Puţin cam prea repede.

Văzând haina aruncată pe jos, îi veni brusc o idee şi bagă mâna în buzunar, scoţând telefonul. Cu aparatul în mână, se duse în dressing şi îl deschise. Formând imediat codul secret al mesageriei.

Erau 13 mesaje! Ultimul, cel mai recent, aproape că o făcu să scape aparatul: era vocea Lynnei Marsh! O voce joasă, sacadată, aproape de nerecunoscut, cu un accent tânguit.

Ultimul mesaj de la ortodontistă.

Zhanna Hrenkov îl mai ascultă de trei ori şi se grăbi să ducă telefonul înapoi.

Întoarsă în living, îşi aprinse o ţigară Pall Mall, şocată şi tulburată.

Nu s-ar fi gândit că agentul CIA se va întâlni cu Lynn Marsh. Evident, interesul lui nu putea fi decât profesional... Asta dovedea doar că nu se baza doar pe o singură variantă...

Dar îi şubrezea poziţia ei faţă de CIA. Căci nu ştia ce îi spusese Alexei ortodontistei... Îşi zise că trebuia să rişte. Şi, în acelaşi timp, ceva o tulbura: după tonul Lynnei Marsh, soţul ei părea că rupsese relaţiile cu ea...

Ceea ce îi rezolva problema.

Doar că trebuia să fie sigură că nu era vorba doar de un moment trecător. Pentru asta, trebuia să-l chestioneze pe soţul ei. Fiind foarte precaută.

Să afle *de ce* se despărţise de o femeie de care era îndrăgostit nebuneşte.

*

* *

Malko tocmai o conducea pe Gwyneth Robertson la intrarea de la Lanesborough, când văzu un

număr necunoscut afişându-se pe ecranul telefonului mobil.

– Malko, anunţă interlocutorul său, sunt Irving.

Şeful contraspionajului din cadrul CIA. Ce voia el la miezul nopţii?

– Sper că nu dormeaţi.

Era doar ora şapte seara la Washington.

– Nu, îl asigură Malko. Ce vânt vă aduce?

– Aş vrea să luăm micul dejun împreună mâine.

Malko crezu că nu aude bine.

– La Washington?

– Nu, la Londra. În Grosvenor Square. Sunt la aeroportul Dulles şi mă îmbarc în patruzeci de minute.

– Nicio problemă! promise Malko. Să aveţi o călătorie plăcută.

De ce oare şeful contraspionajului american venea pentru a doua oară la Londra, având în vedere că nu se încheiase nicio înţelegere cu Zhanna Hrenkov?

*

* *

În afară de santinele, Rem Tolkaciov era, cu siguranţă, ultimul care lucra la acea oră târzie la Kremlin. La Moscova, era ora două dimineaţa. Doar că voia să evalueze rapoartele transmise de la Londra chiar în acea seară.

Şi mai ales, să ia o decizie.

Ultimele veşti erau proaste.

Evident, CIA se învârtea în jurul cuplului Hrenkov. Până acum, doar Alexei nu fusese „poluat". Dar acest agent era în contact direct şi periodic cu Zhanna Hrenkov şi cu amanta lui Alexei.

Acestea erau faptele.

Ce ştia acest agent şi cum ajunsese la cuplul Hrenkov? Era vreo scurgere din reţea? Una dintre „rândunele" fusese „racolată" şi îl trădase pe Alexei?

Era puţin probabil, graţie sistemului de căsuţe poştale impersonale. Dar toate „rândunelele" fuseseră cel puţin o dată în contact cu el.

Era foarte tentat să cheme urgent cuplul Hrenkov înapoi în Rusia, pentru a tăia orice legătură cu pericolul. Doar că, această metodă avea mai multe inconveniente. Mai întâi, îi descoperea complet. Dacă americanii i-ar vedea întorcându-se în Rusia unde erau urmăriţi penal, ar bănui adevărul.

Apoi, reţeaua ar fi fost decapitată; trebuia să găsească din nou un înlocuitor pentru Hrenkov. Ceea ce reclama multe eforturi.

În fine, dacă cuplul Hrenkov, chiar interogaţi la Lefortovo, nu ştiau nimic despre originea „poluării", ar ajunge în acelaşi punct.

Imposibil să repună reţeaua în funcţiune fără să afle motivul. Munca de mai mulţi ani ar fi fost pierdută.

Brusc, Rem Tolkaciov întrevăzu o altă soluție: riscantă, dificil de pus în practică și delicată. Doar că era singura care răspundea întrebărilor pe care și le punea.

Calm, își termină ceaiul îndulcit, își luă servieta și coborî să-și recupereze Lada. Fixându-și termen până a doua zi pentru a lua o decizie.

*

* *

Irving Boyd era mult mai odihnit decât data trecută. Richard Spicer așezase pe masa din sala de conferință de lângă biroul său pâine prăjită, prăjituri daneze, cornuri, ceai și cafea. Dar șefului contraspionajului nu-i era foame. Abia dacă gustă din cafea.

Scoase un dosar din servietă și privi admirativ spre Malko.

– Dragul meu, nici nu știți ce ați declanșat la Washington cu rețeaua de spionaj rusă!

– Să nu exagerăm, preciză Malko, nu cred că securitatea țării este amenințată. Bineînțeles, e deranjant, dar nu vor să fure bomba atomică, pentru că o au deja.

Irving Boyd înlătură obiecția cu un zâmbet.

– E adevărat! recunoscu el, chiar FBI – care nu a sesizat nimic pentru că este atât de concentrat pe terorismul islamist – recunoaște că nu e vorba de spioni de nivel înalt. Doar că este altceva.

Se aplecă peste masă, luând un corn.

– Trebuie neapărat să-i reţinem pe membrii reţelei! Este un ordin al Casei Albe.

– Obama are nevoie de un succes înainte de alegerile parlamentare? întrebă Malko zâmbind.

– Nu, e mult mai important decât asta.

Deschise dosarul scos din servietă şi îl aşeză în faţa lui, punându-şi ochelarii.

– Iată, explică el. Avem patru spioni care putrezesc de mai mulţi ani în închisorile ruseşti. Primul se numeşte Igor Sutiajin. Este un foarte important om de ştiinţă. L-am contactat la o conferinţă internaţională pe tema proliferării nucleare. Este regele miniaturizării, un domeniu în care avem nevoie absolută să ştim la ce nivel au ajuns prietenii noştri ruşi.

Acum se află în Siberia, în tabăra nr. 15 cu regim sever, din 2004. A scris familiei sale că nu va mai putea rezista mult timp. Am fost imprudenţi, crezând că FSB a lăsat garda jos, şi nu ne-am luat toate măsurile de precauţie pe linie de siguranţă.

Al doilea se numeşte Alexander Zaporvski. Un fost membru al Primului Directorat din timpul generalului Şebarşin. A lucrat pentru noi din 1987, începând din China, unde era la post. Am greşit când am continuat activitatea cu el după ce a revenit la Moscova... E închis din 2003, dar nu ştim unde. A stat un an la Lefortovo, în condiţii cumplite, într-o celulă care avea pe jos sare. Îl lăsau să moară de sete.

La Washington îl aşteaptă un cont de 600.000 de dolari.

Al treilea se numeşte Serghei Skripal. Era un colonel Spetnatz, transferat la Informaţii Militare. Şi el a fost imprudent: se ducea direct la ambasada americană de la Moscova! Neştiind că FSB îl supraveghea de mai multe luni. A avut noroc: n-ar fi trebuit să mai scape viu de la Lubianka. Din fericire, era un erou al războiului din Afganistan, aşa că a scăpat cu cincisprezece ani de lagăr.

Soţia sa a murit de cancer, iar fiul său a reuşit să emigreze, dar el a rămas complet singur în Rusia.

Irving Boyd enumera aceste orori cu o voce monotonă.

– Asta-i tot? întrebă Malko, impresionat.

– Nu, al patrulea se numeşte Ghenadi Vasilenko. Agenţia ar da oricât ca să-l recupereze. Ne-a adus servicii enorme din 1978. A fost recrutat la Washington şi a furnizat informaţii preţioase până ce a fost denunţat de Aldrich Ames.

Ghenadi Vasilenko a fost arestat în 1983 şi trimis la Lefortovo, acuzat de spionaj. Mai lipsea doar semnătura lui pe o mărturisire pentru a primi un glonţ în cap... Doar că nu a recunoscut niciodată nimic, nici nu a semnat vreo declaraţie. În 1983, s-au mulţumit să-l condamne prin eliminarea din KGB, să-i anuleze pensia şi să fie aruncat pe străzi.

A trăit cum a putut până în 1990 când, după căderea Uniunii Sovietice, şi-a găsit un loc de muncă. Şi a reînceput să lucreze pentru noi în 1995! Doar că FSB îl supraveghea, şi l-a reţinut în 2005, pentru a-l trimite din nou la Lefortovo. De această dată, pentru a se răzbuna că îl scăpaseră prima dată, ruşii nu au renunţat. A primit optsprezece ani şi va pleca în curând spre Siberia.

Pentru Agenţie, este o misiune sfântă să-l recupereze. Toţi directorii generali care au urmat şi-au asumat acest obiectiv.

Închise dosarul şi concluzionă:

– Dragul meu Malko, Agenţia consideră că, graţie dumneavoastră, acum avem o şansă de a-i recupera pe aceşti patru oameni care au adus mari servicii ţării noastre.

– Nu văd cum, mărturisi Malko.

Irving Boyd zâmbi.

– E evident. Dacă, graţie dumneavoastră, reuşim să descoperim reţeaua condusă de Alexei Hrenkov şi să-i arestăm pe membrii ei, avem două opţiuni: prima, să îi judecăm şi să îi trimitem pentru mulţi ani la închisoare. Dând un exemplu, prin intermediul mass-mediei, ca să arătăm duplicitatea ruşilor care râd de noi şi ne spionează! Bineînţeles, asta ar fi un avantaj pentru Casa Albă!

– În lipsa lui Bin Laden..., nu se putu abţine să nu murmure Malko.

Şeful contraspionajului se făcu că nu a auzit şi continuă:

– A doua variantă este mult mai inteligentă: îi arestăm discret pe spionii ruşi şi le propunem rusnacilor un schimb: spionii lor contra spionilor noştri. Astfel, ei nu-şi şifonează imaginea, iar noi ne recuperăm oamenii. Ce ziceţi?

Malko simţea că întinereşte. Revenind în timpul Războiului Rece, când schimburile de spioni se făceau pe Glinecker Brücke[1] între Berlin şi Potsdam. Evident, ideea era seducătoare, cu câteva chichiţe, totuşi.

Un munte de „dacă", chiar.

– Dragul meu Irving, răspunse el, sunteţi pe cale să vindeţi pielea ursului din pădure. Fiindcă, în acest moment, aceşti spioni sunt încă liberi şi nu ştiu dacă voi reuşi s-o conving pe Zhanna Hrenkov să coopereze. Dacă are cu ce să negocieze, fiindcă e posibil să blufeze. Apoi, admiţând că acest aspect este rezolvat, nu suntem siguri că ruşii vor accepta schimbul.

– E adevărat, recunoscu şeful contraspionajului, dar trebuie să încercăm... Deci, misiunea dumneavoastră devine prioritară. Aveţi mână liberă să o convingeţi pe Zhanna Hrenkov. Şi chiar să-i oferiţi o „acadea".

– Care?

– Dacă ne ajută să distrugem reţeaua, îi vom asigura protecţie şi imunitate, inclusiv soţului ei: Cum sunt deja bogaţi, au viitorul în faţă.

---

[1] Podul Glinecker.

– Se pare că aţi uitat că FSB are braţul lung: amintiţi-vă de Litvinenko.

Un înger trecu, într-un nor de poloniu 210.

– Vom face tot ce ne stă în puteri pentru a-i proteja! îl asigură americanul.

Altfel spus, puteau rezerva deja două locuri la cimitirul Arlington, pentru aceşti trădători merituoşi.

– Trebuie să plec în seara aceasta, decretă Irving Boyd. Aveţi întrebări?

– Nu, recunoscu Malko, dar e mult de muncă. O să-mi asum un prim risc calculat care mă pune într-o poziţie defavorabilă: să o contactez pe Zhanna Hrenkov pentru a vedea ce decizie a luat.

*

* *

În mod excepţional, Rem Tolkaciov ajunsese cu întârziere la birou, după ce trecuse pe la magazinul Eliacheff, de pe strada Tverskaia, pentru a cumpăra caviarul roşu pe care îl comandase.

Apoi, trimisese şefului său, Vladimir Putin, un scurt raport, în care explicase ce intenţiona să facă.

Pentru o operaţiune externă, care presupunea şi riscuri politice, nu voia să acţioneze singur. Aşteptând un răspuns, sorbea din ceaiul îndulcit şi fuma una din ţigările multicolore.

Becul roşu de deasupra uşii se aprinse. Cineva voia să intre. Rem Tolkaciov se ridică pentru a deschide. Fără niciun cuvânt, un bărbat îmbrăcat în gri

îi întinse un plic, salută şi plecă. Rem Tolkaciov reveni mai întâi la birou şi abia apoi deschise plicul.

Conţinea mesajul pe care îl trimisese în urmă cu două ore. Pe margine, era un singur cuvânt scris: „*Da*", cu o semnătură pe care o cunoştea bine. A lui Vladimir Putin.

Rem Tolkaciov avea undă verde pentru a-l răpi pe agentul CIA Malko Linge, pentru a-l face să spună cum ajunsese să fie interesat de cuplul Hrenkov.

Abia după aceea va stabili ce va face în stadiul următor.

CAPITOLUL XIV

– Între strada Jermyn şi Piccadilly, este un pasaj plin de buticuri. Unul dintre ele vinde obiecte din piatră, jucării. Voi fi acolo pe la prânz, dar nu voi avea prea mult timp.

Zhanna Hrenkov închisese deja. Malko primise instrucţiunile de la Irving Boyd, şeful contraspionajului CIA, şi o sunase pe rusoaică.

Chiar dacă încercarea de a relua legătura îi displăcea. Era încă în Grosvenor Square şi putea ajunge pe jos la locul de întâlnire. Slavă Domnului, nu mai ploua.

Ocolind sensul giratoriu de la Piccadilly Circus, se rugă ca rusoaica să nu-i scape printre degete.

Ajunse la pasajul care lega Jermyn de Piccadilly la douăsprezece şi cinci. Buticul desemnat de Zhanna Hrenkov se afla la mijloc, pe partea stângă. Mai multe animale din piatră ocupau vitrina. O zări pe Zhanna Hrenkov înăuntru, în compania unui vânzător mustăcios, care ţinea în mâini un minunat rinocer din piatră neagră... Rusoaica se întoarse şi îl văzu pe Malko, apoi îşi reluă discuţia. Acesta se duse spre vitrina alăturată, pândind-o să iasă.

După cinci minute, rusoaica ieşi din magazin, cu un pachet mare în mână, şi i se alătură. Pentru

prima dată de când o cunoştea, purta ochelari negri.

– Aveţi timp să beţi un pahar? îi propuse el.

– Nu, făcu sec Zhanna Hrenkov. Presupun că aţi venit să aflaţi răspunsul meu.

– Cam aşa ceva, recunoscu Malko.

– Dacă nu m-aţi fi sunat, aş fi făcut-o eu. Ca să vă spun să nu mă mai deranjaţi. Aţi face bine să uitaţi de povestea mea. Am inventat totul.

Malko nu îşi putu ascunde scepticismul.

– Totul? Chiar şi existenţa Lynnei Marsh? întrebă el.

Zhanna Hrenkov o înlătură pe ortodontistă cu un gest sec.

– Nu contează. Nu încercaţi să ne faceţi probleme, soţului meu şi mie. Dacă poliţia mă interoghează, voi spune că am inventat totul... *Da svidania*[1].

Se întoarse, îndreptându-se spre strada Jermyn. Lăsându-l pe Malko uimit.

Visul frumos al lui Irving Boyd se prăbuşea...

Se duse pe Piccadilly, traversă şi chemă un taxi în faţa hotelului Meridien.

– Grosvenor Place, te rog.

Inutil să aştepte pentru a-i da vestea cea bună lui Richard Spicer.

*

* *

[1] La revedere.

Zhanna Hrenkov se simţea minunat de bine. Chiar în acea dimineaţă avusese o lungă discuţie cu soţul ei. Alexei o anunţase că rupsese relaţia cu Lynn Marsh, jurându-i că nu o va mai revedea niciodată şi propunându-i chiar Zhannei să o ducă în Seychelles...

Era o nouă lună de miere.

Dacă n-ar fi citit pe telefonul lui mesajele de la Lynn Marsh, poate că nu l-ar fi crezut. Dar corespundea în totalitate cu ceea ce Alexei tocmai o anunţase.

Pe lângă bucuria că scăpase de rivala sa execrabilă, Zhanna era uşurată că nu mai trebuia să dezvăluie reţeaua de „rândunele" americanilor. Chiar dacă ignorase intenţionat pericolul vizavi de stăpânii de la Kremlin, din cauza urii sale cumplite, în sinea ei ştia că şi-ar fi expus soţul unui risc enorm.

Totul era bine când se termina cu bine. Rem Tolkaciov nu va bănui niciodată intenţiile ei denunţătoare şi ea va duce în continuare împreună cu Alexei o viaţă luxoasă şi fără griji.

*

* *

Richard Spicer era terminat.

– Cum vă explicaţi această întorsătură? îl întrebă pe Malko.

Acesta făcu un gest de neputinţă.

– Pot fi multe motive. Dacă Alexei Hrenkov a descoperit planurile soţiei sale, probabil a lămurit-o

că poate provoca o catastrofă. Sau, dintr-un motiv pe care nu-l ştiu, Lynn Marsh a rupt spontan relaţia cu amantul ei. Ne putem imagine orice... Oricum, nu mi-a mai rămas decât să iau avionul spre Austria.

– Prefer să-i daţi chiar dumneavoastră vestea lui Irving, insistă americanul. Vine aici la ora cinci.

*

* *

Şeful contraspionajului CIA nu îşi ascunse dezamăgirea.

– E o lovitură dură! recunoscu el. La Langley, chiar vor fi decepţionaţi. Iar prietenii noştri ruşi riscă să mai stea mult timp la închisoare.

– Ştiu, recunoscu Malko. Am făcut tot ce am putut. Zhanna Hrenkov este o dură, nu o voi face să revină asupra deciziei.

– Credeţi că a inventat chiar totul?

– Desigur că nu. Vă lasă totuşi o posibilitate: să-i semnalaţi la FBI. Poate vor găsi ei ceva.

Irving Boyd oftă, depăşit.

– „Sticleţii" de la FBI nu descoperă niciodată nimic, decât cazurile pe care le lucrează de la zero. Bineînţeles, o să le semnalez cuplul Hrenkov. Dar, oricum, aceştia vor rezista. Nu putem nici măcar să-i expulzăm: ea este cetăţean american.

– Îmi pare rău, concluzionă Malko, uneori, în meseria noastră, ne mai amăgim. Era prea frumos...

Şi el era dezamăgit. Chiar ajunsese să creadă povestea frumoasă cu schimbul şi, gândindu-se la

aceşti spioni închişi în lagăre sau închisori pentru mulţi ani, avea inima strânsă.

– OK, oftă Irving Boyd, o să mă urc în avion.

– Mă puteţi lăsa la Lanesborough?

Nu avea decât o dorinţă: să plece din Londra.

Decise să anuleze întâlnirea cu Gwyneth, cu care trebuia să cineze, şi să nu iasă din cameră decât pentru a lua avionul spre Viena.

*

* *

Era deja miezul nopţii, dar era încă destulă agitaţie la Lanesborough, între clienţii care se întorceau de la teatru şi cei de la bar. O splendidă prostituată neagră se îndreptă spre lifturi, escortată de un bărbos care îi ajungea până la umăr. Pudic, angajatul de la recepţie se uită în registrul pe care-l avea în faţă.

La Lanesborough, clientul era stăpânul.

Ceva mai târziu, nu acordă nicio atenţie celor doi bărbaţi care păreau că ies de la bar şi care se îndreptau spre sala de mese. Unul dintre ei purta o valiză mare, celălalt o servietă din piele neagră. Cam ca acelea folosite de medici.

*

* *

Malko adormi ca un urs, după ce băuse o jumătate de duzină de pahare de votcă. Detesta eşecul şi, chiar dacă nu rezolvase nimic, avea să se întoarcă în Austria cu un gust amar.

*

* *

Cei doi bărbaţi zăriţi de recepţioner se opriră în faţa uşii de la camera 227. Culoarul era pustiu, terminându-se în fundătură, pentru doar patru camere.

Unul dintre ei se plasă la intrarea pe culoar, supraveghind lifturile, în timp ce celălalt îşi aşeza valiza pe mocheta groasă de pe culoar. Deschise capacul, lăsând să se vadă un fel de rezervor metalic care ocupa aproape tot spaţiul, de unde ieşea un furtun de cauciuc, terminat cu un fel de ventuză neagră.

Bărbatul îl scoase din valiză şi îl lipi de încuietoare apăsând puternic. Apoi, se aplecă şi apăsă pe o clapă, fixată pe rezervorul metalic. Se auzi un şuierat slab, iar furtunul se întări sub presiunea gazului. Impasibil, bărbatul care ţinea furtunul se uită la ceas: avea nevoie de două minute. Un timp foarte scurt, dar, în caz de probleme, foarte lung. Dacă apărea cineva, totul trebuia să fie reluat.

Din fericire, nu apăru nimeni.

Odată timpul trecut, retrase ventuza şi băgă la loc furtunul în valiză, îl închise şi plecă spre lift. Fără niciun cuvânt pentru partenerul său, care se mulţumi să-i facă un semn din cap.

Imediat ce bărbatul cu valiza dispăru, cel rămas se uită la ceas. După cinci minute, scoase din buzunar o cartelă magnetică pe care o băgă în fanta încuietorii. Trebui să încerce de mai multe ori, dar, în cele din urmă, un semnal verde fu însoţit de un clinchet slab.

Ce era mai greu fusese făcut.

Întredeschise uşa, aprinse lumina, văzu un bărbat adormit pe pat şi se duse la fereastră pentru a o deschide, după care ieşi pe culoar, fără să închidă uşa. Formă apoi un număr de pe telefonul mobil, pronunţă câteva cuvinte şi se postă la intrarea pe culoar.

*
* *

După ce fusese abandonată de Malko, Gwyneth Robertson acceptase o cină cu unii membri ai *think tank*-ului, ceea ce se dovedise extrem de plictisitor. Şi interminabil.

Era aproape miezul nopţii când ieşi şi se gândi imediat să-l sune pe Malko. Pentru a bea un pahar la The Library, sau mai mult, dacă atmosfera era propice.

Telefonul lui Malko trecu imediat pe mesagerie.

Lăsă un scurt mesaj, uşor mirată că el dormea deja.

*
* *

Ambulanţa neagră, cu girofar albastru, se opri sub intrarea de la Lanesborough şi din ea coborâră doi infirmieri în halat alb, care se îndreptară spre uşile din spate ale vehiculului pentru a scoate o targă.

Un al treilea, cu caschetă, rămase la volan.

Unul dintre infirmieri îi zise uşierului cu trandafir la butonieră, care îl privea curios:

– Se pare că unul dintre clienţii dumneavoastră se simte rău.

– Întrebaţi la recepţie!

Cei doi infirmieri traversară holul şi se adresară recepţionerului.

– Camera 227. Tocmai am fost chemaţi; un client de-al vostru se simte rău. Un medic este deja acolo.

Recepţionerul nu era la curent, dar nu se miră. Clientul chemase probabil chiar el medicul. Se concentră spre un cuplu italian care pretindea că are o rezervare, în timp ce infirmierii porneau spre lift.

*

* *

Când cei doi infirmieri ajunseră pe culoarul care ducea la camera 227, îl găsiră pe bărbatul care deschisese uşa. Acesta îi lăsă să intre în cameră. Puseră targa pe covor lângă pat şi, rapid, îl bascularăpe bărbatul adormit.

În foarte scurt timp, îl urcară pe brancardă, acoperit cu o pătură şi legat cu curele din piele, ca să nu cadă.

În acest timp, al treilea bărbat închidea fereastra, verificând să nu uite ceva, îşi luă servieta mare neagră şi închise uşa camerei, după ce puse un semn cu *„Do not disturb"*[2].

---

[2] Nu deranjaţi.

Când trecură prin fața recepției, bărbatul cu servieta neagră îi făcu un semn politicos din cap recepționerului. Cu servieta mare și aerul sever, chiar părea a fi un medic.

Cei doi infirmieri suiră brancarda în ambulanță, se urcară și ei împreună cu „doctorul", iar vehiculul coborî ușor rampa care ducea spre Grosvenor Place.

*

* *

Gwyneth Robertson dormise prost.

Se uită la ceas: nouă și jumătate. Îl sună din nou pe Malko, mirată că nu dăduse niciun semn de viață. Telefonul trecu direct pe mesagerie. Încercă numărul din cameră, dar dădu de mesageria vocală.

Ciudat. Malko răspundea întotdeauna.

Sună atunci la recepția hotelului, cerând să vorbească cu el. De această dată, avu mai mult succes. Recepționerul șopti pe un ton încurcat:

– Cred că mister Linge s-a simțit rău ieri seară. Colegul meu mi-a spus că a venit o ambulanță și l-a luat.

– O ambulanță? Ca să-l ducă unde?

– Nu cunosc. Nu eram de serviciu. Vreți să mă interesez?

– Nu, mulțumesc.

Într-o clipă, Gwyneth Robertson era îmbrăcată. Îngrijorată cu adevărat. Când mașina sa Mini se opri în față la Lanesborough, pulsul îi crescu. Fără măcar să se oprească la recepție, se duse la camera lui Malko.

Totul părea normal, dar sesiză imediat semnul cu „Do not disturb". Coborând la recepție, ceru să vină cineva să deschidă camera. Recepționerul acceptă cu greu. Ajunsă în fața ușii, arătă cu degetul.

– Nu vi se pare cam ciudat? Dacă a fost transportat la un spital, cine a pus semnul? Deschideți ușa, vă rog.

Angajatul se supuse.

Camera era goală, patul deranjat. Imediat, Gwyneth remarcă un miros ciudat care plutea în aer. Serios îngrijorată, scoase telefonul.

Richard Spicer exclamă bucuros când îi auzi vocea:

– Ce surpriză plăcută, Gwyneth!

– Nu sunt sigură că este o surpriză plăcută, îl corectă fostul ofițer de teren. Când ați vorbit cu Malko ultima dată?

– Ieri, spre sfârșitul după-amiezii. Un prieten l-a lăsat la Lanesborough. De ce?

– Era în formă?

– Întocmai.

– *Well*, concluzionă ea, mai bine ați veni la Lanesborough. Mi-e teamă că Malko a fost răpit.

CAPITOLUL XV

Malko respira cu greu pe nas, dar nu avea deloc de ales: o bandă groasă de scotch negru îi acoperea guta, lipită aproape până la urechi. Își revenise de ceva timp. În întunericul absolut, realiză că era strâns legat de un pat, îmbrăcat doar în slip, ca și cum adormise.

Îi era imposibil să înțeleagă ce se petrecuse. Avea un gust amar în gură, o amețeală ușoară, precum și o durere de cap persistentă.

O singură certitudine: fusese drogat și răpit din camera sa de la Lanesborough, ceea ce părea totuși imposibil! Puțin câte puțin, creierul începea să-i funcționeze. De ce această răpire ciudată? Ce voiau de la el? Nu putea avea legătură decât cu cazul Hrenkov. Și asta tocmai când se văzuse obligat să renunțe.

În mod clar, serviciile străine acționau la Londra ca pe un teren cucerit! După moartea lui Litvinenko, a omului care era Nr. 2 în serviciile secrete americane și tentativa de asasinat din partea Mossadului[1] a cărui victimă fusese, acum era răpit de un grup aflat în legătură cu serviciile ruse...

---

[6] SAS nr. 117 și 118 *Renegatul*, Editura Meteor Press, 2010.

Cum îl scoseseră de la Lanesborough? Nu îşi amintea absolut nimic.

Încercă să se mişte, dar fără succes: legăturile erau extrem de strânse şi îşi putea ridica doar bazinul, ceea ce nu-i prea era de folos.

Ochii îi erau acoperiţi cu acelaşi scotch ca şi gura, neavând nicio idee unde se afla. Nici de cât timp era prizonier.

Auzi un zgomot de încuietoare şi, după sunetele înfundate, înţelese că mai multe persoane intraseră în cameră. Aproape imediat, îi desfăcură legăturile de la braţul stâng.

Senzaţia de rece îl făcu să tresară. Tocmai îi dăduseră pe încheietura cotului cu un tampon îmbibat într-un lichid. Un miros vag de medicamente îi ajunse în nări şi, aproape imediat, simţi o durere uşoară. Tocmai i se făcea o injecţie intravenoasă şi simţea lichidul cum îi intră în venă.

Dar ce lichid? Îşi impuse să lupte cu panica. Dacă ar fi vrut să-l otrăvească, ar fi făcut-o pe loc, la Lanesborough.

Injecţia părea interminabilă. Puţin câte puţin, Malko simţi o greutate în creier. Îi era tot mai greu să gândească. Abia mai simţi când îi scoaseră acul din braţ.

Cu grijă, îi legară din nou braţul de stâlpul patului. Apoi, într-o stare de semiconştienţă, înţelese că, din nou, era singur. Dar, acum, plutea într-un fel de nirvana care îi estompa angoasa. Se simţea

aproape bine şi îşi pierdu cunoştinţa fără măcar să-şi dea seama.

*
* *

Lui Arthur Clark, managerul de la Lanesborough, îi venea să intre sub planşeul de parchet ceruit. Niciodată nu s-ar fi gândit că va avea în faţa lui un înalt funcţionar de la MI5, interogat ca un criminal.

Totuşi, William Wolseley, directorul de cabinet de la MI5, aşezat în faţa sa, era de o politeţe extremă. Căutând doar să înţeleagă cum de nişte necunoscuţi reuşiseră să drogheze şi să răpească un client al hotelului fără ca vreun angajat să-şi dea seama...

– Vă asigur, sir, pledă managerul, i-am interogat pe toţi cei care erau de serviciu ieri seară. Au văzut doi infirmieri, însoţiţi de un medic, ducând un client care se simţea rău.

– Şi nimeni nu i-a întrebat nimic?

– Nu, mărturisi umil managerul. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată. Vă asigur că...

William Wolseley înţelese că nu avea să obţină nimic. Era un caz de neglijenţă clasică.

– Foarte bine, concluzionă el. Ne întoarcem să examinăm camera.

Richard Spicer, care asistase la discuţie fără să deschidă gura, îl urmă ca o umbră.

Lanesborough era plin de agenţi de la MI5 şi de la divizia specială din cadrul Scotland Yard. De

când dăduse Gwyneth Robertson alarma, invadaseră hotelul ca un val de lăcuste, chemându-i acolo pe toți angajații care fuseseră de serviciu în seara trecută, interogându-i pe rând, examinând registrele de la recepție.

Până acum, nimic.

O echipă a diviziei speciale, ajutată de una de la criminalistică, verifica minuțios camera lui Malko.

Șeful echipei se apropie de William Wolseley.

– Sir, credem că am descoperit cum au procedat răpitorii. Au introdus prin broască un gaz soporific puternic, ale cărui urme le-am găsit în aer. Va fi analizat, dar nu ne așteptăm la vreo surpriză în această privință. Apoi, au descuiat ușa cu ajutorul unei cartele magnetice și o a doua echipă, deghizată în infirmieri, l-a evacuat pe ocupantul camerei, inconștient.

– Și vehiculul? întrebă Richard Spicer.

– O ambulanță neagră. Niciun semn exterior, în afară de un girofar albastru. Nimeni nu s-a gândit să-i ia numărul.

Un înger trecu, bătând descurajat din aripi.

Cu aceste probe nu aveau șanse să-i descopere prea repede pe răpitori.

William Wolseley se întoarse spre Richard Spicer.

– Veniți după mine la Thames House. O să discutăm acolo.

Şeful staţiei CIA încă nu anunţase la Washington, din lipsa unor informaţii exacte şi din cauza decalajului orar. Acum, nu mai putea da înapoi.

*
* *

Bărbatul care conducea interogatoriul urmărea atent privirea lui Malko. Acesta, fără bandă peste ochi, avea impresia că este dedublat, privindu-se pe el însuşi.

Electrozi fuseseră plasaţi în diferite locuri ale corpului său şi pe tâmple, legaţi la un aparat care semăna cu un „detector de minciuni". În mod frecvent, cel care punea întrebările examina acele de pe cele trei cadrane, care fluctuau în toate direcţiile.

Totul era, bineînţeles, înregistrat.

– Deci, a început la Monte Carlo, repetă cu o voce calmă anchetatorul. Acesta din urmă, pentru a suprima o posibilă „barieră" psihologică, punea întrebările în germană.

– *Jawohl*[2], răspunse Malko cu o voce ciudată, absentă. A început la Monte Carlo.

Interogatoriul începuse. Malko nici nu remarcase că îi puseseră o perfuzie la mâna stângă, pentru a-i administra o doză constantă de drog în sânge. Era un derivat al produsului Penthotal, care avea dublul efect de a înlătura barierele psihologice ale pacientului şi de a-i activa memoria. Odată trezit,

[2] Da, bineînţeles.

curăţat de drog, nu îşi mai amintea acest episod, care rămânea totuşi în adâncurile memoriei.

Ruşii, mereu în fruntea progresului în materie de chimie şi otrăvuri, puseseră la punct acest „ser al adevărului" care nu era, bineînţeles, comercializat, ci utilizat doar de serviciile secrete, într-un cadru foarte strict.

Anchetatorul puse a doua întrebare, cu aceeaşi voce monotonă ca şi cum s-ar fi adresat unei persoane sub hipnoză.

Calculând că în două ore, cel mult, ar fi „golit" memoria bărbatului pe care îl interoga: tocmai de aceea venise de la Moscova în ajun, sub o identitate olandeză, sosit teoretic din Grecia. Paşaportul lui, un „fals adevărat", era „verificabil", iar serviciul de imigraţie britanic nu sesizase nimic.

Odată treaba terminată, va pleca spre Moscova, cu înregistrarea interogatoriilor, va preda paşaportul şi se va întoarce să lucreze în laboratoarele de otrăvuri, pe strada Preux Rouge, din Moscova.

*

* *

– De ce nu ne-aţi spus că Malko Linge executa aici o misiune riscantă? îi reproşă sir William Wolseley. I-am fi asigurat protecţie cu una dintre echipele noastre de la A 4. Aşa i-am mai salvat odată viaţa...

– Dar nu ne gândeam deloc la un pericol, protestă Richard Spicer. Era o simplă anchetă de

mediu. Pentru un caz care nu priveşte Marea Britanie.

– Totuşi, a fost răpit, aici, la Londra, îl corectă simplu William Wolseley.

Şedinţa se ţinea în Thames House, la etajul al patrulea, cu un reprezentant al diviziei speciale din cadrul Scotland Yard şi cu şeful secţiei „Rusia" din contraspionajul britanic.

Richard Spicer abia putea vorbi.

– Trebuie neapărat să-l găsim! făcu el palid. Viaţa îi este în pericol, cu siguranţă...

William Wolseley îl privi descurajat.

– Pare extrem de dificil, cu elementele pe care le deţinem. Nicio descriere, nimic despre vehicul şi cu atât mai puţin despre destinaţie... Poate fi oriunde.

Se întoarse spre John Pardoner, şeful secţiei „Rusia" din contraspionaj.

– Ce credeţi, John?

– Imediat ce am fost anunţat, adică acum două ore, am întărit supravegherea în mediul *Rezidentura* FSB şi SVR, la Kensington, răspunse specialistul în Rusia. Fără să remarcăm nimic neobişnuit. Am întrebat şi la Cheltenham şi nu au remarcat zilele acestea o creştere a traficului radio. Bineînţeles, vom supraveghea atent toţi agenţii pe care i-am identificat. Este aproape tot ce putem face.

– Am alertat aeroporturile şi, în general, toate punctele de ieşire din ţară, completă funcţionarul de la divizia specială. Am dat ordin să fie verificate

toate firmele specializate în servicii de ambulanță din zonă, pentru a vedea dacă a fost închiriat sau furat vreun vehicul. Nu vom avea nimic concret decât peste câteva ore. Dar nu trebuie să ne punem prea mari speranțe.

Richard Spicer se simțea cuprins de descurajare. Tresări când William Wolseley i se adresă.

– Doriți să obținem de la un judecător un mandat pentru a percheziționa apartamentul familiei Hrenkov? Avem deja o supraveghere permanentă acolo.

Richard Spicer nici nu clipi. Fusese obligat să mărturisească micul secret de familie „verilor", care acum cunoşteau misiunea lui Malko.

– Poate să mai aştepte, decise el, din moment ce îi supravegheați.

William Wolseley se uită ostentativ la ceas.

– Cred că, pentru moment, nu mai avem nimic de discutat. Bineînțeles, vă țin la curent cu eventuale noutăți. Personal, am o stimă deosebită pentru prințul Malko Linge şi nu aş vrea ...

Lăsă fraza în suspans.

Americanul îi strânse mâna fără niciun cuvânt. Era tulburat ştiind că Malko era răpit undeva în Londra şi el era complet neputincios în această privință.

– Mă întorc în Grosvenor Square, concluzionă el. Am o şedință acolo, pe această temă.

Îi ceruse lui Gwyneth Robertson să i se alăture, pentru a încerca să se clarifice.

*
* *

Gwyneth Robertson îşi pierduse aerul lipsit de griji şi fuma ţigări Dunhill una după alta, în ciuda panoului cu interzicerea fumatului.

– Ar fi trebuit să-mi ascult instinctul! făcu ea cu amărăciune. Ieri seară după cină, voiam să trec pe la el, dar nu am vrut să-l deranjez. Dacă aş fi mers acolo, poate că nu s-ar fi întâmplat nimic.

Richard Spicer făcu un gest fatalist.

– Fără regrete! Eu vreau să înţeleg cine şi de ce l-a răpit.

– Cine? Ruşii, zise tânăra. E evident.

– Deci, erau la curent cu suspiciunile pe care le avem faţă de familia Hrenkov.

– Evident.

– Totuşi, Malko tocmai îşi terminase misiunea. Respins de Zhanna Hrenkov, care nu voia să mai continue. Bineînţeles, noi am fi continuat, dar o anchetă lungă în care Malko n-ar fi intervenit. Deci, nu mai aveau niciun interes să-l scoată din joc.

– Poate că nu acesta este scopul, sublinie fostul ofiţer de teren al CIA. Dacă ar fi vrut să-l omoare, ar fi făcut-o ieri seară, când era în pat.

– Atunci, de ce l-au răpit?

– Poate că a aflat ceva?

– Mi-ar fi zis...

Un înger trecu, debusolat.

Gwyneth Robertson îşi aprinse o altă ţigară şi suflă gânditoare fumul.

– Am o idee, zise ea brusc. E inutil să-i interogăm pe soţii Hrenkov, ar tăcea ca peştii, dar rămâne Lynn Marsh.

– Amanta lui Alexei Hrenkov?

– Da, o cunosc. Poate că, dacă stăm de vorbă cu ea, am putea să înţelegem ce se petrece.

Rapid, îi explică natura relaţiei ei cu ortodontista. Richard Spicer era ca picat din cer.

– E o idee formidabilă, dar va trebui să-i spunem adevărul! Or, din câte ştim noi, Alexei Hrenkov nu bănuieşte nimic. Lynn îi va povesti totul.

Gwyneth Robertson îl privi cu răceală.

– Există un risc, recunoscu ea, dar dacă vreţi să-l găsim pe Malko, trebuie să ni-l asumăm.

– OK, recunoscu americanul, aveţi mână liberă. Deci, îi veţi spune Lynnei Marsh cine este cu adevărat Alexei Hrenkov?

– Nu văd cum aş putea face altfel...

– *Let's cross our fingers*[3].

[3] Să ţinem pumnii strânşi.

CAPITOLUL XVI

Lynn Marsh îi deschise lui Gwyneth Robertson uşa cabinetului, zîmbind strălucitor. Chiar şi în halatul alb, de sub care i se vedeau picioarele în ciorapi negri, era şi mai sexy.

– Aveţi noroc că un pacient a amânat programarea! zise ortodontista. Deci, ce s-a întâmplat?

– Dinţii mei sunt în stare perfectă! o asigură Gwyneth Robertson, dar aveam nevoie să vă întâlnesc de urgenţă din alt motiv.

– Ce motiv?

Ortodontista era vizibil uimită. Cele două femei nu fuseseră niciodată confidente. Gwyneth rămase impasibilă.

– Nu v-am vorbit niciodată de mine, răspunse Gwyneth Robertson, dar trebuie să vă spun acum că am făcut parte, timp de cincisprezece ani, din Central Intelligence Agency. Ştiţi, centrala de informaţii americană.

Ortodontista părea tot mai uimită.

– Ce legătură are asta cu vizita dumneavoastră?

– Multă! zise Gwyneth Robertson. Vă sfătuiesc să luaţi loc, căci ceea ce vă voi spune riscă să vă zdruncine puţin.

Ca un automat, Lynn Marsh se lăsă în fotoliul cu role din faţa biroului ei.

– Aveţi un amant care se numeşte Alexei Hrenkov, zise Gwyneth.

Ortodontista tresări.

– Dar cum de ştiţi? Cu ce vă priveşte?

– Acesta este rus, continuă fostul ofiţer de teren al CIA. A fugit din Rusia împreună cu soţia sa după ce a escrocat şapte sute de milioane de dolari şi e urmărit pentru asta. Dar nu acesta este scopul vizitei mele. E bănuit şi că ar conduce o reţea de spionaj rusă. Asta are legătură cu prezenţa mea aici...

Sângele dispăruse din obrajii Lynnei Marsh. Cu un nod în gât, nu reuşea să articuleze niciun cuvânt.

Calmă, Gwyneth Robertson îi povesti totul, inclusiv răpirea lui Malko, cu o seară înainte. Ortodontista părea ameţită, depăşită. Parcă nu conştientiza ce se întâmpla. Gwyneth aşteptă ca sângele să-i mai revină în obraji pentru a o întreba:

– Ştiaţi ceea ce tocmai v-am spus?

Lynn Marsh scutură din cap şi zise cu o voce slabă:

– Nu, bineînţeles. Dar...

– Mă credeţi?

– Da, dar...

– Pot, ulterior, să vă conduc la un sediu al MI5 care vă va confirma, dacă aveţi îndoieli.

Lynn Marsh scutură din cap şi se încruntă.

– Nu, nu, dar de ce aţi venit astăzi să-mi povestiţi toate astea? Mai ales că nu mă mai priveşte...

– De ce?

– Alexei a rupt relaţia cu mine, acum câteva zile. Nu mai am nicio veste de la el.

Gwyneth Robertson, stupefiată, întrebă:

– V-a spus de ce?

– Nu, nici măcar nu mi-a trimis un SMS de lămurire. Nimic. Tăcere. Dar nu ştiam ceea ce mi-aţi povestit. Deci nu din această cauză.

Era rândul lui Gwyneth Robertson să fie uluită. Deci, Alexei Hrenkov rupsese spontan relaţia cu amanta sa. Ceea ce explica de ce Zhanna, la rândul ei, rupsese legăturile cu CIA. Scăpată de rivală, nu mai avea niciun motiv să trădeze...

Nu venise tocmai degeaba, chiar dacă această veste nu explica dispariţia lui Malko.

– Ce veţi face? o întrebă pe Lynn Marsh.

– Nimic! răspunse ortodontista. Voi încerca să-l uit.

– Credem că Alexei Hrenkov nu ştie că noi îl bănuim, continuă Gwyneth. Dacă ar afla, ar putea avea consecinţe foarte grave. Sperăm că-l vom prinde.

– Nu o va afla de la mine.

Vocea i se înviorase.

– Nu aveţi vreo idee despre ce ar fi putut să i se întâmple lui Malko?

Ortodontista o privi cu ochii mari.

– Abia dacă îl cunosc. L-am văzut de două ori până acum. Şi nici nu ştiam cine este. Credeam că este doar un playboy care voia să mă ducă în patul său.

Gwyneth îşi zise că totuşi nu se înşelase. Se uită la ceas.

– Cred că v-am spus totul, concluzionă ea. Doriţi protecţie?

– Protecţie? De ce?

– Încă nu ştim totul. Aţi fost în legătură strânsă cu Alexei Hrenkov. Atâta timp cât nu descoperim de ce a fost răpit Malko, trebuie să fim prudenţi.

Îi întinse cartea de vizită.

– Dacă remarcaţi ceva anormal, sunaţi-mă. Şi nu ezitaţi, în caz de nevoie, să sunaţi la 999... Pe curând.

Lynn Marsh o conduse până pe palier şi reveni să se prăbuşească pe fotoliu. Izbucnind în plâns. Era prea mult pentru o singură zi. Să afle că avea legături cu un cuib de spioni nu era de ici de colo. Ceru asistentei sale să anuleze programarea următorului client, simţindu-se incapabilă să lucreze la un maxilar.

*

* *

– E de neînţeles, zise Richard Spicer. Nu aveau niciun motiv să se lege de Malko!

Aşezată în faţa lui într-un fotoliu negru din piele, Gwyneth Robertson scutură din cap.

– Încă nu ştim totul. Să rezumăm. Malko a fost contactat la Monte Carlo de către Zhanna Hrenkov, care i-a propus un târg ciudat: îi deconspira o reţea de spionaj rusă care acţionează în Statele Unite, cu condiţia ca CIA să o lichideze pe amanta soţului ei. Malko a putut verifica majoritatea spuselor ei: exista o amantă – Lynn Marsh – iar Zhanna cunoştea numele unui mare spion rus. Apoi, cu ocazia unei ultime întâlniri, i-a comunicat lui Malko că nu o mai interesa acest târg.

– Acum ştim, graţie dumneavoastră, motivul, continuă şeful staţiei CIA. Brusc, Alexei Hrenkov a rupt relaţia cu amanta sa: problema soţiei sale s-a rezolvat.

Gwyneth Robertson schiţă un zâmbet.

– Nu cred deloc în acest „brusc". Un bărbat nu se desparte fără un motiv presant de o femeie de care este îndrăgostit nebuneşte. Deci, cred că a existat o intervenţie exterioară...

– Din partea cui?

– Nu ştiu exact, dar cel care a înfiinţat reţeaua şi a încredinţat coordonarea ei lui Alexei Hrenkov trebuie să continue să vegheze asupra ei. Ruşii au fost întotdeauna foarte prudenţi. Deci, ne putem imagina că cei doi Hrenkov sunt încadraţi şi, deci, supravegheaţi.

– După părerea mea, trebuie verificată această pistă. Îngerii lor păzitori au descoperit că Malko se învârtea în jurul comorii lor şi au reacţionat.

– Să vrea să-l elimine pe Malko, înţeleg, observă americanul, dar de ce să-l forţeze pe Alexei să rupă legătura cu amanta sa? Aceasta nu era cu nimic implicată în activităţile secrete ale amantului ei.

Gwyneth Robertson îşi aprinse o nouă ţigară Dunhill.

– Dacă ziceţi că cei doi Hrenkov erau urmăriţi, ruşii trebuie să-şi fi extins supravegherea şi asupra Lynnei Marsh, fiindcă se apropiase de Alexei. Or, din ceea ce ştim, Malko a întâlnit-o de două ori. Nu e imposibil ca ruşii să fi crezut că femeia a fost „racolată" şi că Malko putea obţine informaţii prin intermediul ei. Iar în acest caz, Centrul i-a ordonat lui Alexei Hrenkov să rupă relaţia. Un ordin pe care nu-l putea ignora. Ruşii îl au probabil la mână.

Richard Spicer aprobă.

– Accept raţionamentul, dar asta nu explică de ce l-au răpit pe Malko, asumându-şi riscuri enorme.

– Asta, recunoscu Gwyneth, nu înţeleg!

O tăcere grea se lăsă în birou. Întreruptă de tânără.

– Nu aveţi veşti de la MI5?

Richard Spicer ridică din umeri.

– Nu cred. Nu au niciun element de interes. Amintiţi-vă de cazul Litvinenko: o echipă a FSB

sau alt serviciu a venit să-l asasineze sub nasul britanicilor. Iar aceştia nu au descoperit sistemul lor decât după mai multe săptămâni.

– Şi dacă a fost acelaşi ordonator? sugeră tânăra. Metodologia pare identică. A fost nevoie de mai multe persoane pentru a reuşi operaţiunea, precum şi de o logistică importantă. Toate acestea nu au fost organizate de *Rezidentura* locală. Care probabil nu ştie nimic.

– Nu sunt proşti, admise Richard Spicer. Zhanna Hrenkov a menţionat numele lui Rem Tolkaciov. Deci, direct de la Kremlin. Am fost mereu convinşi, în cazul Litvinenko, că cel care a dat ordinul se afla la Kremlin. Or, Rem Tolkaciov este prins ca în rădăcini la Kremlin...

Gwyneth Robertson stinse nervoasă ţigara abia începută şi zise, pe un ton încordat:

– Ce facem pentru a-l găsi pe Malko? Dacă am merge la Hrenkov?

Americanul scutură din cap.

– Cu siguranţă, ei nu ştiu nimic. Suntem complet neputincioşi. Şi...

– Credeţi că e deja mort? îl întrerupse tânăra.

– Nu voiam să spun asta, protestă Richard Spicer. Dar nu-mi miroase a bine.

– Deci, concluzionă Gwyneth Robertson, nu ne mai rămâne decât să ne rugăm.

*

* *

Malko pierduse noţiunea timpului în acest mediu întunecat. Din când în când, i se scotea căluşul şi îl lăsau să bea sau să înghită bucăţele de ciocolată, fără să vadă pe nimeni.

Îşi reluase controlul asupra creierului, fără să-şi amintească prea bine ce se întâmplase. Şi, mai ales, fără să înţeleagă de ce îl mai ţineau prizonier.

Nimeni nu îl ameninţase, nici măcar nu îl interpelase. Nu ştia unde se afla şi, mai ales, ce soartă i se rezervase. Atâta timp cât era în viaţă, avea speranţă. Putea avea încredere că CIA şi „verişorii" vor face totul ca să-l scoată de acolo. Dar se întreba: erau oare ei capabili?

Din nou, îl invadă oboseala. Adormi.

*

* *

Rem Tolkaciov închise coperta dosarului care conţinea raportul interogatoriului efectuat asupra lui Malko Linge sub efectul medicamentului Penthotal. Mult mai satisfăcut: acum ştia exact ce se întâmplase. Nu avea decât o singură persoană de blamat. În fine, o persoană şi jumătate.

Metoda sa funcţionase: înainte de a acţiona, trebuia să cunoască toate elementele.

Acum, se afla în faţa a două decizii la fel de dificil de luat.

Mai întâi, ce să facă cu soţii Hrenkov? Nu îşi făcea iluzii: după această poveste, nu-şi vor mai regăsi „virginitatea" şi vor fi urmăriţi de americani şi de britanici. Chiar dacă încetau orice activitate.

În plus, exista un risc suplimentar: dacă ar fi confruntaţi cu o ameninţare veritabilă, cum ar fi perspectiva de a ajunge la închisoare pentru restul zilelor, ar rezista? Nu ar da totul în vileag?

Nu îşi făcea iluzii.

Cei doi aveau puterea de a distruge mulţi ani de muncă ai lui Rem Tolkaciov. Ei erau uşor de înlocuit, pe când reţeaua nu. Dar trebuia să acţioneze repede şi brutal.

A doua problemă era prizonierul. Spusese tot ce ştia şi nu mai era de niciun folos. Putea să dispară. Ceea ce, practic, nu ridica probleme. Puteau să nu-i mai găsească niciodată corpul, ceea ce era cel mai sigur lucru.

Era soluţia spre care înclina Rem Tolkaciov, plecând de la principiul foarte simplu: un inamic mort nu mai reprezintă niciun pericol.

Doar că era o decizie pe care nu o putea lua singur. Rusia şi Statele Unite afişau relaţii cordiale, dar în spatele lor se ascundea o luptă feroce în numeroase domenii. Nu trebuia alterată această aparenţă.

Luă stiloul şi scrise câteva rânduri pe care le semnă cu iniţialele sale, după care apăsă soneria pentru a veni un mesager intern care să ducă mesajul singurei persoane în măsură să ia o decizie.

Pentru prima parte a problemei, îşi lăsă un răgaz de câteva ore. În această privinţă, avea puterea şi mijloacele tehnice pentru a acţiona şi singur.

Doar că trebuia să lovească la sigur. Când era mai tânăr, vânase urşi bruni. Un sport periculos: dacă se mulţumea să rănească animalul, acesta avea adesea forţa să-l omoare pe vânător înainte de a muri.

Or, Rem Tolkaciov nu voia cu niciun preţ să se atingă cineva de „rândunelele" lui.

Becul roşu de deasupra uşii se aprinse. Sosise curierul. Întredeschise uşa şi îi întinse plicul, fără niciun cuvânt.

De acum, soarta agentului CIA nu mai era în mâinile lui. Se va mulţumi să se conformeze ordinelor, oricare ar fi ele. În raportul său îşi făcuse cunoscută opţiunea: să elimine un inamic care le provocase deja multe probleme.

CAPITOLUL XVII

Nancy Cobbold termina de traversat vechiul pod Hammersmith cu structură metalică verzuie, când zări pe malul nordic al Tamisei, în vale, ceva ce semăna cu un cadavru, un corp înfăşurat într-o pătură, nu departe de apele gri ale râului. Aşezat pe o fâşie de nisip care mărginea o alee de-a lungul malului.

Intrigată, după ce trecuse podul pentru a ajunge pe strada Hammersmith Bridge, făcu la stânga şi intră într-o florărie.

– S-ar zice că este un cadavru pe malul Tamisei, îi spuse ea florăresei. Nu am timp să ajung să văd, dar ar trebui sunat la 999.

Cu conştiinţa împăcată, ieşi şi îşi continuă drumul spre strada Greatwest.

După cinci minute, îşi făcu apariţia o maşină de poliţie, cu urlete de sirenă, şi se opri lângă fâşia de nisip. Cei doi poliţişti se apropiară de corpul înfăşurat în pătura pe care o desfăcură cu atenţie.

Era un bărbat, îmbrăcat doar în slip, cu mâinile şi picioarele legate.

*

* *

– L-au găsit! E viu! A fost transportat la spitalul Hammersmith, de pe Cane Road, nr. 150. Mă duc acolo.

– Vin şi eu acolo, zise Gwyneth Robertson. În ce stare e?

– Nu ştiu. Abia am primit un telefon de la MI5. Mă duceam la birou.

Gwyneth Robertson îşi luă din mers valiza şi alergă spre lift. Cu pulsul la 150. De trei zile nu mai avea nicio veste despre Malko, aşa că nu mai spera să-l vadă în viaţă.

*

* *

Doi poliţişti în uniformă stăteau de pază pe culoarul din faţa camerei 422. Richard Spicer arătă legitimaţia de diplomat şi deschise uşa. Erau deja două persoane în cameră: un medic în halat alb şi William Wolseley, directorul de cabinet de la MI5.

– E OK, zise acesta. A fost drogat, dar nu prezintă nicio leziune vizibilă. O să-l bage la tomograf.

– Ce a spus?

– Nimic. E adormit. Era aproape în hipotermie. Probabil a stat cel puţin două ore în locul acela şi nu este cald afară.

– Cine l-a pus acolo?

– Nu se ştie. S-a întâmplat cu siguranţă înainte de răsărit. O trecătoare l-a văzut acum o oră. Cum nu avea niciun act, a durat ceva până a fost identificat.

– A fost torturat?

– Nu s-ar zice. Are doar urme de înţepături pe braţul stâng.

În acel moment intra în cameră Gwyneth Robertson. Aceasta se precipită spre patul unde Malko se odihnea, cu ochii închişi. În afară de o paloare neobişnuită, părea în bună stare.

– Cred că trebuie lăsat să se odihnească vreo câteva ore, îl sfătui medicul. Imediat ce va fi în stare să vorbească, vă anunţ.

Ieşiră pe hol, iar Richard Spicer îi zise lui William Wolseley:

– Cred că trebuie retrasă paza. Dacă l-au eliberat, înseamnă că „ei" nu-i vor răul... Abia aştept să poată vorbi, ca să aflăm ce s-a întâmplat.

– Eu rămân, anunţă Gwyneth. Mi-am anulat întâlnirile.

– OK, aprobă Richard Spicer, sunaţi-mă imediat ce se trezeşte.

*

* *

Zhanna Hrenkov nu se mai simţise atât de bine de mult timp. Desigur, Alexei era cam distant şi aproape tăcut, dar ea considera că obţinuse esenţialul: atitudinea lui dovedea că despărţirea de târfa de Lynn era reală. Se baza pe timp pentru a aranja lucrurile; puţin câte puţin, urma să se întoarcă la ea; aveau atâtea lucruri în comun.

Termină să se îmbrace. În mod excepţional, hotărâse să meargă la spa la Dorchester la sfârşitul dimineţii, având în vedere că trebuia să ia prânzul

acolo, la terasă, cu o organizatoare de concerte pentru o seară de „caritate" în beneficiul victimelor inundațiilor din Pakistan.

Alexei trebuia să meargă la birou în City şi nu ar reveni înainte de sfârşitul zilei.

Zhanna Hrenkov sună pe numărul de la Petropavlovsk Ltd pentru a-i cere lui Vladimir Krazovski să-i aducă Bentley-ul ei de la garaj.

Numărul sună îndelung fără să răspundă nimeni. După ce încercase de trei ori, agasată, decise să ia un taxi. Va suna de la Dorchester pentru a veni s-o ia de acolo.

Slavă Domnului, nu aşteptă decât câteva secunde pe trotuarul din Grosvenor Place. După cinci minute, deschidea uşa turnantă şi se îndrepta spre lift.

O femeie destul de în vârstă, aşezată pe una din banchetele din hol, se ridică şi o urmă. Urcară împreună în cabină. Absorbită de gânduri, Zhanna Hrenkov nici măcar nu o privi.

Când liftul se opri la primul nivel al subsolului, se îndreptă spre uşa care tocmai se deschidea. Nici nu văzu că necunoscuta bagă mâna în geantă şi scoate un mic pistolet automatic negru, prelungit cu un amortizor la fel de lung.

Femeia întinse braţul şi, când apăsă pe trăgaci, capătul ţevii aproape că atinse ceafa Zhannei Hrenkov.

Se auziră două pocnituri înfundate, foarte apropiate. Deşi încărcătura era slabă, şocul dublu o

proiectă pe Zhanna Hrenkov în afara cabinei, în faţa firmei cu litere de argint a spa-ului.

Necunoscuta care o doborâse apăsase deja pe butonul de parter şi uşa se închise. Câteva clipe mai târziu, liftul se oprea la parter, iar femeia ieşea din hotel, îndepărtându-se pe jos pe strada Tilney. Apoi intră pe strada Derby. O maşină închisă la culoare era oprită pe un loc permis. Cineva îi deschise din interior, iar ea se urcă.

Apoi, vehiculul se îndreptă spre vest pentru a ajunge la A4, care mergea spre Heathrow. Femeia deschise plicul aşezat pe banchetă lângă ea şi scoase paşaportul cu care urma să părăsească ţara. Zborul spre Roma pleca în două ore.

*
* *

O angajată a spa-ului o descoperi câteva minute mai târziu pe Zhanna Hrenkov. Aceasta se precipită, crezând că femeia căzuse, dar abia când încercă să o ridice văzu că era moartă.

Moartă de-a binelea.

Urletul ei alarmă alte angajate şi, câteva minute mai târziu, directoarea de la spa suna la poliţie.

*
* *

– *My God*!

Richard Spicer nu îşi putu abţine o exclamaţie când William Wolseley îl anunţă că Zhanna Hrenkov tocmai fusese împuşcată în subsolul de la Dorchester. La două ore după „întoarcerea" lui Malko.

– S-ar zice că lucrurile se precipită! remarcă sobru directorul de la MI5.

Era o litotă.

– Mă duc să-l văd pe Malko, zise Richard Spicer. Nu există niciun suspect la Dorchester?

– Niciunul. Nimeni nu a văzu nimic. S-ar zice că Zhanna Hrenkov a fost ucisă de o fantomă. S-au găsit doar două tuburi de cartuş calibrul 22 în lift, care, după mine, nu vor duce nicăieri.

– Unde este Alexei Hrenkov?

– Nu ştim. La apartament nu răspunde.

– Trebuie să-l protejăm. Imediat.

– Am trimis o echipă de la A4 la biroul lui, făcu britanicul. E tot ce putem face. *We keep in touch.*[1]

Richard Spicer era deja în lift, cu creierul fierbând în încercarea de a pune cap la cap fragmentele din puzzle. Întoarcerea lui Malko, uciderea Zhannei Hrenkov şi ceea ce se petrecuse înainte... Brusc, îi trecu un gând oribil prin cap şi îl sună înapoi pe William Wolseley.

– Trimiteţi urgent o echipă în Queen's Gate; la cabinetul medical al Lynnei Marsh, amanta lui Alexei. Poate că *şi* ea este în pericol.

Cunoştea brutalitatea ruşilor: dacă hotărâseră să lichideze un eşalon din reţeaua lor, acţionau mai larg. Or, Lynn Marsh era prea aproape de Alexei ca să nu fie o ţintă.

---

[1] Ţinem legătura.

*
* *

– Nu-şi aminteşte nimic! îl informă Gwyneth Robertson pe Richard Spicer, când acesta intră în cameră.

Malko era mult mai bine, îşi revenise la culoare şi mâncase un mic dejun copios.

– Au împuşcat-o pe Zhanna Hrenkov acum o jumătate de oră, la Dorchester, îl anunţă Richard Spicer. Două gloanţe în ceafă. Niciun suspect. Ucigaşul a folosit un amortizor, nimeni nu a auzit nimic.

– OK, făcu Gwyneth, fiindcă sunteţi aici, eu mă duc să-i caut nişte lucruri la Lanesborough. Mă voi întoarce într-o oră.

Imediat ce rămaseră singuri, şeful staţiei CIA se aşeză pe marginea patului.

– Chiar nu vă amintiţi nimic? insistă el.

– Nimic, confirmă Malko. Am adormit în patul meu, iar când m-am trezit, eram legat de un alt pat, cu ochii acoperiţi, într-un loc pe care nici nu l-aş putea identifica.

– Nu aţi văzut pe nimeni?

– Ba da, un bărbat, cred că era medic. Mi-au scos banda de pe ochi. Mi-a vorbit, dar nu-mi amintesc ce am spus. Apoi, s-a făcut din nou întuneric şi probabil că m-au drogat, căci nu-mi amintesc să fi ieşit din acea gaură.

– Vi s-au făcut analize ale sângelui. Vom afla ce v-au dat.

– Nu mai are mare importanţă, remarcă Malko, încep să înţeleg ce s-a întâmplat. I-am subestimat pe ruşi. Cu siguranţă i-au supravegheat îndeaproape pe soţii Hrenkov şi anturajul lor. Deci, au reperat imediat prezenţa mea. Şi întâlnirile mele cu Zhanna Hrenkov şi Lynn Marsh. M-au identificat drept inamic şi au reacţionat.

– De ce v-au răpit?

– Cred că le lipsea o explicaţie. Nu erau siguri că Zhanna Hrenkov fusese cea care m-a contactat! Voiau să afle. Nu văd altceva.

– Totuşi, s-au cam zbârlit! oftă Richard Spicer. Dar mi-e teamă pentru dumneavoastră.

Privirile li se intersectară, iar Malko zise simplu:

– Nu ştiu de ce nu m-au eliminat.

– Poate că nu o vom afla niciodată, zise Richard Spicer. Principalul este că sunteţi aici. În orice caz, un lucru e sigur: reţeaua de care v-a vorbit Zhanna Hrenkov există cu adevărat. Iar ruşii ţin la ea.

– Unde este Alexei Hrenkov?

– Scotland Yardul e pe urmele lui.

– Trebuie neapărat să-l prindem. De acum ştie că ruşii vor să-l lichideze; au început cu Zhanna, logic, fiindcă ea e responsabilă de dezastru. Dar m-ar mira să-l lase în viaţă. Avem ceva de făcut: să-l găsim înaintea lor. O echipă de asasini ruşi acţionează la Londra, concluzionă el. Ca şi în cazul Litvinenko. Oameni care au venit special şi pe care

probabil nu-i vom identifica niciodată. Poate că sunt deja la Alexei. Chiar dacă n-are nimic să-şi reproşeze, ceea ce pare a fi cazul. Dacă nu era gelozia nebună a Zhannei, nu am fi aflat niciodată de această reţea.

– Acum, trebuie neapărat să o neutralizăm, concluzionă Richard Spicer. Şi singura persoană care ne poate ajuta este Alexei Hrenkov.

– Care poate fi deja mort, oftă Malko. Dar dacă e în viaţă, am o idee pentru a-l face să coopereze...

– Care?

– Lynn Marsh.

CAPITOLUL XVIII

Alexei Hrenkov se uită la ceasul deşteptător Cartier aflat pe noptieră şi nu-i veni să-şi creadă ochilor: era douăsprezece şi zece! De când rupsese relaţia cu Lynn Marsh, începuse să ia somnifere ca să nu se mai gândească la ea şi astfel îşi tulburase ritmul biologic.

Ştia că nu avusese de ales, se trezea uneori noaptea visând că Lynn era lângă el sau că făceau dragoste. Sau i se părea că-i aude râsul cristalin.

Se băgă sub duş şi, când ieşi din baie, porni telefonul mobil, pentru a anunţa la biroul său din City că va întârzia la întâlnirea cu un agent imobiliar care voia să-i vândă o casă.

În momentul în care îşi închidea servieta din piele de crocodil negru, cu colţurile din aur masiv, sună telefonul: nu apărea niciun număr, dar răspunse totuşi. O voce cu puternic accent britanic întrebă:

– Mister Alexei Hrenkov?

– Da.

– Sunt sergentul Burdett de la Scotland Yard. Sunteţi soţul Zhannei Hrenkov?

– Da.

– Avem o problemă cu soția dumneavoastră. Ar trebui să veniți cât mai repede posibil la hotel Dorchester. Vă putem trimite o mașină, dacă doriți.

Încremenit, Alexei Hrenkov întrebă:

– Ce problemă? Mi-o puteți da pe soția mea la telefon?

Se lăsă tăcere la celălalt capăt, apoi polițistul britanic răspunse cu o voce încurcată.

– Mă tem că nu este posibil, sir.

– De ce? E arestată?

– Nu, sir. Cineva a tras asupra ei. E în stare critică.

Alexei Hrenkov simți cum i se înmoaie picioarele. În ciuda geloziei sale morbide, Zhanna era femeia pe care o iubea de mult timp. Cu mintea tulburată, insistă:

– Ce are, mai exact? E rănită grav?

Sergentul Burdett își drese vocea și mărturisi:

– Sir, mă tem că a murit. Ar trebui să veniți cât mai repede.

Mașinal, Alexei Hrenkov remarcă contradicția: dacă Zhanna murise, nu era atât de urgentă prezența sa.

– Foarte bine, sosesc, făcu el, nu sunt foarte departe.

După ce puse pe masă telefonul, se privi în oglindă. Cu mintea blocată. Încercând să-și aducă aminte când îi vorbise Zhannei pentru ultima dată... Seara ce trecuse, poate.

Apoi, fu cuprins brusc de angoasă. Avea impresia că plonjase într-o capcană întunecată, în care o mână invizibilă îl apăsa pe piept.

Dacă Zhanna fusese asasinată, urma el. O luciditate glacială îi înlocuise tulburarea. Creierul său – strălucitor – reîncepea să funcţioneze. Cunoştea prea bine sistemul rusesc pentru a mai avea vreo îndoială: acolo, la Kremlin, se decisese soarta lor. Agentul CIA care se învârtea în jurul lor le pecetluise soarta. Ca şi în Mafia, puterea rusă nu îşi asuma niciun risc. Chiar dacă ştia că nu avea ce să-şi reproşeze faţă de angajatorii săi, Alexei Hrenkov era conştient că, în astfel de cazuri, nu exista nicio pledoarie. Odată condamnarea pronunţată, nimic nu mai putea opri braţul de *siloviki*.

El, Alexei Hrenkov, urma să moară.

Rămase nemişcat un moment care i se păru foarte lung. Apoi se scutură şi se gândi la viitorul apropiat. Nu voia să moară. Reuşind să şi-o alunge pe Zhanna din minte, se gândi la ce trebuia să facă.

Dacă soţia sa fusese lichidată, îi venea rândul şi lui. Realiză că dormitul până târziu îi salvase probabil viaţa. Căci execuţia sa ar fi trebuit să fie înaintea soţiei sale, dacă ar fi plecat la birou pe la ora zece, cum obişnuia.

Îi treceau tot felul de gânduri prin cap. Cum aveau să-l omoare? Prin surprindere, evident. Cine o putea face mai bine decât cei însărcinaţi cu protecţia sa, oamenii de la Petropavlovsk Ltd?

Decise să ia taurul de coarne şi se forţă să-l sune pe Vladimir Krazovski. Care răspunse instantaneu.

– Nu m-am trezit la timp, anunţă Alexei Hrenkov. Îmi puteţi trimite o maşină?

– Vă aşteaptă deja, anunţă rusul. Se află la intrarea în apartamentul dumneavoastră.

După ce închise, Alexei Hrenkov îşi scoase ochelarii şi îi şterse. Deci, asasinii săi erau deja acolo. Cu siguranţă, Irina, bona de origine moldoveană, le dăduse drumul să intre.

Dacă aceştia urcaseră, însemna că vor să-l lichideze pe loc.

Nu avea nicio armă. Nu era o fire violentă. Or, cei doi bărbaţi care-l aşteptau la intrare erau înarmaţi, desigur. Îşi puse ochelarii din nou şi deschise seiful. Alese la întâmplare. Luă mai multe teancuri groase de lire şi dolari. Banii nu erau o problemă. Îi putea retrage din orice colţ al lumii.

Cu condiţia să reuşească să scape.

Îşi luă şi paşaportul rusesc, cu coperta roşiatică, şi închise servieta din piele de crocodil.

Fără un plan anume, se duse la intrare. Acolo se aflau doi bărbaţi, aşezaţi în falsele fotolii Ludovic XV, care se ridicară când apăru. Alexei îl cunoştea pe unul dintre ei, Grigori Lisenko, membru al echipei de la Petropavlovsk Ltd.

Nu şi pe celălalt.

Alexei Hrenkov reuşi să-i zâmbească acestuia din urmă şi zise în rusă:

– Pe tine nu te-am mai văzut.

Bărbatul îi susținu privirea și zise simplu:

– *Pravda*[1]. Am sosit de la Moscova abia acum trei zile. În serviciul dumneavoastră, *gospodin* Hrenkov.

Instantaneu, Alexei realiză că veniseră după el să-l omoare. Un bărbat de înălțime medie, bine făcut, dar mai scund decât el.

Deja, celălalt, Grigori, deschisese ușa care dădea spre palier. Încordat ca o coardă de vioară, Alexei Hrenkov îl urmă. Aveau să-l omoare în lift, era sigur. Cabina era la etaj, iar Grigori tocmai deschisese grilajul pentru a-l lăsa pe Alexei Hrenkov să intre.

Acesta îi zise, cu o voce cât mai stăpânită posibil:

– Așteaptă, Grigori. Am uitat ceva în camera mea!

Grigori rămase lângă lift.

Cu o mișcare cât mai naturală posibil, Alexei se întoarse pentru a intra în apartamentul unde încă se afla bărbatul nou-venit de la Moscova.

Totul se petrecu cu rapiditate.

Trânti ușa cu o lovitură de picior, închizându-l pe Grigori pe palier și, lăsând servieta să-i cadă pe covorul chinezesc de la intrare, se năpusti asupra bărbatului de la Moscova, cuprinzându-i gâtul cu

[1] Adevărat.

mâinile. Când simţi cum se încordează carnea sub mâinile sale, începu să strângă cu toată forţa. Împingându-şi atât de violent victima până la o etajeră, încât o vază mare căzu pe jos.

Revenindu-şi din surprindere, bărbatul se lupta cu toată puterea. Alexei Hrenkov, fără niciun cuvânt, îl lovi cu capul de perete, de mai multe ori, apoi reuşi să-l facă să-şi piardă echilibrul. Era mult mai greu decât celălalt şi i se aşeză cu genunchii pe piept, continuând să-l strângă de gât cu toată forţa. Puţin câte puţin, văzu cum i se bulbucă ochii, apoi limba negricioasă îi iese din gură. Bărbatul se mai zbătu slab, apoi încetă brusc să mai mişte. Braţele îi căzură pe lângă corp.

Alexei Hrenkov încă mai strângea. Îşi slăbi strânsoarea progresiv.

Aproape din curiozitate, privi faţa bărbatului pe care tocmai îl omorâse. Era prima dată când omora pe cineva şi avea o impresie ciudată. Începu să-l scotocească. Neliniştit, totuşi. Dacă mersese prea departe, din paranoia?

Pulsul îi crescu când simţi sub degete, în buzunarul interior stâng al hainei, conturul unei crose de pistolet.

Scoase arma: un pistolet automatic, cu un amortizor lung.

Deci, nu se înşelase!

Din exces de conştiinţă, trase chiulasa înapoi şi zări alama unui cartuş băgat pe ţeavă.

Dacă l-ar fi urmat pe Grigori, acest bărbat i-ar fi tras un glonț în ceafă pe palier...

Acum, uitase de Zhanna și de Lynn: nu se mai gândea decât la el. Puse pistoletul pe pieptul mortului și se ridică, ciulind urechea. Lupta lor făcuse totuși zgomot. Irina era în capătul celălalt, în bucătărie, dar Grigori ar fi putut auzi.

Lipi ochiul de vizor și pulsul îi crescu: Grigori nu mai era acolo, și nici cabina liftului.

Luându-și servieta, Alexei Hrenkov ieși din cameră valvârtej și chemă liftul. Grigori trebuia să-l aștepte pe strada Chester la volanul mașinii Mercedes, căci era imposibil să staționeze mai mult timp în Grosvenor Place.

Deci, nu îl va vedea ieșind.

Cu sufletul la gură, ieși din imobil.

Nimeni.

Avansă pe marginea trotuarului, ridică mâna ca să oprească un taxi care se apropia și îi zise șoferului:

– Saint Pancrase Station[2].

Se uită la ceasul Breitling din aur masiv: i-ar trebui aproape douăzeci de minute pentru a ajunge la gara de unde pleca trenul Eurostar. Cu puțin noroc, ar putea lua un tren spre continent; controalele la plecare erau mult mai lejere decât la aeroport. De altfel, pentru moment, nu era căutat.

---

[2] Gara Saint Pancrase.

Nu încă.

Inamicii săi cei mai feroce se aflau la mii de kilometri depărtare, la Kremlin.

Maşinal, privea traficul, numărând minutele. Simţi o angoasă surdă şi avu nevoie de câteva secunde ca să analizeze cauza: se gândea la Zhanna.

La Zhanna pe care nu o va mai revedea, căreia nu-i va mai vorbi niciodată. Se simţea rău ca după o amputare. Ştia că va avea aceeaşi senzaţie mult timp, dacă supravieţuia.

Taxiul încetini: ajunsese la Saint Pancrase Station. Aruncă o hârtie de douăzeci de lire şoferului şi se pierdu în mulţime.

*

* *

Richard Spicer şi Malko ajunseră la Dorchester în momentul în care doi infirmieri urcau cadavrul Zhannei Hrenkov într-o ambulanţă de la St. James Hospital. Un poliţist de la Divizia Specială a Scotland Yardului îi întâmpină.

– Îl aşteptăm pe dl. Hrenkov, anunţă el. Este pe drum.

– Aţi vorbit cu el? se miră Malko.

– Desigur, sir, cred că era acasă. I-am dat vestea cea proastă cu cea mai mare precauţie posibilă.

Malko simţi cum îi fuge pământul de sub picioare.

– I-aţi spus că soţia sa tocmai a fost împuşcată?

– Da, sir.

Malko schimbă o privire disperată cu Richard Spicer.

– Poate încă mai este timp! oftă el. Să mergem la el acasă. Acest domn poate veni cu noi.

Urmați de o mașină de poliție, porniră spre Grosvenor Place.

– Am avea mare noroc să-l găsim în viață, oftă Malko. Asta e, ruşii îşi lichidează rețeaua.

Când cele două vehicule opriră în fața nr. 81 din Grosvenor Place, totul părea calm. Merseră la ultimul etaj şi sunară la singura uşă. Tocmai voiau să plece, când auziră un țipăt ascuțit de femeie de cealaltă parte a uşii.

Polițistul care îi însoțea, cu vesta antiglonț GK, începu să bată în uşă.

– *Open the door! Police*[3].

*

* *

Eurostarul spre Bruxelles şi Amsterdam porni uşor de la linia 11. Alexei Hrenkov privea pe fereastră clădirile triste din jurul gării. Ştiind că nu va mai revedea niciodată această țară. Polițistul de la imigrări abia dacă se uitase la paşaportul său. În câteva ore, va fi departe, undeva în Europa.

Ştia cum să se organizeze pe plan material, dar era conştient că, începând din acest moment, urma să alerge prin lume ca un canar fără cap.

---

[3] Deschideți uşa! Poliția.

Cu cei mai buni asasini de la Kremlin pe urmele sale.

*
* *

Irina, menajera moldoveancă, privea cadavrul întins pe jos, cu mâinile la gură, îngrozită. Poliţistul de la Scotland Yard, cu telefonul la ureche, îşi anunţa superiorii.

– Alexei Hrenkov a marcat un punct, remarcă Malko, privind cu ochii căscaţi cadavrul întins pe covorul albastru cu motive chinezeşti.

Un poliţist de la MI5 luă pistoletul aşezat pe pieptul mortului, apucându-l de capătul amortizorului, şi îl examină atent.

– Nicio urmă de fabricant, zise el. Artizanal. Prietenii noştri *siloviki* au trecut pe aici.

– Alexei Hrenkov a avut mult noroc, oftă Richard Spicer.

Malko privi faţa încremenită a mortului şi remarcă:

– Dacă vrem să neutralizăm reţeaua semnalată de Zhanna Hrenkov, avem interesul să-l găsim pe Alexei înaintea celorlalţi.

CAPITOLUL XIX

Rem Tolkaciov avea impresia că ceaiul său, deşi de obicei extrem de dulce, avea un gust amar. Două zile trecuseră de când dăduse ordinul de lichidare a cuplului Hrenkov. Or, Zhanna Hrenkov, care, din gelozia ei stupidă, provocase o catastrofă, era moartă, în timp ce soţul ei, Alexei, era liber!

I se pierduse urma după ce plecase de la apartamentul din Grosvenor Place, şi se putea afla oriunde. Purtător al unui secret cu potenţial catastrofal pentru Kremlin: toate coordonatele reţelei de *lastociki*.

Pentru prima dată în cariera sa, Rem Tolkaciov ezita să ia o decizie.

Să încerce să-l recupereze pe rus prin vicleşug ori să-l elimine?

El ştia că Alexei Hrenkov nu avea nimic să-şi reproşeze. Graţie „confesiunii" agentului CIA Malko Linge, Rem Tolkaciov nu scăpase nimic din ceea ce se întâmplase. Decisese eliminarea soţilor Hrenkov deoarece CIA nu ar fi slăbit supravegherea „stăpânului rândunelelor".

De acum, reţeaua era provizoriu decapitată, iar cutiile poştale impersonale nu vor mai fi ridicate.

Alexei Hrenkov se întreba probabil de ce se dezlănţuise Kremlinul asupra sa. Căci, desigur, nu ştia de gestul nebunesc al soţiei sale.

Rem Tolkaciov se uită la dosarul aflat pe biroul său: tot ceea ce Kremlinul ştia despre fostul vice-ministru al *Oblast* Moscova. Mecanismul escrocheriilor sale, diferitele adrese de domiciliu şi mai ales localizarea celor mai importante conturi bancare. Pentru că va avea nevoie de bani, îi vor putea da astfel de urmă.

Nu va mai reveni în Marea Britanie. Va rămâne la New York sau Geneva. La vila somptuoasă pe care o avea la Cologny pe numele unei firme din insulele Cayman şi în care locuia foarte puţin.

Din ajun, o supraveghere discretă era efectuată asupra acestei case. Ca şi la hotelul particular din New York. În ambele cazuri, trebuia să fie prudent. Nici americanii şi nici elveţienii nu erau copii. Şi nici nu era o urgenţă absolută: într-o primă fază, Alexei Hrenkov nu avea niciun motiv să le vândă americanilor reţeaua. Nu avea nevoie de bani şi putea spera să scape de ucigaşii Kremlinului. Ceea ce îi lăsa ceva timp să organizeze eliminarea lui.

Rem Tolkaciov reciti extrasele din ziarele britanice care relatau descoperirea unui cadavru în apartamentul unui miliardar rus.

Un bărbat care avea asupra sa o armă cu amortizor. Bineînţeles, se făcuse legătura cu moartea în aceeaşi zi a soţiei miliardarului, tot cu o armă cu amortizor. Tabloidele britanice menţionau o reglare

de conturi între oligarhi ruşi, subliniind că acceptarea lor în Marea Britanie nu aducea numai avantaje.

Rem Tolkaciov decise să joace şi jokerul. Redactă o notă scurtă către unul dintre membrii reţelei care locuia în Cipru. Ordinul era simplu: să-l contacteze pe Alexei Hrenkov pe telefonul mobil şi să-l convingă să revină în Rusia pentru a da explicaţii. Având în vedere tentativa de asasinat a cărui victimă fusese, şansa ca el să accepte era minimă, dar trebuia să încerce.

În acest caz, problema s-ar fi rezolvat.

Altfel, trebuia să treacă la stadiul următor. Agenţii intraţi în Marea Britanie pentru operaţiunea de lichidare plecaseră cu toţii, în afară, evident, de cel care fusese omorât de Alexei Hrenkov.

*

* *

Prăjiturelele şi serviciul de ceai tronau în mijlocul mesei din acaju, ca la toate şedinţele de la MI5. După ce îi servise cu ceai pe Malko şi pe Richard Spicer, William Wolseley intră direct în subiect.

– Nu l-am putut identifica pe bărbatul găsit în apartamentul lui Alexei Hrenkov, anunţă el. Deţinea un paşaport fals cipriot şi închiriase o cameră la un hotel mic din Kensington.

– Uite, remarcă Malko, nu e departe de cabinetul Lynnei Marsh. Cu siguranţă că nu e o coincidenţă... Poate că avea ordin s-o lichideze şi pe ea...

– Nu vom şti niciodată! oftă William Wolseley. Acest individ va fi înmormântat sub numele său

fals şi, desigur, nu va fi niciodată revendicat de cineva.

Malko îşi zise că acest asasin avea şi el o familie, care nu va şti niciodată ce se întâmplase cu el, nici unde se odihnea.

Un spion anonim.

– Şi Alexei Hrenkov?

– A dispărut. Nu am găsit nicio urmă a trecerii sale pe la frontiere, dar mă îndoiesc să mai fie în ţară. Trebuie să fi plecat cu trenul, cumpărând un bilet cu bani lichizi şi trecând lejer de controlul de la imigraţii.

– E căutat?

– Nici măcar! mărturisi William Wolseley. Suntem siguri că el l-a strangulat pe asasinul de origine moldoveană, dar Alexei Hrenkov nu este căutat decât ca martor.

– Deci, concluzionă Malko, poate fi oriunde... Cunoaşteţi adresele folosite de el?

– FBI supraveghează hotelul său de pe strada 83, preciză Richard Spicer.

– M-ar mira să se întoarcă în Statele Unite, remarcă Malko. Are destui bani pentru a-şi făuri o nouă viaţă sub o nouă identitate. Şi să nu se mai atingă de lucruri periculoase. Asta dacă nu îl prind rusnacii, bineînţeles. Aceştia vor găsi un nou „stăpân" pentru reţea, de care nu vom şti nimic...

– Şi vom rămâne cu ochii în soare! concluzionă Richard Spicer. Când mă gândesc că tipul ştie totul despre această reţea, înnebunesc!

– Degeaba, nu are niciun motiv să vă facă pe plac, remarcă William Wolseley.

Un înger trecu, pe vârful aripilor.

Cum tăcerea se prelungea, Malko zise:

– Poate că am o idee pentru a-l motiva pe Alexei Hrenkov. Îl puteţi acuza de crimă, dar în legitimă apărare?

Britanicul se strâmbă.

– Ipotetic este posibil, dar nu sigur. De ce?

– Ar fi o modalitate de a-l slăbi, de a-i frâna deplasările.

– O să văd, acceptă William Wolseley. Trebuie să vorbesc cu colegul meu de la Ministerul de Justiţie şi nu numai atât.

– Care este ideea dumneavoastră? întrebă Richard Spicer. Ştiţi bine că, având bani şi avocaţi buni, Alexei Hrenkov poate scăpa de acest gen de acuzaţii.

– E adevărat! recunoscu Malko. Din fericire, am o altă idee.

Le explică şi aceştia îl ascultară cu gura căscată. Când termină, Richard Spicer remarcă:

– Sunt mulţi de „dacă", dar merită încercat.

– Am nevoie şi de cooperarea voastră, sublinie Malko, întors spre William Wolseley.

– O aveţi.

– Atunci, uraţi-mi noroc.

Nimeni nu deschise gura, dar Malko simţi că toţi se rugau cu tărie.

*
* *

Alexei Hrenkov coborî din taxi în faţa vilei sale din Cologny şi sună. Intenţionat, nu anunţase înainte că soseşte. Majordomul său veni să-i deschidă, cu mânecile suflecate. Un moldovean recrutat acolo.

– Nu am avut timp să-mi anunţ sosirea, făcu simplu Alexei. Apropo, nimeni nu trebuie să ştie că sunt aici. Dacă mă sună cineva, sunt în călătorie.

Utiliza foarte puţin această casă, cumpărată pe numele unei firme off-shore, şi puţini ştiau de existenţa ei.

Moldoveanul, plătit cu 5000 de franci elveţieni pe lună, şi-ar fi înghiţit şi limba dacă şeful său i-ar fi cerut-o.

– Fă-mi un ceai, ceru Alexei înainte de a dispărea în biroul său, ale cărui ferestre dădeau spre Alpi şi lacul Leman. Era epuizat, traversând Europa cu trenul. Mai întâi cu Eurostarul până la Amsterdam, apoi Germania. Graţie spaţiului Schengen, nu fusese supus niciunui control. Chiar şi Elveţia abolise controalele la frontierele terestre şi se intra ca într-un magazin.

Deci, nimeni nu ştia că se afla pe teritoriul elveţian. Mai ales ruşii! Totuşi, exista riscul ca aceştia să afle, dacă se străduiau.

După ce îşi bău ceaiul, Alexei Hrenkov deschise sertarul stâng al biroului şi privi pistolul Sig

automatic aşezat peste o agendă Hermes. Legislaţia elveţiană, mai suplă, permitea persoanelor particulare să deţină o armă de foc. Arma îi fusese oferită de unul din bancherii săi.

Era o asigurare de viaţă.

O mică asigurare, căci asasinii Kremlinului aveau alte metode de a omorî. Alexei luă arma şi o cântări. O greutate liniştitoare. Decise să nu se mai despartă de ea.

De a doua zi, va începe să-şi construiască o nouă viaţă. Era pe cale să adoarmă, ceva mai târziu, când piuitul telefonului mobil îl smulse din toropeală. Era un SMS în rusă. Fără să se vadă expeditorul. Un SMS lung semnat de un anume Vitali Pataşov care spunea că *Oblast* Moscova era dispusă să reconsidere acuzaţiile care îi erau aduse, cu condiţia să vină la Moscova pentru a da explicaţii, primind garanţia că va pleca liber din ţară.

Alexei Hrenkov nu se putu abţine să nu zâmbească. *Siloviki* nu ezitau niciodată să folosească cele mai grosolane pârghii. Odată sosit în Rusia, în cel mai bun caz ar putea ajunge să joace şah cu Mihail Hodorkovski, iar în cel mai rău, cu un glonţ în ceafă, fără proces.

Evident, ceilalţi se bazau pe faptul că el nu avea ce să-şi reproşeze şi că, într-o ţară normală, ar fi fost interesat să revină.

Doar că Rusia nu era o ţară normală, ci un stat totalitar în care Kremlinul deţinea controlul total.

Or, Kremlinul era inamicul său. Stinse lumina, păstrând pistolul pe noptieră. Acest SMS îi dădea un răgaz. Nu încercau să-l asasineze imediat.

*

* *

Poliţistul de la Scotland Yard se urcă în maşina lui Richard Spicer alături de Malko, după ce fusese să se intereseze la colegii săi care păndeau într-un vehicul normal, parcat pe scuarul central de la Queens's Gate, înarmaţi cu MP 5 şi încorsetaţi în veste antiglonţ GK.

– *The young lady is still here*[1], anunţă el.

– Mulţumesc, zise Malko. Întors spre Richard Spicer, schiţă un zâmbet: *Wish me good luck.*[2]

Americanul îl privi cum se îndepărtează spre uşa de la nr. 82 de pe Queen's Gate. Cabinetul medical al Lynnei Marsh se afla la al doilea etaj. Apăsă pe sonerie şi o voce de femeie anunţă în interfon: Cabinet dentar Marsh şi Maple.

– Am întâlnire cu doamna Marsh, anunţă Malko.

Deschizătoarea automată a uşii se declanşă. Nu era decât o secretară pentru trei medici şi nu cunoştea toate programările.

Când Malko ajunse la al doilea etaj, uşa era deschisă. Intră în salon unde aşteptau deja trei per-

[1] Tânăra este încă aici.

[2] Uraţi-mi noroc!

soane şi se apucă să răsfoiască un număr vechi al revistei *Vogue*. Era totuşi încordat... Dacă eşua, reţeaua rusă avea zile frumoase înainte.

Douăzeci de minute mai târziu, o uşă lăcuită în alb se deschise, apărând Lynn Marsh, cu ochelari pe nas, îmbrăcată într-un halat alb mai mulat decât de obicei. Ea încremeni când îl recunoscu pe Malko şi zise pe un ton glacial:

– Pentru ce aţi venit aici?

– Ca să vă văd.

– Nu am nimic să vă spun. Plecaţi imediat.

Se întoarse pentru a intra în cabinet. Malko o urmă şi, în momentul în care ea voia să închidă uşa, băgă piciorul în deschizătură.

– Trebuie să vă vorbesc, insistă el. În interesul dumneavoastră.

Lynn Marsh îl fulgeră cu privirea şi zise destul de tare:

– *Rose, please, call the police.*[3]

– Inutil, zise Malko, este deja jos.

Profitând de surprinderea ortodontistei, forţă uşa cabinetului, o închise în urma lui şi o înfruntă pe Lynn Marsh.

– Acum, mă veţi asculta.

---

[3] Rose, te rog să suni la poliţie

CAPITOLUL XX

Palidă de furie, cu buzele strânse, Lynn Marsh îşi pierduse tot sex-appealul. Malko o apucă de braţ şi o forţă să meargă la fereastră.

– Vedeţi maşina albastră, pe scuarul central? Cu doi bărbaţi la bord. Sunt poliţişti de la Divizia Specială din Scotland Yard. Sunt acolo pentru a vă păzi să nu fiţi omorâtă. Cum a păţit Zhanna Hrenkov dimineaţă.

Simţi cum muşchii tinerei se relaxează brusc. Întoarsă spre el, întrebă pe un ton nesigur:

– Ce spuneţi? Cine a omorât-o? Soţul ei?

– Nu, nişte necunoscuţi. Desigur, aflaţi în legătură cu serviciile ruse. Nu ar trebui să fiţi surprinsă, având în vedere că Gwyneth Robertson v-a povestit deja multe lucruri.

– O cunoaşteţi?

– Bineînţeles, lucrez pentru CIA. În cooperare cu MI5 britanic.

Lynn Marsh făcu un gest descurajat.

– Nu mai pot să aud tot asta.

– Nu vreţi să ştiţi de ce Alexei Hrenkov, care era îndrăgostit nebuneşte de dumneavoastră, v-a părăsit

O lumină de interes trecu prin ochii ortodontistei. Atinsese punctul sensibil.

– De ce?

– E puţin mai complicat de explicat. Luaţi masa cu mine şi vă voi spune.

După o scurtă ezitare, Lynn Marsh se dezbrăcă cu regret de halatul alb şi dispăru în camera alăturată. Când ieşi, era din nou splendidă, mulată într-o rochie albă, cu ciorapi negri.

– Unde mă duceţi? întrebă ea.

– La Dorchester. Este un loc liniştit. Acolo a fost ucisă Zhanna Hrenkov dimineaţă, cu două gloanţe în ceafă. La subsol, când mergea la spa. Maşina dumneavoastră e aici?

– Da.

– S-o luăm.

Ea se despărţi de secretară şi îl urmă pe Malko. Mercedesul gri era parcat ceva mai departe. Când Lynn Marsh demară, Malko văzu maşina de la Scotland Yard urmându-i şi i-o arătă ortodontistei. Care nu făcu niciun comentariu.

Se mai destinse puţin când se aşeză la o masă din capăt, la Dorchester. După ce comandase un gin tonic.

– Deci, începu ea, de ce m-a părăsit Alexei?

*

* *

Malko vorbise atât de mult, încât homarul avusese timp să se răcească. De altfel, se părea că

Lynn Marsh nu mai simțea foamea. Îi sorbea literalmente vorbele lui Malko. Care îi prezentase ipoteza sa: Alexei fusese forțat să o părăsească, dacă nu voia să devină și el suspect în ochii șefilor de la Kremlin.

Lynn Marsh începu până la urmă să guste din homarul aproape rece.

Malko o privea.

– Ați înțeles de ce sunteți în pericol de moarte acum?

– Nu chiar.

– Nu cunoașteți serviciile secrete ruse, zise Malko. Cei care îi manipulează pe soții Hrenkov au decis că acum reprezentau un risc de securitate. Din cauza prezenței mele în anturajul lor și a celor două întâlniri ale noastre. Pentru ei, eu sunt un inamic. Deci, au decis să lichideze acest „eșalon" chiar dacă le perturba operațiunea. Zhanna a fost lichidată prima, iar Alexei a scăpat la limită. Încă nu știm cum. În momentul de față se ascunde, nu știu unde, dar rușii sunt pe urmele lui și nu-l vor slăbi. Amintiți-vă de Trotki, asasinat în Mexic la douăzeci de ani după plecarea lui din Uniunea Sovietică, de un „admirator" drăguț care i-a înfipt un târnăcop în cap. Un agent al GPU la acea vreme. Regimul s-a schimbat, nu și metodele...

Lynn Marsh lăsă jos furculița, foarte palidă.

– Credeți că-l vor ucide pe Alexei?

După tonul vocii sale, era ușor de sesizat că acest aspect nu o lăsa indiferentă.

– Dacă o pot face, da.

– *My God...*

Avea lacrimi în ochi. Era încă îndrăgostită de el. Malko puse o mână peste a ei.

– Sunteţi una dintre singurele persoane care ar putea să-i salveze viaţa, zise el.

– Eu! Cum?

– Nu ştim unde se află acum. A reuşit să plece din Marea Britanie.

– Are o casă la New York şi una la Geneva...

– Geneva?

– Da, dar merge foarte rar acolo. Nici nu ştiu unde se află. Mi-a vorbit de ea o singură dată.

– Nu acolo se va duce, făcu Malko, ceilalţi sunt pe urmele lui şi trebuie să ştie de existenţa acestei case. Singura şansă de a-i salva viaţa este să-l găsim noi înaintea lui.

– Ce veţi face? Îl veţi aresta?

– Nu, o să-i propun un târg: reţeaua sa contra protecţiei Statelor Unite, posibilitatea de a-şi schimbe numele, de a începe o viaţă nouă. Nu are nevoie de bani: are destui.

– Credeţi că ar accepta?

– Nu ştiu nimic, mărturisi Malko, dar el ştie că, oricum, îl vor omorî. Chiar dacă n-are nimic să-şi reproşeze...

– Deci, pentru ce aveţi nevoie de mine?

– Fiindcă nu mai avem nicio cale de a lua legătura cu el şi n-are încredere în noi. Dar în dumneavoastră, da.

Tânăra îl privi, întunecată.

– Vreți să mă folosiți pentru treburile dumneavoastră murdare!

Malko zâmbi.

– Nu. Este un schimb judicios. El rămâne în viață, iar noi eliminăm rețeaua de spionaj. Doar că acest plan se bazează întru totul pe dumneavoastră.

– Pe mine?

Era momentul critic. Totul depindea de sentimentele reale ale ei față de amant.

El ocoli subiectul.

– Cred că Alexei este în continuare îndrăgostit de dumneavoastră, îi explică el. V-a părăsit pentru a evita să vă pună în pericol. Sau fiindcă așa a primit ordin de la Moscova. Acum, totul a trecut. Mai aveți numărul lui de telefon?

– Da, bineînțeles. De ce?

– Dacă îl sunați, cred că vă va răspunde. Dacă nu este deja mort.

Se lăsă tăcerea, apoi Lynn Marsh zise:

– De ce l-aș apela? Nu vreau să-l mai văd. M-a mințit prea mult.

– Nu putea să facă altfel... Cred, în orice caz, că nu v-a mințit niciodată în privința sentimentelor sale.

– Și, dacă îl sun, ce-i spun?

Pulsul lui Malko crescu: era pe cale să câștige pariul.

– Că sunteți dispusă să reluați relația cu el. Pentru a-i fi alături la bine și la rău.

Tăcu intenţionat şi începu să mănânce din miel. Lăsându-i Lynnei Marsh timp să „digere" propunerea lui, în timp ce o urmărea cu coada ochiului. Era vizibil bulversată şi reuşea cu greu să mestece, deşi carnea era delicioasă. În cele din urmă, puse deoparte furculiţa şi se întoarse spre el.

– Dacă voi face asta, ce se va întâmpla?

Malko zâmbi evaziv.

– Dacă ipoteza mea este exactă, aveţi o şansă să vă reluaţi povestea de dragoste... Evident, ar trebui să vă asumaţi anumite schimbări în viaţă...

– De ce?

– De ieri, Alexei Hrenkov este un om urmărit de serviciile ruse şi va fi aşa până la ultima suflare. Nu poate veni să locuiască la Londra cu dumneavoastră. Dar asta este altă poveste... Acceptaţi să-l sunaţi?

Tânăra scutură din cap.

– Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc.

– Nu aşteptaţi prea mult timp, o sfătui el. Sunteţi amândoi în pericol de moarte.

Brusc, femeia se făcu albă ca varul.

– Nu mă simt bine. Aş vrea să merg acasă.

– Nicio problemă.

În trei minute, plăti nota şi o conduse pe Lynn Marsh până la ieşire. Când valetul aduse Mercedesul, ea se întoarse spre Malko.

– Aţi putea să conduceţi dumneavoastră? Nu mă simt în stare...

El se urcă la volan şi văzu cum maşina celor de la Scotland Yard, parcată la câţiva metri depărtare, îi urma. Era puţină circulaţie spre vest şi Lynn Marsh îl ghidă până la Hammersmith Bridge, apoi prin ceva ce semăna cu un mic oraş de provincie, cartierul Barnes. Până la un grup de clădiri, numit Harrod Village, foste antrepozite transformate în apartamente. Un paznic îi verifica pe cei care voiau să intre. Maşina tinerei avea un permis electronic care deschise automat bariera, iar ea îl conduse spre parcarea subterană. În urmă, Malko văzu cum maşina Scotland Yardului se opreşte şi parlamentează cu paznicul.

Când o urmă pe tânără în lift, aceasta nici nu protestă. Apartamentul ei avea tavane înalte, fiind mobilat cu gust şi retro. Aprinse luminile, apoi se duse la bar unde îşi turnă o porţie serioasă de Chivas Regal pe care îl bău dintr-o înghiţitură, după care se lăsă să cadă într-un fotoliu.

Malko îi respectă tăcerea. Totul atârna de un fir... Dură atât de mult, încât crezu că a adormit. Apoi vocea ortodontistei răsună în linişte, aproape tăioasă.

– Cred că o să sun.

– Trebuie să fie precaut. Faceţi aluzie la un aspect cunoscut doar de voi doi.

– Voia să mă ducă în Seychelles, acum o lună.

– Nu aţi fost?

– Nu, avea probleme cu paşaportul. Are un paşaport rusesc care mai este valabil doar câteva săptămâni.

Malko reuşi să rămână impasibil. Prin urmare, Alexei Hrenkov avea o slăbiciune: nu se mai putea deplasa în afara spaţiului Schengen. Un handicap serios pentru un tip urmărit.

Se întoarse spre Lynn Marsh: cu telefonul în palmă, tocmai tasta un lung SMS. Când termină, ridică privirea.

– Acum lăsaţi-mă, sunt foarte obosită.

El nu insistă. Afară, maşina poliţiei staţiona în parcare. Un poliţist veni spre el, cu haina descheiată, lăsând să se vadă vesta antiglonţ GK.

– Nu trebuie s-o scăpaţi din ochi pe doamna Marsh, zise Malko. Riscul e foarte mare. O să vă confirme şefii voştri ierarhici.

*

* *

Aşezat la biroul său, în casa din Cologny, Alexei Hrenkov citea şi recitea mesajul primit de la Lynn Marsh. Nebun de fericire.

Se abţinu să nu-i răspundă imediat, având în vedere că nu era într-o situaţie uşoară.

Înainte de a se gândi la viitor, trebuia să-şi rezolve situaţia prezentă. Înainte de toate, să găsească un paşaport. În mod normal, consulatul rus de la Berna i l-ar fi înnoit. Discret. Dar, acum, dacă ar merge la consulat, n-ar mai ieşi de acolo.

Trebuia să găsească pe cineva, un falsificator, capabil să-i modifice valabilitatea paşaportului... Dar nu era simplu. Închise ochii, gândindu-se la Seychelles.

Imaginea pistolului Sig aşezat pe birou îl readuse la realitate. Între momentul prezent şi Seychelles se ridica un munte. Un munte de dificultăţi, toate aproape insurmontabile... Dar, brusc, simţi o dorinţă feroce de a trăi. Lynn îl iubea încă. O alungă pe Zhanna din minte. Acum trebuia să se concentreze la noua sa viaţă.

Dacă supravieţuia.

Aproape fără să se gândească, începu să tasteze un SMS, fiind atât de tulburat, încât fu nevoit să reia de câteva ori. Un text foarte scurt.

„Te iubesc pe veci. Îţi voi explica totul în curând. O să ne regăsim!"

Apoi, se simţi mai liniştit, tulburat totuşi de o realitate orbitoare: când o va revedea, va fi obligat să-i dezvăluie multe lucruri. Trăind la Londra, era cu siguranţă la curent cu moartea Zhannei. Numai să nu o îndepărteze de el tocmai asta.

Merse să verifice uşile, privi luminile Genevei şi se duse la culcare, cu pistolul Sig aşezat pe noptieră. Adormi cu greu, realizând că dorinţa sa de a o revedea pe tânără era mai mare decât teama de a fi asasinat.

*

* *

Maşina staţiona la intrarea pe bulevardul Lant d'argent, în dreptul unei staţii de autobuz. Acest cartier rezidenţial din Geneva era aproape pustiu seara. Nici urmă de pietoni, deoarece centrul era

prea departe, iar rezidenţii aveau cu toţii maşini. Nicio cafenea, niciun restaurant. Doar vile, unele mai luxoase ca altele, cu o vedere uimitoare spre lac.

Astfel, la această oră târzie, nu exista riscul ca cineva să se intereseze de acest Mercedes gri 250. Cei doi bărbaţi care stăteau pe scaunele din faţă erau ca nişte statui. La cincizeci de metri în faţa lor se afla gardul vilei lui Alexei Hrenkov.

Părea abandonată, în afara unei singure ferestre luminate. De altfel, oamenii din Mercedes nici nu ştiau dacă el era acolo. Făceau doar o verificare în încercarea de a-l localiza. Moscova uzase de mijloace considerabile pentru a-i descoperi casa. Inutil să-l urmărească: dacă se afla acolo, va fi obligat să se folosească de telefonul mobil.

Or, în portbagajul maşinii era un aparat sosit cu valiza diplomatică, ce permitea interceptarea telefoanelor mobile, cu condiţia să nu fie prea departe.

Aparatul fusese reglat pe cele trei numere de telefon ale rusului: american, britanic şi elveţian. De la începutul supravegherii, cei doi membri ai SVR, încadraţi la misiunea diplomatică de pe lângă Naţiunile Unite, nu primiseră niciun semnal. Deciseseră să aştepte până la miezul nopţii, după care să plece şi să revină a doua zi.

Deodată, un bec roşu începu să clipească pe ecranul de control.

Cei doi se priviră cu un zâmbet de satisfacţie.

– Uraaa! făcu în şoaptă şoferul.

Becul se stinsese, comunicaţia fiind încheiată. Nu mai conta, odată ce Alexei Hrenkov fusese localizat: era tot ceea ce voia Moscova.

În plus, decriptarea acestei interceptări ar permite, desigur, obţinerea unor informaţii interesante despre planurile rusului.

– *Davai!*[1] făcu în şoaptă pasagerul.

Era nerăbdător să afle pe cine apelase Alexei Hrenkov şi ce îi spusese.

[1] Să mergem!

CAPITOLUL XXI

– Aţi fost formidabil! sări Richard Spicer. Graţie dumneavoastră, ştim că Alexei Hrenkov este ascuns undeva în Europa. Nu mai poate să se întoarcă în Rusia, iar paşaportul său expirat îl împiedică să se deplaseze liber. Ar trebui să fie receptiv la propunerea pe care i-o vom face.

– Nu vă ambalaţi! îl temperă Malko. Încă nu a răspuns la SMS-ul trimis de Lynn Marsh.

După ce se trezise, Malko se dusese în Grosvenor Square pentru a raporta cum decursese seara. Richard Spicer fusese mai mult decât entuziasmat...

– MI5 a instalat o echipă de la A4 pentru protecţia Lynnei Marsh, continuă şeful staţiei. Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Acasă şi la cabinet.

– Nu poate împiedica pacienţii să vină la cabinet, remarcă Malko. Este suficient ca unul...

Richard Spicer profită de ocazie.

– E adevărat, o să le spun să plaseze un om care să stea în permanenţă în sala de aşteptare. La cea mai mică suspiciune, va interveni.

– Sunt periculoşi şi răi, îl avertiză Malko. Există riscul să intervină prea târziu. Planul meu

presupune ca Lynn Marsh şi Alexei Hrenkov să rămână în viaţă.

– Încă nu ştim unde se află?

– Nu, o s-o revăd pe Lynn la prânz. Poate că va avea noutăţi. Încercaţi să localizaţi casa pe care o are în Elveţia.

– Nu va merge acolo, dar o să încerc să verific. În schimb, dacă s-ar afla acolo, având în vedere că nu are paşaport, ar fi o şansă inestimabilă.

– Pentru noi, zise Malko. OK, pe mai târziu. O să merg să mă văd cu Lynn.

*

* *

Pentru prima dată în câteva zile, Rem Tolkaciov era bine dispus şi îşi savura ceaiul supraîndulcit. Pescuitul fusese bun. Dublu. Mai întâi, Alexei Hrenkov era localizat, dar, mai ales, interceptarea unui SMS avea să-i permită să contracareze o operaţiune a CIA care urmărea recuperarea acestuia.

Rem Tolkaciov nu putea crede că Lynn Marsh ar fi acţionat din proprie iniţiativă când îl apelase pe amantul ei. Precis era în legătură cu acest agent al CIA, deci manevra era cusută cu aţă albă.

De acum, omul Kremlinului avea un plan, care i-ar aduce cea mai mare satisfacţie. Trebuia, progresiv, să-l chinuiască pe Alexei Hrenkov, privându-l de orice posibilitate de a-şi mai reveni.

Apoi, odată zdrobit bine, să-l „aburească". Adică să-l determine să vină în Rusia, promiţându-i imunitatea. Poate că era destul de naiv ca să

accepte, ştiind că nu avea nimic să-şi reproşeze. Era soluţia cea mai mulţumitoare: ar putea să-l interogheze astfel încât să confirme spusele lui Malko Linge şi să înţeleagă mai bine derularea evenimentelor.

Apoi, ori va fi trimis în Siberia, ori va fi executat direct, pentru protejarea statului.

Şi nu-i mai rămânea decât să găsească un alt „stăpân al rândunelelor" pentru a reactiva reţeaua...

Primul lucru care trebuia făcut era să-i spulbere lui Alexei Hrenkov orice speranţă la o viaţă nouă. Aceasta presupunea eliminarea Lynnei Marsh.

Bineînţeles, avea să facă ceva valuri, căci era cetăţean britanic. Dar, în acest caz, primau interesele de stat. Diplomaţii ar aranja lucrurile după aceea.

Odată asasinată femeia pe care o iubea, Alexei Hrenkov s-ar simţi şi mai singur şi ar fi poate mai receptiv ofertelor Kremlinului.

*

* *

Lynn Marsh avea cearcăne mari sub ochi. Îi zise lui Malko, care tocmai intrase în cabinetul ei:

– Nu am la dispoziţie decât o jumătate de oră. Să mergem în apropiere.

Aşteptă să se aşeze la o masă în pubul vecin, pentru a pune întrebarea care îi stătea pe buze.

– V-a răspuns?

Ea dădu din cap afirmativ.

– Da.

Ortodontista scoase iPhone-ul din geantă, îl porni şi i-l întinse lui Malko, care citi textul trimis de Alexei Hrenkov.

Pulsul lui Malko sări în aer.

– Aveam dreptate, zise el, este în continuare îndrăgostit!

– Da, acceptă Lynn Marsh, dar nu-mi oferă nimic precis.

În mod clar, femeile erau greu de mulţumit. Malko nu se putu abţine să nu zâmbească.

– Este un fugar, care are o mulţime de probleme practice de rezolvat, o lămuri el. Acum, trebuie să-l convingeţi să vă întâlniţi.

– Aici, la Londra?

– Unde vrea el.

– Şi apoi?

– Fie îi transmiteţi oferta noastră, fie vin eu cu dumneavoastră.

Ortodontista se albi.

– Dacă fac asta, mă va urî.

Malko bătu imediat în retragere.

– OK, aveţi dreptate, e mai bine să mergeţi singură. Cred că ar fi bine să-i trimiteţi un al doilea SMS, în care să-i cereţi o întâlnire.

Mergea pe teren minat, simţind că tânăra se zbătea între dragoste şi teama de a fi manipulată.

– O să mă gândesc, zise ea evaziv. Spuneţi-mi, de dimineaţă văd un bărbat care aşteaptă la cabinetul meu. Este indispensabil?

– Absolut. Când v-am spus că sunteți în pericol, nu am glumit. De altfel, la cel mai mic indiciu de comportament suspect al unuia dintre pacienții dumneavoastră, țipați! Avem de-a face cu ucigași profesioniști, fără suflet. Faptul că sunteți o femeie foarte drăguță nu-i va opri. Și trebuie să vă îndoiți de oricine...

Se despărți de ea pe trotuar și îi reaminti:

– Nu uitați să-l sunați pe Alexei!

*

* *

Alexei Hrenkov avea moralul la pământ. Deja, faptul că ieșea înarmat într-un oraș atât de liniștit ca Geneva îi producea o senzație stranie...

Apoi, suferise o nouă decepție. Contase mereu pe unul dintre prietenii săi aflați la post în cadrul delegației ruse de pe lângă Națiunile Unite, care îi făcuse deja multe servicii. Luaseră masa la restaurantul La Réserve, unul dintre cele mai bune localuri din Geneva, dar când Alexei abordase problema pașaportului, celălalt se închisese ca o scoică.

– E imposibil. Chiar dacă îi acoperi cu aur pe angajații consulatului, nu-ți vor reînnoi pașaportul. Au primit ordine de la Moscova.

Văzând decepția lui Alexei, adăugase:

– De ce nu te întorci la Moscova să explici situația? Cu bani, la noi, lucrurile se rezolvă mereu.

Revenind spre Cologny, Alexei Hrenkov se întreba dacă prietenul său nu avea cumva dreptate. Se gândi deodată la o soluție care îmbina utilul cu

plăcutul. Era atât de grăbit să se lămurească, încât se opri înainte de a ajunge la vilă şi o sună pe Lynn Marsh. Apelul fu direcţionat către mesagerie: normal, nu răspundea niciodată când era la cabinet.

Tastă un SMS, în care îi spunea că voia neapărat s-o revadă înainte de a efectua o călătorie în Rusia. Nu conta unde, în afară de Londra, îi preciză el.

Când demară, aproape că-i venea să cânte. Dacă Lynn ar accepta să se întâlnească undeva, ar putea să-i încredinţeze lista agenţilor din reţeaua „rândunelelor" pentru a o pune la loc sigur.

În acest mod, dacă prietenii săi ruşi aveau intenţii rele, ar avea o monedă de schimb. Alexei cunoştea destul de bine structura de putere din Rusia pentru a şti că între iertarea unei escrocherii de şapte sute de milioane de dolari şi securitatea statului, Kremlinul n-ar ezita.

*

* *

Malko începu iar să se plictisească la Londra, unde nu prea avea nimic de făcut. Ziarele nu mai menţionau moartea Zhannei Hrenkov. Cu abilitate, MI5 strecurase informaţii despre escrocheriile comise de cuplul Hrenkov în detrimentul regiunii Moscova, iar jurnaliştii britanici muşcaseră momeala, concluzionând că a fost o reglare de conturi efectuată de un ucigaş plătit de regiunea Moscova.

Metodă curentă.

Ziua se termina fără niciun apel telefonic. Richard Spicer, prins de numeroasele obligații, nu avea mult timp să-i acorde lui Malko. Slavă Domnului, mai era Gwyneth Robertson care, de fiecare dată când putea, venea să-l distreze pe Malko, în toate felurile.

În privința Lynnei Marsh, MI5 veghea asupra ei și nu mai avea nevoie de Malko, care începea să creadă că planul său avea să se năruiască.

Țiuitul telefonului îl făcu să tresară. Un SMS. De această dată, pulsul îi crescu.

„Vrea să mă vadă, undeva în Europa. Lynn."

Lucrurile începeau din nou să se miște! Sună imediat pe numărul de la cabinet, dădu peste secretară și ceru să vorbească cu doctorul Marsh.

– Nu am prea mult timp, făcu ortodontista. Ce vreți?

– Am primit SMS-ul dumneavoastră. La ce oră terminați?

– Șapte și jumătate.

– Vin să vă iau.

Închise fără să-i lase timp să mai discute.

*

* *

Richard Spicer nu regreta că fusese deranjat dintr-o ședință interminabilă.

– E genial! zise el. Imediat ce veți afla unde se găsește, va trebui să ne ocupăm de protecția lor. Să le punem la dispoziție „babysitters".

– Nu cereți prea multe, răspunse Malko. Este deja un miracol că am putut relua legătura cu Alexei Hrenkov. Lynn nu se va lăsa manipulată prea ușor.

– Credeam că reușiți să seduceți toate femeile pe care le întâlniți.

– Nu și pe ea, i-o tăie sobru Malko.

*

* *

Îmbrăcată în rochia ei albă și cu ciorapii negri, „uniforma" de zile lucrătoare, Lynn Marsh goli cu poftă paharul de Taittinger Brut pe care șeful de sală tocmai îl adusese.

Malko o așteptase aproape o oră și începuse să creadă că nu va mai veni, când Lynn apăru, gâfâind și plină de scuze: avusese un pacient dificil.

Discret, îi făcu semn șefului de sală să mai aducă un pahar. The Library era foarte animat. Tânăra privea cu curiozitate baletul făcut de „escort-girls", unele mai sexy decât celelalte.

– Sunt prostituate? întrebă ea.

Malko zâmbi.

– Nu aruncați cu piatra în ele! Au venit aproape toate din Est și nu au avut o viață ușoară...

Lynn Marsh întoarse capul spre o liană neagră, mulată într-un costum din piele care îi scotea în evidență fundul bombat, aproape obscen. Îmbrățișată de un mustăcios gras, care întindea deja mâna după fructul interzis.

– Aceasta, făcu ea, nu vine și ea din Est?

– Nici în Africa viaţa nu este uşoară, o temperă Malko.

O lăsă pe Lynn Marsh să-şi înmoaie buzele în şampanie şi întrebă:

– Ce v-a spus, mai exact?

Ea scoase iPhone-ul, îşi trecu degetele pe deasupra ecranului şi i-l întinse lui Malko.

Acesta reuşi să nu-şi arate bucuria.

– I-aţi răspuns?

– Nu.

– De ce?

– Nu intenţionez să-l revăd. Niciodată.

Crezu că nu auzise bine, dar maxilarul tinerei se încordase şi privirea ei îl fulgera. Înţelese că, pentru un motiv încă necunoscut, planul său frumos tocmai se prăbuşea.

CAPITOLUL XXII

Malko avu nevoie de câteva secunde pentru a relua ofensiva, ca un boxeur care tocmai a primit o lovitură serioasă. Lângă ei, negresa oferea privirilor un bust pe trei sferturi dezvelit de un decolteu adânc, demonstrând efectul siliconului.

– Credeam că sunteți încă îndrăgostită de el, obiectă Malko. El, aparent, ține în continuare la dumneavoastră.

Lynn Marsh scutură din cap.

– Da, cred, recunoscu ea, dar am decis să nu dau curs poveștii noastre. M-am gândit mult de când am primit SMS-ul de la el. Universul dumneavoastră mă sperie. Acum, și Alexei mă sperie. Dacă reiau relația cu el, o să sufăr, o să tremur și ar fi prea complicat pentru mine. Mi-ați forțat mâna, dar am greșit acceptând. Îmi voi reface viața în alt mod. Îmi voi relua existența liniștită, în așteptarea unui bărbat.

– Deci, nu-i veți răspunde?

– Ba da. Spunându-i că nu vreau să-l mai văd. Ca să mă protejez.

Ea termină cupa de şampanie dintr-o sorbitură şi se întoarse spre Malko.

– Nu insistaţi, făcu ea, deşi el nici nu apucase să deschidă gura.

Încercând o ultimă manevră, Malko se ridică şi îi sărută mâna.

– Cred că faceţi o greşeală, concluzionă el. Aţi intrat în acest mediu fără să ştiţi, dar nu puteţi scăpa aşa. Sunteţi mereu în pericol de moarte, altfel Scotland Yardul nu v-ar proteja. Chiar dacă nu-l veţi revedea pe Alexei Hrenkov, rămâneţi o „ţintă" pentru prietenii noştri ruşi.

Ea îi făcu un semn de ignorare, ca şi cum i-ar fi spus că nu credea, şi se îndreptă spre ieşirea din bar.

*

* *

Josefa Svoboda întinse paşaportul ei cehesc către ofiţerul de la imigrări, aflat în ghereta din sticlă, de pe aeroportul Heathrow. Era atât de splendidă, încât britanicul trebui să facă un efort pentru a se uita pe documentul cu numeroase vize britanice. Tânăra venea destul de des să facă fotografii de modă la Londra. Cu cei 1,83 m înălţime, silueta longilină şi ochii de un albastru-cobalt, nu trecea neobservată. Ofiţerul de la imigrări îi urmări silueta prin mulţime, spunându-şi trist că nu va avea niciodată o astfel de fată în patul lui.

În taxi, Josefa Svoboda dădu adresa agenției de modeling Helen O'Brien, care o selecta periodic.

Nu se afla la Londra decât pentru patruzeci și opt de ore.

*

* *

Ca în fiecare seară, agentul MI5 repartizat pentru protecția Lynnei Marsh aduse fotocopia programărilor de a doua zi ale ortodontistei. Precauție de rutină, facilitată de cooperarea din partea Lynnei Marsh, care sublinia numele clienților obișnuiți, pentru a evita verificările inutile.

Odată lista ajunsă la Thames House, noii clienți erau verificați în diverse calculatoare ale MI5, pentru a vedea dacă aveau legături cu vreun serviciu străin. Britanicii, agitați după moartea Zhannei Hrenkov, luau foarte în serios protejarea Lynnei Marsh. La solicitarea CIA, care nu abandonase ideea de a-l recupera pe Alexei Hrenkov.

*

* *

Malko și Richard Spicer luau micul dejun în biroul șefului stației CIA, într-o atmosferă posomorâtă...

Malko tocmai îl anunțase pe american de decizia Lynnei Marsh de a nu relua legătura cu Alexei Hrenkov.

– Nu ne mai rămâne decât să mergem să-l găsim, direct, concluzionă Malko.

Richard Spicer ridică din umeri.

– Mai întâi, nu ştim unde se află... Şi, chiar dacă îl localizăm, Alexei Hrenkov nu are niciun motiv să coopereze cu noi.

– Rămâne problema paşaportului său, menţionă Malko. Dacă vrea să scape de oamenii de la Kremlin, trebuie să se poată deplasa liber prin lume.

– Nu este un motiv suficient pentru a trăda, obiectă Richard Spicer. Dacă ne predă reţeaua, ştie bine că ruşii îl vor urmări până în ultima clipă a vieţii. Or, soţia lui este moartă, iar cea pe care o iubea nu îl mai vrea. Trebuie să fie complet demotivat.

– Ce facem, atunci?

Americanul gustă din cafeaua insipidă.

– Încercaţi s-o faceţi pe Lynn Marsh să revină asupra deciziei. Nu văd alt mijloc. În plus, dacă nu mai ţine legătura cu Alexei Hrenkov, nu le pot cere celor de la MI5 s-o protejeze la infinit. Mobilizează pentru această acţiune o jumătate de duzină de agenţi din cadrul A 4.

Malko nu răspunse. Americanul avea dreptate: separată de Alexei Hrenkov, ortodontista nu mai constituia o ţintă pentru ruşi. Malko tocmai voia să se ridice, când interfonul sună.

– William Wolseley pe linia 2, anunţă secretara.

Richard Spicer răspunse, apoi, după ce închise, îi zise lui Malko:

– Mergem la Thames House, pentru noutăţi. MI5 a reperat un suspect printre pacienţii Lynnei Marsh, programat astăzi.

*

* *

– Josefa Svoboda este fiica lui Jan Sejna, anunţă William Wolseley. Cel care era Nr. 2 în cadrul Primului Directorat, însărcinat cu operaţiunile externe, al STB.

STB era Státní Bezpečnost, serviciul de informaţii al Cehoslovaciei comuniste, dizolvat în 1990, după căderea Zidului Berlinului.

În timpul Războiului Rece, STB se afla sub aripa Departamentului al XI-lea al Primului Directorat al KGB, însărcinat cu spionajul în afara Pactului de la Varşovia.

– Ce s-a întâmplat cu Jan Sejna? întrebă Richard Spicer.

– A murit, acum cinci ani.

– Credeţi că fiica sa mai are legătură cu serviciile? întrebă Malko.

William Wolseley bău o gură de ceai înainte de a răspunde.

– Ne-am interesat mult de cehi, care erau foarte activi în timpul Războiului Rece. Ne-au făcut destul rău. Or, ştim că SVR şi GRU ruse au reluat contactele cu foştii ofiţeri ai STB, i-au „reactivat" într-un fel.

– Dar Josefa Svoboda era prea tânără la acea vreme, obiectă Malko. Are 24 de ani acum. Când Zidul Berlinului a căzut, avea patru ani...

– E adevărat, iar ea deja a venit frecvent la Londra. Sincer, nu cred că are legături cu serviciile. Este o foarte frumoasă cover-girl.

– Atunci, de ce v-aţi alertat?

Britanicul schiţă un zâmbet.

– „Verificând-o" pe Josefa Svoboda, am încercat să aflăm de ce a venit la Londra. Am aflat că lucrează cu o anume Helen O'Brien, care are o agenţie de modele.

– O irlandeză?

William Wolseley scutură din cap.

– Nu. Numele ei real este Elvira Moscovici. Este o româncă refugiată politic aici în 1985, care s-a căsătorit cu un irlandez şi apoi a divorţat.

– A avut activităţi suspecte aici? întrebă Malko.

– Din ceea ce ştim noi, nu, dar, începând din 1990, nu am mai supravegheat-o, deşi unii dezertori ne-au spus că a făcut parte din securitate. Dar aceasta a fost dizolvată odată cu moartea lui Nicolae Ceauşescu, aşa că nu mai părea să reprezinte un risc. E prima dată când vedem apărând numele ei într-o anchetă sensibilă.

Richard Spicer părea sceptic.

– E cam trasă de păr, nu?

William Wolseley ridică din sprânceana stângă.

– Dragul meu Richard, ştii că ruşii lucrează pe termen foarte lung şi, de asemenea, că au preluat oameni din toate serviciile afiliate Pactului de la Varşovia. În acest caz, dacă găsim două nume „suspecte" printre clienţii Lynnei Marsh, merită să insistăm.

– Aveţi dreptate, concluzionă Malko. Ce scontaţi să faceţi?

– Să ne luăm anumite precauţii, îl asigură William Wolseley. Nu avem chef de un al doilea caz Litvinenko.

*

* *

Alexei privea telefonul ca şi cum acesta urma să vorbească. Trecuseră patruzeci şi opt de ore de când trimisese SMS-ul către Lynn Marsh. Degeaba căutase toate explicaţiile posibile pentru a-şi potoli neliniştea, adevărul era acelaşi: nu îi răspunsese la mesaj.

Cu cât trecea timpul, cu atât neliniştea îi creştea. Cedând, se apucă să scrie un nou SMS, explicând că avea nevoie de un răspuns rapid şi încheind cu: „*Darling, I do love you. I do need you. I do want you.*[1]"

Un adevărat mesaj de dragoste.

---

[1] Draga mea, te iubesc cu adevărat, am nevoie de tine, te doresc.

Majordomul ciocăni la uşă şi el se ridică brusc. Se auzi un zgomot surd: pistolul îi căzuse pe parchetul ceruit. Uita mereu de el... După ce îl ridică, se duse să deschidă.

– V-am pregătit un prânz uşor, propuse majordomul. Un file de peşte şi fructe.

Alexei Hrenkov îşi smulse un zâmbet.

– *Spasiba*. Nu mi-e foame. Mai târziu, poate.

Atâta timp cât nu primise răspunsul de la Lynn, nu era capabil să înghită nici măcar un bob de mazăre.

*

* *

Aşezată în faţa oglinzii de la dressing, Helen O'Brien îşi ajustă broşa pe reverul taiorului şi se dădu în spate pentru a vedea efectul produs.

Era o broşă cumpărată de la Harrod's, scânteind din toate diamantele ei false. De când fusese cumpărată, fusese uşor modificată: în centru, fusese perforată o mică gaură, invizibilă cu ochiul liber. Un furtun foarte fin din plastic transparent era prins prin spatele broşei, iar celălalt capăt legat la un fel de pompă în formă de pară de cauciuc, ascunsă în buzunarul drept al taiorului.

Era suficient să apese cu degetele pentru a pulveriza gazul conţinut de „vaporizator". Cianură pulverizată, letală în câteva secunde, prin paralizarea centrilor nervoşi.

Cineva pe care nu-l mai văzuse îi adusese în urmă cu două zile Helenei O'Brien setul, explicându-i

modul de funcţionare, şi îi înmânase zece mii de lire în hârtii de o sută.

Era doar un acont.

Helen O'Brien era înregistrată, de la sosirea în Marea Britanie, în evidenţele securităţii din România, apoi în cele ale SVR care recuperase elementele cele mai interesante ale centralei de spionaj române, din care făcuse parte. Comunistă convinsă, nu abdicase niciodată de la convingerile ei şi era bucuroasă că lucrează pentru Rusia. De altfel, fără sprijinul financiar discret al SVR, ar fi renunţat de mult timp: agenţia ei nu-i aducea destui bani pentru traiul zilnic...

Astfel, când primise propunerea unui necunoscut care îi ştia codul secret de la securitate, Helen nu ezitase prea mult: era vorba să facă un ultim serviciu înainte de a se retrage direct la Moscova. Acolo, SVR i-ar finanţa deschiderea unei agenţii de manechine, unde ar avea cele mai frumoase prostituate din Rusia.

Aceasta, adăugată peste contul alimentat regulat din 1990 de SVR, îi promitea un viitor chiar strălucit.

Ieşi din dressing. Josefa Svoboda aştepta în micul salon rezervat castingurilor.

– Să mergem! zise Helen O'Brien.

Tânăra cehoaică se ridică entuziasmată. Impresarul ei îi sugerase un tratament la trei dinţi care aveau nevoie de îngrijire şi pe care ea promisese că îl va face.

Cele două femei ieşiră în strada Fleet şi opriră un taxi.

*

* *

Ca de obicei, sala de aşteptare, care deservea cei doi doctori, era plină. Se găseau mereu în jur de zece persoane. Agentul de la MI5, cufundat în lecturarea ziarului *Times*, aruncă o scurtă privire celor două femei care tocmai intraseră. Le memorase feţele şi nu avu nevoie să le privească prea mult pentru a face o „identificare pozitivă", cum se spunea în jargonul celor de la MI5.

Reluă lectura ziarului.

O jumătate de oră mai târziu, secretara strigă:

– Miss Svoboda.

Modelul ceh se ridică şi intră în cabinetul Lynnei Marsh, a cărui uşă se închise imediat la loc... Consultaţia dură aproape douăzeci de minute, după care uşa se deschise şi Josefa Svoboda o chemă cu un semn pe Helen O'Brien.

– *Come on!* O să vă consulte cinci minute.

Tocmai îi explicase ortodontistei că şefa agenţiei voia un deviz rapid pentru a planifica un tratament la dinţii cariaţi.

Helen O'Brien se ridică şi Josefa Svoboda se aşeză în locul ei. Bărbatul de la MI5 reluă lectura ziarului.

*

* *

Helen O'Brien se duse direct la fotoliul pe care Lynn Marsh îşi îngrijea pacienţii. Ortodontista tocmai se spăla pe mâini. Îşi puse la loc masca din tifon care îi acoperea gura şi nasul şi se aplecă spre Helen O'Brien.

– Deschideţi gura!

Femeia se conformă.

– Evident, e mult de muncă, remarcă ortodontista. Dacă sunteţi dispusă să investiţi câteva mii de lire, o să-i cer secretarei să vă facă un deviz.

– Acolo mă doare mai tare, explică Helen O'Brien arătând o măsea, pe partea dreaptă.

Pentru a vedea mai bine, ortodontista se aplecă şi mai mult, faţa ei ajungând la mai puţin de zece centimetri de pacientă.

Cu toată puterea, Helen O'Brien apăsă para din cauciuc ascunsă în fundul buzunarului, trimiţând un jet de cianură prin gaura broşei.

Otrava trecu fără dificultate prin masca igienică, până la nasul şi gura ortodontistei. Aceasta se trase înapoi şi, maşinal, îşi smulse masca. Clătinându-se deja. Până ce pacienta se ridică din fotoliu, ea se prăbuşi pe jos, cu respiraţia blocată.

Helen O'Brien nu mai aşteptă nicio secundă. Cu un mers calm, se îndreptă spre uşă, o deschise şi se întoarse, zicând cu voce tare:

– *Thank you very much, Doctor Marsh.*

Josefa Svoboda era deja în picioare şi, împreună, ieşiră din cabinet.

Agentul de la MI5 închise ziarul: putea, în fine, să meargă la toaletă.

Timp de trei sau patru minute nu se întâmplă nimic, apoi secretara, intrigată că nu o vede pe Lynn Marsh chemând un alt pacient, se ridică şi deschise uşa cabinetului.

Închis în toaletă, agentul de la MI5 auzi un ţipăt ascuţit de femeie şi sări afară, abia încheiat la pantaloni.

În timp ce scotocea sub haină pentru a recupera arma, alergă spre uşa cabinetului şi zări o formă întinsă pe jos.

Cadavrul unei femei, în halat alb.

CAPITOLUL XXIII

Când John Bradwell apăru în Queens Gate, cu pistolul în mână, cele două femei dispăruseră de ceva timp. Se duse spre maşina celor de la Scotland Yard, parcată pe scuarul central al şoselei, şi strigă:

– Aţi văzut ieşind două femei?

– Da, confirmă colegul său, au luat-o pe Cromwell Road, spre vest. De ce?

– Au ucis-o pe inspectoarea Jane Hill!

Doi poliţişti ieşiră din maşină şi toţi trei alergară până la strada Cromwell, ajunşi din urmă de maşina de poliţie. Aceasta urcă pe strada Cromwell până la West Cromwell, fără să descopere nimic.

Cele două femei se volatilizaseră. În timp ce unul din poliţişti lansa alertă generală cu semnalmentele lor, John Bradwell se întoarse la cabinetul ortodontistei.

Toţi pacienţii fuseseră evacuaţi. Aruncaseră un cearşaf peste corpul neînsufleţit din cabinet. Cu trăsăturile încordate, buimacă, palidă ca un mort, Lynn Marsh îl întrebă pe poliţist.

– Ce s-a întâmplat?

– Încă nu ştim exact, dar una dintre acele femei a pulverizat un gaz mortal asupra inspectoarei Hill. A murit aproape imediat.

Lynn Marsh simţi cum i se înmoaie picioarele şi trebui să se sprijine de masa de lucru ca să nu cadă. Când MI5 îi sugerase să se lase înlocuită de o femeie „poliţist" care avea cunoştinţe de dentist, pentru a le primi pe cele două paciente suspecte, considerase că era ridicol.

Poliţista purta pe sub halatul alb o vestă antiglonţ ultra uşoară GK, dar nu fusese suficient pentru a o proteja.

O sirenă începu să urle în apropiere, cu semnale scurte. După câteva minute, cabinetul fu invadat de poliţişti în uniformă sau în civil. Doi dintre ei o încadrară pe ortodontistă.

– Doamnă Marsh, veniţi cu noi. Trebuie să vă asigurăm protecţia.

Lynn Marsh se lăsă condusă, încadrată de cei doi poliţişti uriaşi. O maşină fără însemne aştepta mai jos şi porniră înspre Thames House. Ortodontista nu reuşea să-şi facă ordine în gândire.

Nu putea uita imaginea femeii întinse în cabinet, care murise în locul ei.

Reuşea cu greu să realizeze că cineva chiar voia s-o omoare. Moartea Zhannei Hrenkov i se păruse cam abstractă, dar acum era altceva, chiar dacă nu se confruntase chiar ea cu ucigaşa.

Cu mâinile strânse între genunchi şi privirea în gol, se întrebă cum avea să scape din acest coşmar...

Maşina se opri în faţa unei porţi mari, negre, care începu să culiseze, lăsând să se vadă un garaj plin cu maşini de poliţie: erau la Thames House.

Poliţiştii o escortară până la un mic birou unde o aştepta o femeie care se prezentă ca fiind inspectoare şi căreia nu-i reţinu numele.

O altă femeie aduse ceai, iar poliţista de la MI5 începu s-o calmeze pe Lynn Marsh.

– Acest caz este extrem de grav, începu ea. Trebuie să ştim absolut tot ce ne poate ajuta.

Lynn Marsh dădu din cap în tăcere. Ceaiul îi făcu bine, iar ea zise:

– Nu ştiu nimic.

*

* *

Două etaje mai sus, în sala de şedinţe de lângă biroul lui William Wolseley, o jumătate de duzină de bărbaţi se reuniseră sub tutela directorului de cabinet de la MI5. Curieri aduceau fără oprire documente. Un reprezentant al diviziei speciale din Scotland Yard lua notiţe cu urechea lipită de telefonul mobil.

Cu o figură gravă, William Wolseley rupse tăcerea.

– Colega noastră a fost otrăvită cel mai probabil cu cianură sub formă gazoasă. Moartea este aproape instantanee.

– Aţi găsit-o pe ucigaşă? întrebă Richard Spicer.

– Nu, recunoscu britanicul, nu încă. Ca şi în cazul Litvinenko, este vorba de o operaţiune extrem de bine pregătită.

– Nimic din mediul *Rezidentura*? întrebă Richard Spicer.

– Nimic. Au fost ţinuţi departe de această operaţiune. Din fericire, am avut unele suspiciuni asupra acestei Helen O'Brien. Altfel, doamna Marsh ar fi murit.

– Şi blonda care o însoţea? se interesă Malko.

– Am găsit-o fără nicio problemă: s-a întors la hotel. Poliţiştii tocmai o interoghează. Aparent, nu este implicată în operaţiune. Explicaţiile ei sunt viabile. Helen O'Brien a fost cea care i-a propus să-şi rezolve nişte probleme cu dinţii, ocupându-se de tot. Bineînţeles, ea a acceptat.

– De ce să o utilizeze?

– Nimeni nu s-ar mira că un fotomodel vrea să-şi amelioreze zâmbetul... E sfâşiată de teama că nu va mai putea reveni în Marea Britanie.

– Nu v-a putut spune nimic despre Helen O'Brien?

– Nu, s-au despărţit imediat după aceea. „Agenta" s-a urcat într-o maşină care o aştepta, în timp ce Josefa Svoboda a luat un taxi.

Se lăsă linişte.

Era o palmă pentru MI5 şi pentru CIA. William Wolseley se întoarse spre Richard Spicer.

– Suntem într-o situaţie deranjantă. După ceea ce s-a întâmplat, trebuie să-i asigurăm o protecţie

totală doamnei Marsh. Or, este vorba de o anchetă în care nu suntem implicați.

– Cunoașteți problema, răspunse Richard Spicer: rușii fac tot ce pot pentru a-și proteja o rețea de spioni care opera sub coordonarea cuplului Hrenkov. Nu vor renunța decât în două cazuri. Ori le elimină pe singurele două persoane care îi deranjează, doamna Marsh și Alexei Hrenkov, ori reușim noi să neutralizăm rețeaua, iar ei o lasă baltă.

– Aveți o cale de a-i neutraliza?

Malko răspunse:

– Poate. Ideea noastră este să-l convingem pe Alexei Hrenkov să ne dea rețeaua în schimbul protecției și posibilității de a trăi alături de doamna Marsh. Nu la Londra, bineînțeles. Doar că trebuie s-o convingem.

– Aveți o posibilitate?

– Credeam că o am, recunoscu Malko.

Îi spuse britanicului despre planul lui și retragerea Lynnei Marsh, concluzionând:

– Poate că evenimentele de astăzi o vor face să se răzgândească. Nu voia să-l revadă pe Alexei Hrenkov de teamă să nu fie atrasă într-o lume periculoasă. Acum are dovada că, chiar și fără să-l revadă, a devenit o țintă a serviciilor ruse. O să încerc s-o conving să revină asupra deciziei de a rupe relația cu Alexei Hrenkov.

William Wolseley nu ezită prea mult.

– Acum se află aici. Vă sugerez să o duceți la City Café, în colțul străzii, și să încercați s-o con-

vingeți. Dacă nu reușiți, vom fi obligați să o reținem pentru un timp, ca s-o adăpostim într-o casă conspirativă.

Richard Spicer și Malko schimbară o privire lungă: era ultima lor șansă.

– Bună idee! aprobă Malko, să mergem la City Café.

*
* *

City Café era unicul restaurant de pe strada Thorney, pe care se ajungea la Thames House. Foarte britanic și pustiu. Era cam devreme, iar seara nu aveau mulți clienți, agenții de la MI5 întorcându-se direct acasă.

Lynn Marsh mergea ca o somnambulă. Tăcută, cu privirea tulbure, trăsăturile încremenite. Când Malko puse meniul în fața ei, tânăra nici măcar nu-l privi.

– Nu mi-e foame, făcu ea cu o voce imperceptibilă.

Richard Spicer comandase deja un purcel de lapte, iar Malko rămase tot la friptura de miel.

– Înțeleg faptul că sunteți șocată, începu el. Și noi suntem. Doar că soarta dumneavoastră stă în propriile mâini. Scotland Yardul vrea să vă pună la adăpost într-o casă conspirativă pentru un timp neprecizat, pentru a vă proteja. Ceea ce nu rezolvă problema pe termen lung.

Lynn Marsh privi uimită.

– Vreți să spuneți că nu voi mai putea lucra?

– Mă tem că da, confirmă Richard Spicer.

Ortodontista părea complet panicată.

– Dar e imposibil! bâigui ea. O să-mi pierd toți clienții.

Malko își puse ușurel mâna peste a ei.

– Altă soluție, explică el, este să revenim la planul pe care vi l-am propus: reluați legătura cu Alexei și îl convingeți să coopereze cu noi.

– Nu voi putea face asta niciodată! făcu în șoaptă tânăra. Mi-e teamă. Aș vrea să dorm zile la rând... Și, dacă-l voi revedea, mă vor urmări și mai mult...

– Nu, o asigură Malko. Odată neutralizată această rețea, nu vor mai pierde timpul cu răzbunarea. Și dumneavoastră veți putea trăi alături de Alexei, dacă mai doriți.

Ospătarul îi aduse un pahar de apă, iar Lynn îl bău cu poftă.

Malko se aplecă peste masă.

– Lynn, trimiteți un SMS lui Alexei, în care să-i spuneți că sunteți de acord să vă întâlniți.

Niciun răspuns.

Lynn Marsh părea că-și pierduse glasul. Până când, în cele din urmă, întrebă:

– Unde?

Malko ar fi vrut să sară în sus de bucurie.

– Vă propun Viena, în Austria. Chiar și cu pașaportul său expirat, Alexei poate merge acolo.

– De ce Viena?

– Fiindcă acolo vă putem asigura protecţia.

Avea el o idee în minte: Lynn Marsh ar fi în deplină siguranţă la castelul din Liezen. Dar trebuia să procedeze treptat. Cei doi bărbaţi o priveau pe ortodontistă. Deodată, cu o lentoare exasperantă, băgă mâna în buzunar şi scoase iPhone-ul.

Îşi ţinură respiraţia în timp ce ea scria un SMS pe care i-l arătă lui Malko înainte de a-l trimite:

„Vreau să te revăd. La Viena. Lynn."

Deodată, Richard Spicer începu să devoreze friptura ca şi cum nu mai mâncase de opt zile. Lynn Marsh privea gânditoare la telefon.

– Sper că nu mă puneţi să fac o prostie, oftă ea. Acum, aş vrea să mă întorc acasă. Să dorm.

Richard Spicer îşi luă repede telefonul.

– O să văd dacă pot aranja ceva.

*

* *

Pe de o parte, William Wolseley răsufla uşurat: protecţia non-stop a lui Lynn Marsh era costisitoare şi delicată. Pe de altă parte, ideea de a o lăsa complet pe mâinile „verilor", îl făcea să cam scrâşnească din dinţi. Înfruntă privirea lui Richard Spicer, bănuitor.

– Vă angajaţi să-i asiguraţi protecţie totală?

– Absolut! se jură şeful staţiei CIA. Este, înainte de toate, interesul nostru. De altfel, după părerea mea, dacă Alexei Hrenkov răspunde pozitiv, vom părăsi foarte repede Marea Britanie împreună cu ea.

– Am nevoie de o declarație din partea ei cum că merge de bunăvoie cu voi și prin care ne exonerează de orice responsabilitate.

– O veți avea, afirmă americanul. Vom termina cina și v-o aduc. Și, începând din această seară, ne ocupăm noi de protecția doamnei Marsh.

*

* *

Alexei Hrenkov nu așteptase treizeci de secunde pentru a citi SMS-ul. Chiar îl recitise de trei ori. De ce la Viena? Nu cunoștea motivul alegerii făcute de Lynn, dar era o destinație unde putea merge. Chiar dacă viitorul său părea în continuare tulbure, perspectiva de a o revedea pe tânără îi dădea aripi. Se grăbi să scrie un răspuns scurt.

„OK. Când și unde?"

Apoi, se duse la oficiu și îi comandă majordomului său să-i facă o omletă cu trufe. Îi revenise pofta de mâncare. Chiar dacă avea în continuare pistolul la curea.

*

* *

Cele două mașini ieșiră discret pe poarta mare care dădea în strada Thorney nr. 6. Mercedesul lui Richard Spicer, urmat de o mașină de protecție de la MI5.

Lynn Marsh semnase declarația. De altfel, ar fi semnat orice pentru a se întoarce acasă la ea... Doi ofițeri de caz ai CIA se alăturaseră lui Richard

Spicer, încadrând-o pe ortodontistă pe bancheta maşinii.

Răspunsul lui Alexei venise instantaneu. Nu mai aveau decât să programeze plecarea Lynnei Marsh în Austria.

Înghesuită între cei doi agenţi CIA, aceasta părea că doarme, cu capul lăsat pe spate. Trebuiră s-o scuture uşor când ajunseră la nr. 8 din Harrod Village. Femeia nu mai găsea cheile apartamentului.

Malko trebui să-i deschidă uşa.

Lynn se duse spre camera ei şi se lăsă să cadă pe pat. Fără măcar să se dezbrace... Richard Spicer se uită la ceas.

– OK, o să mă conducă înapoi „verii" şi vi-i las pe cei doi băieţi aici şi asta în plus.

Îi întinse un Glock 14 cu cartuşe de 9 mm. Malko îl băgă la curea.

– Cred că am pornit bine! concluzionă el.

Richard Spicer era mai neliniştit.

– Sper că nu se va răzgândi mâine dimineaţă...

– Nu cred.

Americanul scutură din cap.

– Mai este o problemă: venind la Viena, sper că Alexei Hrenkov nu va trage după el o bandă de infractori.

CAPITOLUL XXIV

Alexei Hrenkov nu reuşea să-şi dezlipească ochii de pe prima pagină din *Herald Tribune*, ignorând maiestuosul jet de apă care se ridica din lacul Leman, sub un soare de plumb, neobişnuit pentru acest anotimp.

Când îi trimisese SMS-ul Lynnei Marsh, evident că nu era la curent cu tentativa de asasinat asupra ei. Ceea ce îl liniştea era că SMS-ul prin care îi dădea întâlnire la Viena fusese expediat după aceea.

Decizia era luată: nu ar risca să se întoarcă în Rusia. Ceea ce tocmai se întâmplase la Londra demonstra că de acum se pornise un război între Kremlin şi el...

Îndoi ziarul şi începu să studieze traseul pentru a ajunge în Austria. Geneva, Zürich, Bregenz şi apoi traversarea Austriei până la Viena. Fără să facă rezervare, îşi va cumpăra bilet de la gară.

Înainte, avea de luat anumite măsuri de precauţie. Se duse la seif şi scoase o foaie de hârtie cu o listă de nume: reţeaua „rândunelelor". Începu s-o copieze. Cu maximum de detalii:

Anna Chapman, specializată în „start-up"[1]

Vicky Pelaez, ziaristă la *Diario de la Prensa*, un ziar de stânga

Juan Lorenzo, profesor de economie

Donald Heathfield

Fernanda Sylvie

Tracey Foley

Mikhael Semenko

Cynthia Murphy

Richard Murphy

Christopher Metzos

Irina Collins

Aceasta era cea mai de succes dintre rândunele. O fermecătoare rusoaică de 28 de ani, care reuşise să se căsătorească în urmă cu un an cu un senator cu treizeci de ani mai în vârstă, văduv, membru al mai multor comisii senatoriale, printre care şi cea a apărării.

Cynthia Murphy nu se descurca nici ea rău. Se apropiase de un prieten al lui Bill Clinton, Alan Patricoff, şi se întâlnea periodic cu el, devenindu-i amantă.

Mai era şi Michael Zottini, care se numea în realitate Mihail Kuțik.

Şi Patricia Milles, pe numele său adevărat de Nataşa Pereverzira. De asemenea, Katia Kuşenko, care îşi păstrase numele real.

---

[1] Lansări.

Apoi, trecu la al doilea document: lista căsuţelor poştale impersonale, la New York, New Jersey, Washington şi cele ale locurilor de întâlnire, cel mai adesea în gări unde le întâlnea pe „rândunele" pentru a le da bani lichizi în schimbul rapoartelor.

Schiţă un zâmbet amar, zicându-şi că americanii ar fi plătit o avere pentru aceste documente. Degeaba, el nu avea nevoie de bani: tot ceea ce dorea era să trăiască în linişte cu Lynn Marsh.

Foarte departe de fostul său univers.

Se duse să ia un plic mare maro din birou şi introduse hârtiile preţioase în el. Nu mai rămânea decât să le pună la loc sigur.

– Boris, strigă el, mergem în oraş.

Şoferul-majordom coborî în garaj pentru a scoate Mercedesul 500.

Alexei Hrenkov băgă pistolul la brâu şi coborî şi el.

– Mergem la Crédit Suisse, pe strada Rhône, anunţă el.

O bancă unde îi aşezau şi covorul roşu graţie contului de 27 de milioane de dolari pe care îl avea acolo.

Ieşind de pe rampa casei, aruncă o privire în jur, dar nu văzu nimic suspect...

Încă o jumătate de oră şi asigurarea sa de viaţă ar ajunge într-un loc sigur.

*

* *

Înfipt în mijlocul holului animat al terminalului de sosiri al aeroportului Schwechat, din Viena, Malko urmărea panoul de afişaj, flancat de cei doi vechi complici ai săi, Chris Jones şi Milton Brabeck, „babysitters" ai CIA, sosiţi cu o seară înainte de la Washington.

Impresionanţi, cu alura lor de gorile, părul cenuşiu tuns scurt şi impermeabilele lungi, care ascundeau armament demn de un mic portavion. Ei erau însărcinaţi cu siguranţa lui Alexei Hrenkov şi a lui Lynn Marsh, staţia din Viena neavând personal adecvat.

Capabili să ţină piept unor adevăraţi „răufăcători".

Malko sosise de la Londra în urmă cu două ore, întâmpinat de Elko Krisantem şi cele două „gorile".

Zborul de la Copenhaga apăru pe panoul de sosiri: tocmai aterizase.

Lynn Marsh îl luase chiar în acea dimineaţă, după ce plecase de la Londra sub o falsă identitate, escortată de Richard Spicer şi Gwyneth Robertson.

Un sfert de oră mai târziu, apărură şi primii călători. Malko se apropie de cele două „gorile".

– Dacă e să se întâmple ceva, acum se poate întâmpla, îi sublinie el lui Chris Jones.

„Gorila" nu se sinchisi.

– Dacă un tip pare că se scarpină, pe o rază de zece metri, îl zbor; Milton la fel. Dacă aţi fi ştiut ce avem în buzunare, nici nu aţi mai fi venit... ne

ocupăm noi, doar să ne arătaţi persoana care trebuie protejată.

Milton Brabeck îşi permise un rânjet discret.

– Aş paria pe un hamburger că e o fată drăguţă.

Cei doi americani trebuiau s-o protejeze pe Lynn Marsh doar cât traversa holul.

Un Mercedes blindat aştepta lângă trotuar, escortat de o a doua maşină de la ambasada americană.

Pasagerii începeau să iasă. Malko îţi ţinu respiraţia. În fine, se linişti brusc: Gwyneth Robertson, cu ochelari negri, ţinând impermeabilul pe braţ, apăru prima. Urmată de Lynn Marsh, escortată de Richard Spicer. Tânăra părea încă afectată de emoţii. Abia zâmbi când Malko veni în întâmpinarea ei.

– Totul merge bine, o asigură el. Într-o jumătate de oră vom fi la hotel.

Imediat, cele două „gorile" o încadrară, Chris Jones luând-o înainte, iar Milton Brabeck pe urmele ei, mergând cu spatele. Aproape că o împinseră în maşina blindată, ale cărei uşi se trântiră ca la un seif. Malko nu se simţea încă liniştit. Viena era un cuib de spioni, iar SVR şi celelalte servicii ruse erau chiar foarte bine reprezentate.

Pe traseu, până la Kärntner Ring, Lynn Marsh nu deschise gura. La Imperial, nu trebui decât să semneze înainte de a urca în cameră, urmată de Malko şi de Gwyneth Robertson, cele două „gorile" luând poziţie în hol.

– Ar trebui să faceţi o baie, îi sugeră Gwyneth Robertson ortodontistei. Aici, sunteţi complet în siguranţă. Voi rămâne cu dumneavoastră tot timpul, iar Malko se află în apartamentul vecin.

Lynn se debarasă de haină şi îşi aprinse o ţigară.

– Ştiţi unde se află Alexei?

– Nu, recunoscu Malko, dar acum el ştie unde vă aflaţi. Nu ar trebui să întârzie...

Metoda autosugestiei optimiste... Rusul avea totuşi o echipă de asasini pe urmele sale.

Malko se întoarse în holul de la intrare pe care nu intenţiona să-l părăsească: doar el îl putea identifica pe Alexei Hrenkov, care nu ştia sub ce nume şi în ce cameră se afla Lynn Marsh.

*

* *

Trenul de la Innsbruck intră încet în gara Hauptbahnhof din Viena.

Alexei Hrenkov se afla în primul vagon. Pe durata călătoriei sale, îşi studiase vecinii, fără să repereze nicio figură suspectă. Pistolul cu glonţ pe ţeavă era în buzunarul impermeabilului, unde mai avea un set de chei, care deschideau seiful de la Crédit Suisse. Cu condiţia să ştie codul de acces de la sala seifurilor. Îşi alesese data de naştere. Ideea era simplă: odată ajuns la Viena, îi dădea întâlnire într-un loc public unui cadru al SVR şi îi expunea târgul: îi lăsau în pace, pe el şi pe Lynn Marsh, iar

lista „rândunelelor" rămânea pentru totdeauna în seifurile de la Crédit Suisse.

El nu era un agent de informații: tot ceea ce voia era să profite în liniște de banii pe care îi furase împreună cu Zhanna.

Luă un taxi și îi dădu adresa hotelului Impérial. Era prima dată când venea la Viena și fu impresionat de maiestuozitatea vechilor clădiri din epoca Imperiului Austro-Ungar.

La plecarea din Geneva, își luase o măsură de precauție suplimentară, anunțându-l pe Boris, șoferul moldovean:

– Vreau să ies de aici fără să fiu văzut.

Atunci, s-a dus în garaj și s-a instalat în portbagajul mare al Mercedesului, iar șoferul închisese respectuos capota. Apoi, Boris se urcase la volan pentru a ieși din garaj. Din afară, mașina nu părea să aibă decât șofer. Boris se oprise în parcarea imensă de la Rhône, unde obișnuia să facă plinul. La al doilea nivel al subsolului. Alexei ieșise din portbagaj pentru a ajunge pe peronul care îl ducea la gara Cornavin.

Taxiul tocmai se oprise în față la nr. 16, Kärntner Ring.

– Hotel Impérial, *mein Herr*, zise șoferul.

Sosiseră. Alexei Hrenkov plăti și intră în holul maiestuos.

Neliniștit. Cum avea s-o găsească pe Lynn Marsh?

Nu se întrebă prea mult. În timp ce se îndrepta spre recepție, privirea sa reperă o figură cunoscută: cea a prințului Malko Linge, cel care îi adusese toate nenorocirile!

Se opri brusc, gata să se întoarcă.

Agentul CIA venea deja spre el, cu un zâmbet liniștitor.

– *Gospodin* Hrenkov, zise el în rusă, nu-i o capcană. Sunt aici doar pentru a vă ajuta. Fără intervenția noastră, nu ați mai fi revăzut-o pe Lynn Marsh. Noi am dejucat tentativa de asasinat asupra ei.

– Unde e? îl întrerupse rusul.

– Aici. Dar înainte de a merge la ea, aș dori să avem o discuție cu dumneavoastră.

*

* *

Rem Tolkaciov îl chemase de acasă pe generalul Piotr Ribkin, șeful operațional al măsurilor inițiate asupra cuplului Hrenkov, un om respectat, care nu se simțea prea bine în micul birou.

– *Gospodin* Tolkaciov, zise generalul, Alexei Hrenkov tocmai a sosit la Viena. L-am urmărit de la Geneva, după ce i-am interceptat telefonul mobil.

– Și femeia?

– A dispărut de la domiciliu și de la cabinetul din Londra unde nu a mai făcut programări.

– Cu siguranță, e și ea la Viena, i-o tăie Rem Tolkaciov. Ne va duce el la femeie.

Helen O'Brien, ucigaşa de la Londra, ajunsese în cele din urmă în Rusia, trecând prin Moldova şi Transnistria. Nu i se putea reproşa nimic: nimeni nu se gândise să-i dea o fotografie a ortodontistei...

Într-un fel, Rem Tolkaciov era mulţumit că ea plecase din Marea Britanie: cu MI5 şi Scotland Yardul în stare de alertă, să încerce un nou atac ar fi fost sinucidere curată.

La Viena, era mai simplu.

– Care sunt ordinele, *gospodin* Tolkaciov? întrebă neliniştit generalul Ribkin.

– Localizaţi mai întâi cele două ţinte. Când se va rezolva, veţi primi ordine.

Generalul plecă, iar Rem Tolkaciov îşi aprinse o ţigară. Se confrunta cu o dilemă delicată: putea încă să salveze reţeaua „rândunelelor"? Teoretic, niciunul dintre membrii ei nu fusese identificat. Zhanna Hrenkov nu avusese timp să le spună numele, iar Lynn Marsh nu cunoştea nimic.

Mai rămânea Alexei Hrenkov.

Care deţinea dinamita.

*

* *

Cu trăsăturile încordate, impasibil în spatele ochelarilor cu ramă metalică, Alexei Hrenkov îl asculta pe Malko. Era prima dată când cei doi aveau o conversaţie adevărată.

Malko îi prezentase propunerea lui. Exfiltrarea în Statele Unite, eliberarea unui paşaport american,

schimbarea identității și protecția pe termen foarte lung.

CIA și FBI obișnuiau să facă toate acestea.

– Astfel, concluzionă el, veți putea să trăiți unde vreți împreună cu prietena dumneavoastră.

Liniștea se prelungi un timp, apoi rusul zise simplu:

– Trebuie să vorbesc cu Lynn. Unde este?

– O să vă conduc la ea, zise Malko.

Rusul îl urmă, fără niciun cuvânt; când Malko sună la ușa apartamentului, Gwyneth Robertson deschise. Pentru a se da la o parte imediat. Malko o zări în capătul salonului pe Lynn Marsh, așezată pe un fotoliu.

Îi făcu semn lui Gwyneth Robertson, care se strecură afară din apartament. Ultimul act tocmai începuse.

CAPITOLUL XXV

Alexei Hrenkov şi Lynn Marsh rămaseră câteva secunde nemişcaţi, ca intimidaţi, cu privirile lipite unul de celălalt.

Apoi, Alexei aproape că alergă spre femeia care se ridica din fotoliu. Corpurile lor se ciocniră, rămânând sudate unul de celălalt. Alexei, cu faţa în părul Lynnei, murmura cuvinte în rusă, pe care ea nu le înţelegea. În fine, ea ridică privirea şi feţele li se apropiară. Pentru un sărut pătimaş.

Se legănau pe mocheta cu modele florale, împreunaţi, fără suflare, fără să se poată opri.

De la întâlnirea lor la Londra, la Roof Garden, era prima dată când aveau un contact fizic. Alexei o trase pe tânără spre o canapea largă, roşie, cu perne mari, pe care se răsturnară amândoi.

El începu să-i scoată hainele, cu gesturi brutale, dezordonate. După ce îi descheiase cămaşa, îi trase violent de sutien şi îşi bagă faţa între sânii minunaţi. Lynn, cu abdomenul în flăcări, încerca să depărteze picioarele, împiedicată de fusta dreaptă, ca şi cum ar fi vrut să se ofere mai repede. Tresări din tot corpul: Alexei tocmai îi prinsese cu gura sfârcul unui sân!

O senzație dementă care sfârși prin a o face să cedeze. Cu amândouă mâinile, trase capul lui Alexei spre ea, gemând de dorință. Rusul se lăsă în genunchi pe mochetă. Lăsând sânii, își băgă fața între coapsele Lynnei Marsh. Aceasta dădea din picioare ca un cal sălbatic.

O cusătură a fustei se rupse, dezgolindu-i șoldul până sus. Dezlănțuit, Alexei trase în jos de triunghiul negru din nailon al chilotului, apoi, nerăbdător, îl sfâșie.

Răsturnată pe canapea, cu un picior peste brațul canapelei, Lynn țipă violent când simți sexul amantului ei penetrând-o brutal.

Culcat peste ea, se mișca violent, ca și cum ar fi vrut s-o străpungă.

Erau prea excitați ca să dureze prea mult. Cu o ultimă mișcare, Alexei se înfipse adânc în vintrele Lynnei, cu un țipăt sălbatic.

Apoi, se ridică puțin: din agitație, își pierduse ochelarii și privirea îi era cam confuză.

– *Ia liubliu tibia!*[1], murmură el.

Lynn Marsh îl strânse în brațe cu toată puterea, simțind încă mădularul tare în abdomenul ei. În câteva minute, Alexei ștersese săptămâni de oroare. Își zise că nu o va mai părăsi niciodată.

*

* *

[1] Te iubesc!

Generalul Ribkin se întorsese în biroul lui Rem Tolkaciov. Cu ultimele informaţii: oamenii săi de la Viena îl reperaseră pe Alexei Hrenkov intrând la Impérial. Dar şi oameni care nu puteau aparţine decât de CIA, patrulând prin hotel. Ceea ce era un semn rău: Alexei urma să „predea" reţeaua de *lastociki* americanilor.

Prezenţa agenţilor CIA la Impérial părea să acrediteze această ipoteză. Deci, nu mai era nimic de salvat.

Doar să dea un exemplu.

Rem Tolkaciov ridică ochii spre generalul Ribkin.

– Lichidaţi-i pe amândoi, zise el cu un ton apăsat. Cu cât mai puţine pagube colaterale.

Generalul rămase impasibil. Nu era prima dată când i se încredinţa o misiune aproape imposibilă. Americanii erau şi ei profesionişti şi precauţi. Avea să piardă oameni, ceea ce îl oripila, dar nu se opunea nimeni ordinelor de la Kremlin.

Rem Tolkaciov părea că încheiase deja subiectul. Se ridică şi, amabil, îl conduse pe general la uşă.

*

* *

Trecuseră mai mult de patru ore de când Malko îl introdusese pe Alexei în apartamentul unde era cazată Lynn Marsh. Richard Spicer şi Gwyneth Robertson păzeau pe culoar, în timp ce Chris Jones şi

Milton Brabeck ocupaseră poziţii în holul imens care amintea de palatul Versailles. Pentru moment, fără ocupaţie, dar atenţi.

Malko îi prevenise: se confruntau cu floarea serviciilor ruse decise să facă totul.

La Viena, SVR şi GRU aveau baze importante de sprijin şi mulţi oameni.

Malko se uită la ceasul Breitling.

– Urc, le zise el.

Gwyneth se întorsese în apartamentul ei, iar Richard Spicer veghea, instalat pe o canapea, în faţa liftului. Malko sună la uşa apartamentului 552. O dată, de două ori, de trei ori. În cele din urmă ţinu degetul apăsat pe sonerie.

Până ce uşa se deschise, apărând Lynn Marsh, cu machiajul distrus, înfăşurată într-un halat de baie. Îl repezi pe Malko fără menajamente.

– Ce vreţi?

– Să vă vorbesc, dumneavoastră şi lui Alexei. Cu cât rămâneţi mai puţin timp la Viena, cu atât mai bine. Ruşii vor face totul pentru a vă elimina.

Ea nu răspunse, dar Malko îl văzu pe Alexei Hrenkov care ieşea dintr-o cameră, şi el înfăşurat într-un halat. Tânăra se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe Malko să intre şi se aşezară toţi trei în jurul unei măsuţe joase. Lynn şi Alexei păreau că plutesc pe un norişor roz şi abia reacţionară când Malko întrebă în rusă:

– Alexei, ce aţi decis? Nu putem rămâne aici la infinit. Acceptaţi să cooperaţi cu noi?

Rusul îşi dădu jos ochelarii şi începu să se joace cu ei.

– Încă nu ştiu, mărturisi el. Aş prefera să nu-i trădez: nu mi-ar ierta-o niciodată.

– Oricum, au decis deja să vă omoare. Ca pe Zhanna.

Ca şi cum n-ar fi auzit, Alexei Hrenkov anunţă pe un ton calm:

– Am telefonat unui funcţionar de la ambasadă şi am întâlnire cu el, în curând.

Malko simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.

– Unde? întrebă el. La ambasadă?

De unde Alexei Hrenkov n-ar mai ieşi niciodată.

– Nu, precizează rusul. La cafeneaua... Scoase o hârtie din buzunar şi citi Café Central, pe Herengasse.

Un loc clasic în Viena, impozant cu decoraţiunile sale gotice, tavanele înalte, lustrele mari albe şi coloanele. Toţi vienezii mergeau acolo pentru a degusta prăjitura cu ciocolată albă, însoţită de un *Einspanner*, cafea cu frişcă. În timpul exilului său la Viena, Leon Troţki venea şi el aici.

– De ce această întâlnire? întrebă Malko.

– O să le propun un acord. Eu nu vreau să-i trădez. Am închis lista agenţilor din reţeaua mea într-un seif la o bancă din Elveţia. Dacă mă lasă în pace, nu o voi scoate de acolo niciodată. În caz contrar, banca are dispoziţia ca, în caz de deces, să comunice această listă ambasadei americane de la Berna.

Malko era dărâmat.

– Alexei, făcu el, nu vor accepta niciodată! Sunteţi o bombă cu ceas.

Alexei Hrenkov scutură din cap.

– Vreau totuşi să încerc.

– Aţi discutat cu Lynn?

– Da, evident. Este de acord.

Simţi că nu-l va face să se răzgândească.

– La ce oră aveţi întâlnire?

– Ora cinci.

– Foarte bine, concluzionă Malko, o să vă asigurăm protecţia la această întâlnire.

*

* *

Sala principală de la Café Central, îmbrăcată în lambriuri din lemn deschis la culoare Jugendstil era, ca de obicei, plină. Clienţii erau adunaţi în jurul cărucioarelor sau pe canapele lungi aşezate pe lângă pereţi. Ferestre înalte cu vitralii albastre filtrau lumina. Un pian cu coadă trona în mijlocul sălii. Aici, nimic nu se schimbase de un secol.

Erau puţine femei care preferau saloanele de ceai. Mai ales de când nu mai era voie să se fumeze. Majoritatea clienţilor singuri comandau câte o cafea şi apoi citeau două sau trei cotidiene aşezate în suporturi din lemn.

Malko parcurse sala cu privirea, fără să-l vadă pe Alexei Hrenkov. Totuşi, acesta abia intrase în clădire. Se duse în a doua sală şi îl zări pe rus aşezat la o masă în faţa unui bărbat într-un costum

prost croit şi cu o faţă pătrată şi inexpresivă de *apparatcik*.

Ieşi în Herengasse unde îl aşteptau cele două „gorile" ale CIA, într-o maşină a ambasadei.

– Clientul nostru este în a doua sală, explică el. E goală. Deci, instalaţi-vă la o masă şi comandaţi antreul, în timp ce vegheaţi să nu se arate vreun răufăcător.

Cei doi americani ieşiră din maşină cu un zgomot metalic. Artileria lor. Chris Jones ţinea ostentativ o servietă neagră. În realitate, era un ecran antiglonţ GK din kevlar, care se desfăcea la o simplă scuturare şi putea opri un glonţ de Magnum 357.

O a doua maşină rămase lângă trotuar, ţinând legătura prin radio cu Chris Jones.

Malko intră la rândul lui şi se aşeză la o masă aflată lângă pianul cu coadă, cu vedere spre masa unde stăteau cei doi ruşi.

*

* *

Vladimir Robov avea vocea blândă şi vorbea o rusă clară. Jucându-şi perfect rolul de diplomat. Colonel în GRU, oficial era subsecretar la ambasada Rusiei şi vorbea perfect germana.

– Înţeleg temerea dumneavoastră, îi zise lui Alexei Hrenkov, dar Rem Tolkaciov ar prefera să veniţi pentru explicaţii la Moscova. Ştiu că nu aveţi nimic să vă reproşaţi şi că aţi fost implicat în această poveste de gelozia soţiei dumneavoastră.

– Aţi ucis-o! remarcă trist Alexei Hrenkov.

Ofiţerul GRU rămase impasibil.

– Trebuie să ne apărăm *Rodina*[2], zise el pe un ton calm. A comis o greşeală foarte gravă. Nu este cazul dumneavoastră. Deci, ce să le transmit superiorilor mei?

– O să mă gândesc! zise Alexei Hrenkov.

– E dreptul dumneavoastră să nu aveţi încredere în mine, răspunse Vladimir Robov. De altfel, o să vă ofer o probă a dorinţei noastre de a rezolva lucrurile. Aveţi paşaportul la dumneavoastră?

– Da.

– Daţi-mi-l. Va expira peste douăsprezece zile, cred. O să-l înnoim pentru cinci ani. Fără condiţii. Sper că astfel veţi înţelege care este interesul dumneavoastră. Americanii vor să vă folosească, nu să vă ajute. Noi dorim să soluţionăm această nefericită situaţie cât mai bine. Am fost întotdeauna adeptul soluţiilor negociate.

Din gura lui, suna amuzant...

În timpul unei revolte la Tbilisi, în 1991, masacrase manifestanţii cu lovituri de cazmale şi târnăcoape. Fără nicio remuşcare.

Alexei Hrenkov ezita. Un paşaport expirat nu valora mare lucru. Scoase documentul din buzunar şi-l întinse lui Vladimir Robov. Acesta îl băgă în buzunar.

---

[2] Patria.

– Cineva vi-l va aduce mâine, la Impérial, anunță acesta din urmă. Vreți să ne întâlnim poimâine, aici, la aceeași oră? Ca să-mi dați răspunsul dumneavoastră definitiv. Dacă este pozitiv, vă voi însoți chiar eu la Moscova.

Puse pe masă o bancnotă de zece euro și se ridică. Alexei Hrenkov privi silueta masivă care se îndepărta. Perplex și ezitant. Acest om îi inspira încredere.

Deodată, se gândi la ceva, se ridică și îl prinse din urmă pe Vladimir Robov chiar în momentul în care ieșea din sală.

– *Gospodin* Robov, dacă accept propunerea dumneavoastră, prietena mea Lynn Marsh ar putea să mă însoțească la Moscova?

Uluit de atâta inocență, colonelul Robov avu nevoie de câteva secunde ca să afișeze un zâmbet călduros.

– Absolut! Chiar eu îi voi arăta frumusețile capitalei!

*

* *

– Ești nebun! Să merg în Rusia, când acești oameni au încercat să mă asasineze! Niciodată.

Alexei Hrenkov se chircea sub rafala de reproșuri. Lynn Marsh era ca ieșită din minți! Uitând că se pregătise pentru o seară de îndrăgostiți... Alexei Hrenkov nu știa unde să se mai bage. În cele din urmă, o luă pe tânără în brațe.

– Eşti şi mai frumoasă când eşti furioasă! zise el. Nu voi face nimic fără tine...

Tânăra se mai relaxă şi îşi aprinse o ţigară.

Se simţea între două lumi, bănuind că viaţa ei de dinainte se terminase. Mai calmă, ea remarcă:

– O să sacrific multe lucruri pentru tine: viaţa mea la Londra, prietenii, meseria. Ştiu că de acum voi trăi cu teamă... Dar nu contează, te iubesc.

– Ce vrei să faci?

– Tu o să faci! Ceea ce cer americanii. Vreau să plec foarte departe, la soare. Să profit de viaţă alături de tine.

– Bine, concluzionă Alexei, o să le zic că accept propunerea lor.

*

* *

Malko nu schimbase o vorbă cu Alexei Hrenkov după întâlnirea de la Café Central. Când îl văzu apărând din lift şi venind spre el, îşi încrucişă degetele pentru ca rusul să nu fi fost deja „momit".

– Trebuie să vă vorbesc, anunţă Alexei Hrenkov.

Se duseră în salonul de ceai care era pustiu, iar cele două „gorile" ale CIA luară imediat poziţie la intrare.

– Am decis să accept oferta dumneavoastră, îl anunţă Alexei Hrenkov.

Malko simţi cum îi dispare brusc nodul din stomac.

– Cred că este o decizie bună, făcu el sobru. Începând de acum, nu mai riscaţi nimic.

– Aş vrea să părăsesc Europa, ceru rusul. Cu Lynn. Cât mai repede posibil.

– Va fi nevoie de ceva organizare, remarcă Malko. Trebuie ca ruşii să vă piardă complet urma. Aceasta presupune acte false, plecarea în secret. Ne trebuie patruzeci şi opt de ore.

– Pentru moment, nu am nevoie de acte, având în vedere că trebuie să-mi recuperez paşaportul rusesc, prelungit pe cinci ani.

Văzând neîncrederea lui Malko, îi explică oferta „generoasă" a lui Vladimir Robov.

– Bărbatul pe care l-aţi întâlnit nu este un diplomat, explică Malko, pus în temă de şeful staţiei de la Viena, ci un colonel GRU cunoscut pentru ferocitatea sa. Mă îndoiesc că vă va da acest paşaport fără nimic la schimb.

– O face pentru a mă tenta să merg să dau explicaţii la Moscova.

– De unde nu veţi mai reveni niciodată, zise Malko. Apropo, când ne predaţi lista cu membrii reţelei dumneavoastră?

– Nu o am cu mine. Este într-un seif al unei bănci din Geneva.

– Trebuie deci să trecem pe la Geneva, concluzionă Malko. Apoi, nu va mai trebui să vă ocupaţi de nimic.

Rusul dădu din cap.

– Foarte bine.

Malko îi adresă un zâmbet călduros.

– Fiindcă totul este aranjat, vă propun să ieşim la cină într-un loc plăcut. Prietena mea Alexandra ni se va alătura. Vom fi protejaţi.

– Bine, o s-o anunţ pe Lynn.

*

* *

Sala VIP de la Drei Husaren, la dreapta intrării, amintea oarecum de Maxim's, cu oglinzile şi lemnăria ei. De altfel, restaurantul Drei Husaren, fondat de vechii husari ai Imperiului Austro-Ungar, era ca o instituţie în Viena, în ciuda mâncării grele, tipic austriacă, puţin variată.

– Prietena dumneavoastră nu este aici? întrebă Alexei Hrenkov.

– Nu va întârzia, îl asigură Malko cu un zâmbet cam forţat.

În mod normal, Alexandra trebuia să fie pe drum, venind de la castelul din Liezen. Aruncă o privire scurtă spre Lynn Marsh. Aceasta îmbrăcase rochia lungă, roşie, mulată ca o mănuşă, pe care o purtase şi la Christie's; Malko uitase cât de adânc era decolteul.

Tânăra ortodontistă, machiată, relaxată, era splendidă. Malko simţi un fior în inimă. Alexei Hrenkov nu o scăpa din mână, ca şi cum se temea să nu-i fie furată... Deodată, o zări pe Alexandra, în cadrul uşii. Gura ei, foarte rujată, părea imensă, iar decolteul îl făcea pe cel al Lynnei Marsh să pară desuet.

Văzu cum privirea ei se aţinteşte asupra ortodontistei cu solicitudinea afectuoasă a unei pisici faţă de un şoarece. Dacă privirea i-ar fi fost un laser, Lynn Marsh s-ar fi transformat în praf.

Malko făcu prezentările, iar Alexandra se aşeză lângă el.

Cu un gest obişnuit, îşi puse o mână pe piciorul ei şi simţi o jartieră. Îşi pusese ţinuta de luptă.

Mai dezirabilă ca oricând.

În timp ce celălalt cuplu se cufundase în lectura meniului, el îi şopti la ureche, ridicând uşor rochia pe şoldurile lungi.

– Abia aştept să ajungem înapoi la Impérial.

Întoarsă spre el, Alexandra întrebă aproape fără să-şi mişte buzele:

– Încă mai ai chef să mi-o tragi? Ea nu te-a satisfăcut?

Ignorând dialogul incendiar, Lynn Marsh încerca să desluşească meniul în germană.

Cina trecu destul de repede: o supă de trufe şi un *Tafelspitz,* un fel de rasol de vită, specialitatea casei.

Din când în când, Malko verifica din priviri prezenţa lui Chris Jones şi a lui Milton Brabeck în cealaltă sală. Aceştia se uitau la *Tafelspitz* cu un aer dezgustat.

La desert, Malko comandă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1999 şi ciocniră pentru viitor.

Pentru a se întoarce la Impérial, luară două maşini, conduse de şoferi ai ambasadei americane. Blindate amândouă. Alexandra se întoarse spre el.

– I-ai tras-o de multe ori? întrebă ea resemnată.

– Niciodată! protestă Malko. Alexei e nebun după ea.

– Şi ea după el? întrebă ironic. E o târâtură căreia îi place să şi-o tragă. Se vede în ochii ei.

El preferă să nu continue dialogul de mare risc. Imediat ce ajunseră în apartament, se lipi de Alexandra, mângâind-o pe fundul bombat. Apoi, îi desfăcu fermoarul şi fusta îi căzu pe jos, descoperind picioarele lungi înfăşurate în ciorapii negri cu jartiere albe.

– Chiar îţi doreşti asta? întrebă ea.

Malko nu avu timp să răspundă. Un ţipăt de femeie se auzi prin peretele care despărţea apartamentele. Buzele frumoase ale Alexandrei zâmbiră pofticios.

– S-ar zice că prietenul tău Alexei se poartă ca un cazac. Probabil o violează.

Deodată, Malko şi-l imagină pe rus înfigându-şi sexul în fundul Lynnei Marsh. Ceea ce îi provocă instantaneu o erecţie, pe care Alexandra o descoperi când îl dezbrăcă.

– Te doresc foarte mult! îi zise el începând s-o mângâie.

– Eşti sigur că pe mine...

Privirea Alexandrei avea o lumină tulburătoare şi, când el o atinse între picioare, descoperi că ţipetele Lynnei Marsh o influenţaseră şi pe ea...

O luă pe tânără de şolduri şi o făcu să se răsucească, împingând-o spre pat. Instinctiv, ea se cambră. Îi depărtă picioarele şi o penetră dintr-o singură mişcare.

Era mereu la fel de minunat s-o regăsească.

Peretele lăsă să se audă un alt ţipăt, şi mai răguşit decât primul. Simţi cum pulsul îi creşte până la cer. Retrăgându-se, îşi plasă mădularul în dreptul sfincterului brun, ceva mai sus, şi, cu un elan feroce, se înfipse în Alexandra, smulgându-i un ţipăt la fel de puternic ca al ortodontistei.

*

* *

Alexei Hrenkov şi Lynn Marsh au continuat, se pare, maratonul sexual toată noaptea, deoarece nici nu mai ceruseră micul dejun, mâncând ce aveau în frigiderul din cameră.

Era aproape ora trei după-amiază când un bărbat, mai degrabă firav, cu torsul slab, alură de nevăstuică bolnavă, deschise uşa de la Impérial.

Mecanic, Chris Jones şi Milton Brabeck îl urmăriră din priviri, concluzionând foarte repede că nu constituia o ameninţare.

Acesta se îndreptă spre recepţie şi anunţă în germană:

– Am un plic pentru Herr Alexei Hrenkov, anunţă el.

Recepţionerul întinse mâna.

– O să-l predau eu.

– Nu, trebuie să-l dau personal, preciză necunoscutul fără să ridice tonul.

Recepţionerul sună în camera rusului şi transmise mesajul.

– Coboară imediat, anunţă el după aceea.

*

* *

Malko era la galeria comercială când îi sună telefonul.

– Mi-au adus paşaportul! îl anunţă triumfător Alexei Hrenkov. S-au ţinut de cuvânt.

Malko reveni imediat în holul de la intrare. Chris Jones şi Milton Brabeck păreau că se plictisesc, răstigniţi în fotolii imense. Malko se duse la ei.

– A intrat cineva recent?

– Da, făcu Chris Jones. Pipernicitul care aşteaptă în faţa recepţiei.

– E un rus care i-a adus paşaportul lui Alexei Hrenkov, zise Malko. Aş vrea să-l controlaţi.

– *No sweat!*[3] zise Milton Brabeck.

Cele două „gorile" îşi abandonară fotoliile şi se îndreptară spre bărbat, încadrându-l.

Mesagerul rus le ajungea abia până la piept.

– *Mister*, zise Chris Jones în engleză, suntem de la securitatea hotelului. Am dori să vă controlăm.

---

[3] Nicio problemă!

Fără să mai aştepte răspunsul, Milton Brabeck începu să-l palpeze pe toate cusăturile, fără să descopere nimic suspect. Niciun obiect greu sau ascuţit în buzunare.

– *Thank you, mister*, mulţumi Chris Jones.

Cele două „gorile" se întoarseră în fotoliile lor, zicându-i lui Malko din mers:

– *He is clean.*[4]

Alexei Hrenkov tocmai ieşea din lift şi se îndrepta spre recepţie. Malko îl văzu schimbând câteva cuvinte cu mesagerul ambasadei Rusiei, apoi acesta din urmă scoase un plic din plastic transparent din buzunarul interior şi i-l întinse lui Alexei Hrenkov, după care se îndepărtă spre uşa turnantă.

Maşinal, Malko remarcă faptul că purta mănuşi, deşi temperatura era blândă.

Vizibil bucuros, Alexei Hrenkov tocmai deschidea plicul din plastic. Scoase un paşaport cu coperte roşii pe care îl desfăcu imediat.

Trecură vreo cincisprezece secunde, apoi se albi brusc, deschise gura ca şi cum nu mai avea aer. Malko se precipită spre el, când începea deja să se clatine. Nu avu timp să ajungă la el: Alexei Hrenkov tocmai se prăbuşise scăpând paşaportul cu coperte roşii, pe mocheta cu modele florale din hol.

---

[4] Nu are nimic asupra lui.

CAPITOLUL XXVI

Chris Jones şi Milton Brabeck săriră din fotoliile lor când îl văzură pe Alexei Hrenkov prăbuşindu-se în mijlocul holului.

– Prindeţi-l! urlă Malko, alergând spre rus.

Mesagerul ambasadei ruse tocmai trecuse de uşa turnantă de la Impérial. Cele două „gorile" ale CIA ieşiră pe trotuarul Kärntner Ring. Îl văzură pe bărbat îndepărtându-se cu paşi repezi spre stânga, înspre Wiedner Haupstrasse.

Îmbrâncind trecătorii, Chris şi Milton porniră în urmărirea lui. Când acesta intră pe Wiedner Haupstrasse, nu erau decât la câţiva metri de el.

Fugarul se întoarse, îi văzu şi începu să alerge spre un Mercedes negru oprit lângă trotuar, cu un bărbat la volan.

– *Freeze!*[1] urlă Chris Jones.

Ori nu înţelegea engleza, ori nu voia să se oprească. Deschise portiera maşinii şi urma să se urce când cele două „gorile" deschiseră focul.

Chris Jones, cu un Colt 357 Magnum, şi Milton Brabeck cu un Glock cu 24 de cartuşe. Pipernicitul,

---

[1] Stai!

cum îi spusese Chris Jones, începu să tresară sub impactul gloanţelor, agăţat de portieră.

Trecătorii, speriaţi de împuşcături, începură să se adăpostească în intrările clădirilor.

Şoferul Mercedesului demară brutal, cu portiera deschisă, şi intră în intersecţie, deşi semaforul era pe roşu, virând imediat pe Opernring şi se îndepărtă, evitând la limită un tramvai.

Cei doi americani se aplecară spre corpul întins pe trotuar.

Era mort, atins de vreo zece gloanţe.

Trecătorii începeau să iasă de la adăpost. Chris şi Milton îşi băgară armele la loc.

– Cred că o să avem probleme! oftă Chris Jones. Sun la staţie.

*

* *

Alexei Hrenkov avea pupilele micşorate, cât un vârf de ac, tenul livid şi nu mai respira. Medicul de la Impérial se ridică şi îi zise lui Malko:

– S-ar zice că are o embolie cerebrală. Ceea ce a declanşat o paralizie imediată a sistemului nervos şi blocarea funcţiilor vitale.

Malko nu zise nimic.

Nu era o embolie cerebrală. Alexei Hrenkov fusese otrăvit sub ochii săi cu o otravă fulgerătoare aflată în paşaportul care tocmai îi fusese înmânat. Înţelegea acum de ce documentul era pus într-un plic din plastic. Otrava a fost pusă în document şi s-a activat în contact cu aerul, transformându-se

într-un gaz letal, care a provocat moartea fulgerătoare.

Polițiști în uniformă verde intrară în hol. Un angajat al hotelului aruncă o pătură peste cadavru pentru a-l feri de ochii clienților. Nu era genul casei.

Malko văzu pașaportul roșu căzut pe jos și se duse să ia o față de masă de pe unul din gheridoane pentru a-l acoperi.

Apoi, sună la ambasada americană. Trist și furios.

În ciuda tuturor precauțiilor luate, rușii reușiseră. Îl eliminaseră pe Alexei Hrenkov înainte ca acesta să predea lista membrilor rețelei „rândunelelor" către CIA.

Un polițist se apropie de el.

– Îl cunoașteți pe decedat?

– Da, zise Malko. Este un dezertor rus care tocmai a fost asasinat.

Văzând nedumerirea interlocutorului, se grăbi să precizeze:

– Veți primi explicațiile de la Staat Polizei. Șeful reprezentanței CIA este și el pe drum.

– Îi cunoașteți pe cei doi americani care au împușcat un om în apropiere?

Chris Jones și Milton Brabeck.

– Da, îl asigură Malko. Sunt agenți CIA aflați în misiune. Acum, trebuie să vă părăsesc.

Lynn Marsh era probabil îngrijorată că Alexei Hrenkov nu se întorcea. Prefera s-o anunțe chiar el despre ce se întâmplase.

*
* *

Când Lynn Marsh deschise uşa apartamentului, Malko avu o tresărire interioară.

Înfăşurată într-un halat de baie portocaliu, nemachiată, era totuşi minunată.

– Unde este Alexei? întrebă ea. Şi-a primit paşaportul?

Malko rămase tăcut câteva fracţiuni de secundă. Tânăra păli.

– *My God!* S-a întâmplat ceva?

– Da, zise Malko, intrând în apartament.

Aşteptă ca Lynn Marsh să se instaleze pe canapeaua galbenă pentru a-i spune adevărul.

– L-au ucis! zise el. Sub ochii mei. Mă simt cumplit de vinovat.

Ortodontista, mută, buimacă, îi ascultă relatarea.

La final, ridică privirea şi zise cu o voce slabă:

– Vă urăsc. Din cauza dumneavoastră s-au întâmplat toate acestea. Fără dumneavoastră, Alexei ar fi fost încă în viaţă.

– Nu sunt sigur, răspunse calm Malko, fiindcă Zhanna voia să vă ucidă. Nu este din vina nimănui, este o tragedie greacă. Totul era scris când Alexei s-a îndrăgostit de dumneavoastră.

Lynn Marsh nu răspunse, digerând ceea ce îi spusese el, apoi se întoarse spre Malko, cu lacrimi în ochi.

– Ce se va întâmpla cu mine?

Era o întrebare bună.

– Presupun că, acum, vă puteți întoarce la Londra. Vom solicita la MI5 să vă asigure protecție.

Lynn Marsh scutură din cap.

– Nu vreau să mă întorc la Londra. Nu acum, în orice caz. Mi-e prea teamă.

– Gândiți-vă, o sfătui Malko. Gwyneth va veni să stea cu dumneavoastră pentru a vă proteja.

*

* *

Mark Hopkins, șeful stației CIA din Viena, prezida întâlnirea, în compania lui Richard Spicer și Malko. Trecuseră trei ore de la uciderea lui Alexei Hrenkov. Rusul fusese transportat la morgă, în timp ce Chris Jones și Milton Brabeck, asistați de consulul general al Statelor Unite, răspundeau întrebărilor polițiștilor austrieci.

– Poliția a aflat ceva despre ucigaș? întrebă Malko.

– Nu mare lucru. Nu avea niciun document de identitate asupra lui. Mai mult, sub mănușile din piele purta două perechi de mănuși chirurgicale.

– De ce?

– Experții criminaliști cred că Alexei Hrenkov a fost ucis cu ajutorul unui compus organofosforic, precum sarinul. Aceste substanțe blochează impulsurile nervoase, provocând închiderea pupilei, apoi paralizia sistemului nervos. Moartea pare provocată de o embolie cerebrală.

Richard Spicer interveni.

– Ştim că ruşii au fost întotdeauna maeştri în utilizarea otrăvurilor. De la sfârşitul războiului, savanţii subjugaţi *siloviki*-lor lucrează la formule care aduc moartea prin aerul inhalat. De la câteva miligrame de otravă solidă, incredibil de toxică. În cazul acesta, otrava a fost pusă în paşaport. Când l-a deschis, Alexei Hrenkov a declanşat o reacţie cu aerul ambiental şi a inspirat particulele aflate în aer. Cel care a adus paşaportul îşi pusese mănuşi din precauţie.

– Am anunţat la Langley, anunţă Richard Spicer. Alexei a luat secretul cu el. Nici măcar nu ştim la ce bancă a ascuns lista cu membrii reţelei.

– Oricum, ei nu vă vor da lista, îl întrerupse americanul. Îi cunosc pe elveţieni. *Well,* aţi făcut tot posibilul. Acum, o să „demontăm". Cred că se va aranja treaba cu austriecii în ce-i priveşte pe cei doi băieţi ai noştri.

– Aş dori asta, completă Malko, fiindcă nu şi-au făcut decât datoria.

Ruşii îşi puteau freca palmele de bucurie... Curând, reţeaua va renaşte din propria cenuşă, în ciuda eforturilor depuse de CIA.

– Ce veţi face cu doamna Marsh? întrebă americanul cu o voce neutră.

Malko nu se aştepta la întrebare.

– Încă nu ştiu, mărturisi el. De ce?

– Nu ne putem ocupa noi de ea. Am întrebat la Langley. Cel mai bine ar fi s-o trimitem înapoi la Londra; în fond, este britanică.

Malko rămase tăcut, recunoscând cruzimea CIA-ului. Când ceva nu mai era de folos, se arunca.

– E încă în pericol, obiectă el. La Londra, ruşii au încercat s-o omoare. E o ţintă.

– Înţeleg, recunoscu Richard Spicer. E regretabil. Pot să cer poliţiei austriece s-o protejeze.

– În calitate de ce? ripostă Malko. Ştiţi bine că nu vor fi prea entuziasmaţi.

Richard Spicer coborî privirea. Evident, soarta Lynnei Marsh nu îl împiedica să doarmă... Se uită ostentativ la ceas.

– *Well*, trebuie să merg la poliţie. Facem rezumatul mâine dimineaţă.

Malko reuşi cu greu să-i strângă mâna. Era mereu la fel: când o anchetă părea terminată, „demontau", aşa cum „demontaseră" în Afganistan, după victoria asupra sovieticilor, cu consecinţele care se cunosc.

*

* *

Malko tocmai trecea de uşa turnantă de la Impérial când dădu peste Alexandra, cu mai multe sacoşe în mâini, care se pregătea să ia liftul.

Îl sărută pe Malko uşor pe gură şi zise pe un ton lejer:

– Gata! Ai terminat cu ciudaţii tăi? I-am cerut lui Elko să vină să ne ia peste o jumătate de oră. Avem o invitaţie la Wittgenstein şi vreau să am timp să mă schimb. Vei vedea, am cumpărat o rochie care îţi va plăcea mult...

Văzând că Malko tăcea, adăugă:

– Ce se întâmplă? Este vreo problemă?

– A fost una gravă pentru Alexei Hrenkov.

Alexandra îl ascultă în liniște, apoi concluzionă:

– Care e problema? Noi ne întoarcem la Liezen, iar târfa ta ia avionul spre Londra. Sau rămâne aici. E problema ei. Bun, mă duc să mă pregătesc.

Cu un mers imperial, se îndreptă spre lifturi, în timp ce un hamal se grăbea să-i ducă pachetele. Malko aşteptă un timp ca să ia şi el liftul.

*

* *

Faţa Lynnei Marsh era răvăşită de tristeţe. Gwyneth Robertson, care îi deschisese uşa lui Malko, se dădu la o parte pentru a-l lăsa singur cu ortodontista, şoptindu-i:

– A băut. Mult coniac.

Avea pe gheridon o sticlă de Delamain începută bine.

– Aţi hotărât ce veţi face în viitorul apropiat? întrebă Malko, imediat ce rămaseră singuri.

Între două bocete, ea sughiţă.

– Nu vreau să mă întorc la Londra.

– Să rămâneţi aici e periculos, remarcă Malko. Şeful staţiei CIA din Viena mi-a spus că nu vă mai poate asigura protecţia. Austriecii sunt cam nepăsători. Deci...

Lynn Marsh îl întrerupse.

– Şi dumneavoastră, dumneavoastră nu mă puteţi proteja?

Malko rămase mut. Văzând cum sporeau problemele.

– Ba da, bineînţeles, recunoscu el, dar trebuie să plec în curând acasă, la castelul meu din Liezen.

Tânăra se ridică brusc, arzând de furie.

– Nemernicule! Mă lăsaţi baltă. Mă vor omorî, ştiţi...

Vocea îi devenea tot mai ascuţită. Îi era ruşine.

– O să le cer totuşi austriecilor să vă asigure protecţie, promise el.

Privirea Lynnei Marsh i se înfipse în ochii lui ca un laser.

– Nu vreau să mor, zise ea. Trebuie să mă protejaţi. O făceaţi bine la Londra. Aţi venit chiar să dormiţi la mine acasă...

Vru să-i spună că la Londra nu era nici urmă de Alexandra.

Cu un instinct feminin, Lynn Marsh îi reproşă deodată:

– Vă e teamă! Teamă de ce?

Deodată, o lumină lascivă îi lumină pupilele, iar ea zise scrâşnind:

– Înţeleg! „Logodnica" dumneavoastră! Sunteţi laş, ca toţi bărbaţii! Preferaţi să mă lăsaţi de izbelişte decât să suportaţi o scenă casnică.

Era dezlănţuită. În faţa tăcerii lui Malko, ea făcu brusc un pas înainte şi zise:

– Ei bine, o să vă dau un motiv bun ca să mă protejaţi.

Calmă, îşi desfăcu cordonul halatului, îl descheie şi îl dezbrăcă cu o mişcare graţioasă.

Pe dedesubt, era complet goală.

*

* *

Malko nu se putu abţine să nu admire acest corp perfect, cu sânii drepţi, abdomenul plat, picioarele lungi, dominate de un triunghi de păr creţ. Cocoţată pe tocuri, era la fel de înaltă ca şi el.

– *Fuck me!*[2] făcu ea cu o voce mai calmă. Ştiu că mă doriţi din seara de la Christie's. Astfel, aveţi un motiv să mă protejaţi.

Malko nu ştia unde să se mai ascundă de privirea glacială a tinerei.

Rar trecuse prin situaţii atât de jenante.

Şi umilitoare.

Respiră şi zise:

– Îmbrăcaţi-vă. O să vă duc la Liezen, ca să vă pot proteja. Să fiţi gata într-o jumătate de oră.

Când se întoarse pentru a deschide uşa, ea îşi ridicase halatul şi se îndrepta spre cameră, arătând un fund minunat.

Alexei Hrenkov chiar murise prea devreme.

*

* *

Alexandra era deja în hol, înconjurată de valize şi sacoşe, redevenită fermiera aristocată, cu o

[2] Trage-mi-o!

cămaşă groasă verde şi un pantalon din piele băgat în cizmele cu tocuri înalte.

– Deci, zise ea ironic, ţi-ai luat adio...

– Nu, răspunse Malko calm. Sunt obligat s-o duc la Liezen. E în pericol de moarte.

Crezu că Alexandra îi va sări la gât.

– Glumeşti! făcu ea cu o voce mormântală.

– Nu.

– Şi va veni cu noi în maşină? continuă ea pe un ton periculos de blând.

– Mă tem că da...

Vocea Alexandrei lovi ca un bici.

– În portbagaj! Acolo sunt băgate târfele!

Ca şi cum ar fi fost nevoie de puţin gaz pe foc, Lynn Marsh apăru de la lift în rochia ei din lână albă cu ciorapi negri.

– *Sehr gut!*[3] zise Alexandra. Târfa nu va urca în maşina mea.

Îi dădu un ordin hamalului care îi luă două valize Vuiton şi se îndreptă cu un mers marţial spre uşa turnantă. Malko o văzu urcând în Jaguar, în timp ce doi hamali umpleau portbagajul. Două minute mai târziu, maşina demara.

*

* *

Rulau de douăzeci de minute pe A4, înspre Liezen. Lynn Marsh moţăia pe scaun lângă Malko.

---

[3] Foarte bine!

Învinsă de coniac şi de tensiunea nervoasă. Era destul trafic şi Malko îşi zise că va avea nevoie de o oră pentru a ajunge la Liezen, care nu se afla decât la vreo cincizeci de kilometri de Viena.

Se îndreptau spre centrul Burgerland, regiunea viticolă a Austriei, aproape de graniţa cu Ungaria, o câmpie însorită, care producea un vin alb plăcut. Curând, apărură primele eoliene: se apropiau.

Pierduse o jumătate de oră pentru a închiria acest Mercedes, după ce încercase în van să dea de Alexandra pe telefonul mobil. Lynn Marsh nu făcuse nicio remarcă. Malko se blestema: avea oroare să amestece cele două vieţi, cea de nobil – *Seine Hoheit der Prinz* – şi cea de agent contractual de lux al Central Intelligence Agency. Doar că, fără generoasele cecuri ale agenţiei de informaţii americane, castelul său ar fi ajuns în ruine.

Castel la care ţinea foarte mult, având în vedere tradiţia familiei sale.

Castelul era un sac fără fund şi, în ciuda sumelor pe care le înghiţea, Malko nu reuşise niciodată să-l refacă în totalitate. Două aripi erau încă pustii, fără instalaţii sanitare, mobilate doar cu nişte vechituri. Totuşi, dacă ar fi dărâmat pietrele vechi ale castelului din Liezen, ar fi curs sânge. Căci, cu riscul vieţii sale, Malko reuşise să menţină un nivel de trai modest, dar decent.

Părăsi A4 pentru drumul naţional 10 şi, după cinci minute, intra în curtea castelului din Liezen. Jaguarul nu era acolo, dar Elko Krisantem, cere-

monios cu vesta sa albă şi papionul, coborî scările pentru a-l întâmpina.

Slab ca un baston, cocoşat, cu riduri adânci, fostul asasin plătit turc manifesta un devotament fără limite faţă de Malko. Deschise portiera Lynnei Marsh, care coborî din Mercedes şi privi faţada maiestuoasă.

– E al dumneavoastră?

– E al meu, confirmă Malko. Degeaba... Întors către Elko, îi zise:

– O veţi instala pe doamna în camera albastră. Apropo, unde este *Grafferin*?

– A plecat la castelul Kittsee, la familia Wittgenstein.

Serata unde trebuiau să meargă împreună. Văzând mirarea lui Malko, turcul remarcă în şoaptă:

– *Eure Hoheit* ar fi trebuit să-mi dea ordine. *Grafferin* n-ar mai fi plecat.

Elko Krisantem avea o concepţie a drepturilor femeii foarte apropiată de cea a talibanilor. În ochii săi, o femeie cinstită nu trebuia să plece de acasă decât de două ori în viaţă: o dată pentru a se mărita şi a doua oară pentru a se duce la cimitir.

Malko o văzu pe Lynn Marsh cum dispărea pe scările din piatră şi se duse în bibliotecă unde îşi turnă un pahar cu votcă. Cu o nouă dilemă. I se putea alătura Alexandrei la Kittsee, dar era umilitor. Decise că era mai bine să aştepte.

*

* *

Elko Krisantem ciocăni uşor la uşa bibliotecii.

– *Eure Hoheit*, v-am pregătit smochingul. Iar doamna din camera albastră ar vrea să vă vadă.

– Mă duc eu la ea! zise Malko.

După ce o va linişti pe Lynn Marsh, se va duce la Kittsee. Oricum, Alexandra plecase cu mult înainte, doar pentru a-l sfida, căci serata începea mult mai târziu. Ajuns la primul etaj, ciocăni uşor la uşa camerei albastre.

– *Come in!* strigă Lynn Marsh.

I se păru că vocea ei era ciudată. Împinse uşa, descoperind camera cu patul cu baldachin şi cele două candelabre mari care luminau plăcut încăperea. Privi prin cameră: patul era gol şi remarcă o sticlă de Steinhegger[4] bine începută, pe masa joasă.

În momentul în care se întorcea pentru a vedea unde se afla Lynn Marsh, aceasta apăru din spatele uşii. Malko simţi un val de adrenalină inundându-i arterele: tânăra era complet dezbrăcată, cu excepţia pantofilor, dar îşi refăcuse machiajul şi privirea ei avea o strălucire cam nebună.

Fără niciun cuvânt, îşi încolăci braţele după gâtul lui Malko, lipindu-se de el cu tot corpul, apoi îşi strivi gura de a lui, înfigându-şi limba agilă.

Malko înţelese instantaneu unde dispăruse Steinheggerul. Lynn Marsh se freca uşor de el. Îşi

[4] Alcool alb, rachiu.

dezlipi gura de a lui şi ceru calm, cu o voce uşor greoaie.

– *Now, you fuck me!*

Nu îşi schimbase intenţia, de când plecase de la Impérial.

Ea îl dezbrăcă de haine, apucându-i mădularul pentru a-l masturba cu furie. Tot ea îl trase până la pat, unde se lăsă să cadă, cu picioarele desfăcute.

Când Malko o penetră, ridică uşor bazinul, ca pentru a-l ajuta să intre mai adânc. Plăcerea ei trebuia să provină de la acel viol inversat, această victorie asupra unei alte femele... Se mişca sub el, agitându-şi bazinul, gemând de plăcere. Aşa cum bănuise Alexandra, era o adevărată dependentă de sex. În momentul în care Malko urma să ejaculeze, Lynn se întoarse brusc, smulgându-l din ea pentru a îngenunchea într-o poziţie fără dubii.

Vederea acelui fund rotund, cambrat şi ferm, reuşi să-i înlăture ultimele scrupule lui Malko; cu o singură mişcare, se înfipse în vintrele ei, o prinse de şolduri şi începu să o penetreze cu toată forţa. Agăţată cu mâinile de draperiile din voal, Lynn Marsh suporta atacul, vizibil fericită.

Când Malko se eliberă în adâncul ei, nu îşi putu alunga din minte figura ei tragică din momentul în care îi anunţase moartea lui Alexei Hrenkov, amantul ei.

Adesea, femeile îşi schimbă gusturile...

*

* *

Malko privi în penumbră acele luminoase ale ceasului Breitling. Nouă şi zece. Era încă timp să ajungă la Kittsee.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Lynn Marsh se întoarse pe o parte şi se lipi de el.

– Mai vreau! Am nevoie să uit toate aceste orori.

Încremenit, Malko nu răspunse.

– Nu vreau să mă părăseşti! făcu în continuare tânăra. Mi-e prea frică.

Dacă ar fi putut să se dedubleze, cu ajutorul unei baghete magice...

Ca un şarpe parfumat, capul Lynnei Marsh coborî spre abdomenul lui Malko şi gura îi cuprinse încet sexul care prindea puteri. Capul i se mişca imperceptibil, iar Malko simţi o nouă erecţie. Nici vorbă să meargă la Kittsee.

Deodată, tânăra se întrerupse şi îl anunţă calm:

– Ai făcut bine că m-ai adus aici. Cred că am o surpriză plăcută pentru tine.

CAPITOLUL XXVII

Deodată, Malko nu mai simţi nicio dorinţă. Lynn Marsh îşi dădu seama, mai degrabă deranjată.

– Chiar eşti un nemernic! zise ea. Doar chestiile tale complicate te excită.

În genunchi pe pat, îl privea aproape cu răutate. În mod clar, Steinheggerul îi schimbase caracterul.

– Nu, făcu Malko, dar au murit trei persoane în această anchetă, printre care şi bărbatul pe care îl iubeai, Alexei.

Ea se strâmbă.

– Acum, nu mai ştiu dacă îl iubeam cu adevărat... Mă plictiseam, iar el m-a atras prin latura sa necunoscută. Apoi, nu era un amant foarte bun.

– Ce nu mi-ai spus până acum?

Tânăra îl privi îndelung tăcută, după care zise:

– Alexei nu era atât de naiv pe cât părea. Nu avea încredere în ruşi. Atunci, mi-a dat codul şi cheia seifului său de la Crédit Suisse, din Geneva, pe strada Rhône. Pentru cazul în care i s-ar fi întâmplat ceva...

Malko îşi inea respiraţia.

– Ce intenționezi să faci?

Lynn Marsh schiță un zâmbet ironic.

– Dacă m-ai fi lăsat la Impérial, nu ai fi aflat niciodată de asta. Nu aș fi spus nimănui. Iar eu mi-aș fi reluat viața. Acum, e altceva.

– Ești dispusă să-mi dai acces la aceste documente?

– Da.

Avu impresia că plutește.

– Foarte bine, zise el, mâine plecăm la Geneva.

– Nu prea curând! oftă ea. Vreau ca vacanța să mai continue.

Fără să mai aștepte răspunsul lui Malko, se aplecă spre el și reluă felația de acolo de unde rămăsese.

*

* *

Avionul Falcon 2000 aterizează ușor după un zbor rapid de o oră și douăzeci de minute. În timp ce avionul rula pe pista aeroportului Cornavin, Malko zări o limuzină neagră cu drapelul american pe o aripă. De această dată, CIA nu își mai asuma niciun risc. În urma limuzinei se aliniau două microbuze negre cu geamuri fumurii. Pe lângă cei patru ofițeri de caz veniți de la Viena cu Lynn și Malko, după ce Chris Jones și Milton Brabeck fuseseră expulzați înapoi în Statele Unite de către austrieci.

Avionul continuă să ruleze și se opri nu departe de aerogară.

I se alăturară cele trei vehicule ale ambasadei, precedate de o maşină a poliţiei elveţiene. Când Malko coborî pasarela, prima persoană pe care o văzu fu Richard Spicer! Şeful staţiei de la Londra îi strânse mâna îndelung.

– *Well done*! zise el simplu.

Ieşiră din aeroport printr-o poartă interzisă publicului, pornind spre centru. În timp ce mergeau de-a lungul lacului Leman, Richard Spicer se întoarse spre Malko.

– Banca a fost anunţată. Au tot interesul să nu ne creeze probleme.

*

* *

Banca nu le crease probleme. Plicul sigilat care conţinea lista membrilor reţelei ruse se afla de acum în seiful CIA, la reprezentanţa americană de pe lângă Naţiunile Unite. Malko, Lynn Marsh şi Richard Spicer stăteau la masă la Tse-Yang, restaurantul chinezesc de pe Kempinski, în faţa unei raţe la cuptor. Lynn Marsh părea absentă de când îi înmânase plicul lui Malko.

Richard Spicer se aplecă spre ea:

– Doamnă Marsh, ce doriţi să faceţi?

– Să mă întorc acasă, zise ea, cât mai repede posibil. La Londra. Şi să nu mă mai gândesc la toate acestea.

– E uşor, răspunse şeful staţiei de la Londra. Avionul mă va duce pe mine acolo. Veţi veni cu mine. Plecarea la ora patru, astăzi.

– Lynn, ruşii vor dori să se răzbune, remarcă Malko. Nu aţi prefera să mergeţi în altă parte decât Londra?

Richard Spicer îl întrerupse.

– Mai întâi, îi vom asigura doamnei Marsh o protecţie eficace atâta timp cât va fi nevoie. Apoi, prietenul nostru, sir William Wolseley, intenţionează să-i avertizeze pe ruşi că, dacă se ating de un fir de păr al doamnei Marsh, totul devine un *casus belli* pentru Marea Britanie. Nu sunt nebuni. E adevărat că sunt dispuşi să-şi asume toate riscurile pentru a împiedica ceva, dar nu şi pentru a se răzbuna.

– Dumnezeu să vă audă! concluzionă Malko.

Masa se încheie. Pentru a nu risca nimic, coborâră cu liftul până la parcarea subterană. Acolo se despărţiră. Fără să-i înfrunte privirea, Lynn Marsh strânse îndelung mâna lui Malko, după care se urcă în Cadillacul ambasadei.

Richard Spicer radia.

– Vă puteţi întoarce în Austria liniştit! îi zise el lui Malko. Acum e rândul nostru să marcăm. Dar cred că Agenţia va mai apela la dumneavoastră. Foarte curând.

– Pentru ce?

– E o surpriză. O surpriză plăcută.

La rândul său, urcă în limuzină. Malko luă liftul înapoi. Avea un zbor spre Viena la ora şapte fără zece.

Alexandra, avertizată cu siguranță de Elko Krisantem cu privire la prezența Lynnei Marsh la Liezen, nu dormise acasă.

*

* *

De o săptămână, Malko primea în fiecare dimineață numărul din ajun al ziarului *Washington Post*, prin e-mail. Ceea ce îi permitea să urmărească destructurarea rețelei conduse de defunctul Alexei Hrenkov. FBI aresta cel puțin un spion pe zi.

Bineînțeles, ambasadorul Rusiei la Washington se jura pe toți sfinții că era doar o înscenare a FBI, că serviciile ruse nu aveau nicio legătură. De altfel, niciun ofițer SVR nu era implicat. Ceea ce, de altfel, era cât se poate exact... Rețeaua fiind complet independentă de *rezidentura* de la Washington și Națiunile Unite.

Malko lăsă ziarul: de trei zile, nu mai arestaseră pe nimeni, iar presa începea să vorbească tot mai puțin de acest caz de spionaj.

Alexandra intră în bibliotecă în ținuta de prostituată-viticultor, cu un pantalon mulat care îndemna la viol pe loc.

– I-am invitat pe soții Thyssen, îl informă ea. Anunț-o pe Ilse.

Malko se ridică pentru a o săruta. Ea nu refuză. Nu mai vorbiseră despre Lynn Marsh. Când Malko se întorsese de la Geneva, ea îl primise ca și

cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Anunţată de către Elko Krisantem de plecarea intrusei, se întorsese imediat după plecarea lui Malko la Geneva.

Totul mergea bine în toate privinţele.

Nici Malko nu o întrebase nimic de sejurul ei prelungit la castelul Kittsee.

Telefonul Blackberry criptat începu să ţiuie. Era Richard Spicer.

– Aveţi o întâlnire la Bolzmannstrasse, anunţă el.

– De ce?

– Pentru a desăvârşi victoria noastră.

*

* *

Două Mercedesuri negre cu numere CD staţionau deja în faţa intrării în sediului Crucii Roşii din Viena, când Cadillacul ambasadei americane se opri la rândul lui.

Malko coborî, însoţit de ambasadorul american şi de un interpret de limba rusă, din cadrul ambasadei.

Erau aşteptaţi, şi o escortă îi conduse la o sală de conferinţă rezervată în mod normal întâlnirilor intercomunitare, cu pereţii decoraţi cu postere care omagiau organizaţia caritabilă.

Trei bărbaţi se aflau deja în cameră. Se ridicară dintr-o mişcare la intrarea noilor veniţi. Interpretul lor se adresă ambasadorului Statelor Unite, arătând spre cel din mijloc.

– Vice-ministrul Dimitri Iakuşin a sosit de la Moscova în această dimineaţă, însoţit de cei doi adjuncţi, pentru a soluţiona cu guvernul american diferendul apărut. Preşedintele Medvedev i-a conferit toate puterile.

La rândul său, interpretul ambasadorului american anunţă în rusă:

– Suntem bucuroşi să vă primim în acest loc neutru pentru a vi-l prezenta pe domnul Malko Linge, care a fost desemnat de guvernul american să-l reprezinte în cadrul acestor negocieri. Este, de asemenea, împuternicit să ajungă la un acord cu dumneavoastră. O să ne retragem ca să vă permitem începerea discuţiilor. Domnul Linge vorbeşte perfect rusa, ceea ce elimină orice neînţelegere.

Ambasadorul american se retrase împreună cu interpretul său. Rusul rămase ceva mai mult, cât să servească ceai la toată lumea, apoi plecă şi el. Lăsând, de o parte, pe cei trei ruşi care semănau cu nişte clone şi, de cealaltă parte, pe Malko, însoţit de un stenograf al ambasadei.

El sparse tăcerea.

– *Gospoda*[1], ştiţi că FBI a arestat treisprezece persoane în diferite state americane. Acestea făceau spionaj şi aparţineau unei reţele care a fost destructurată de FBI graţie unor informaţii obţinute din afară. Guvernul american, ţinând cont de

[1] Domnilor.

bunele relaţii cu guvernul dumneavoastră, nu doreşte să agraveze situaţia. Deci, am fost însărcinat să vă propun un compromis.

Tăcu.

Ciudat, niciunul dintre ruşi nu părea să se mire că un simplu cetăţean austriac poate vorbi în numele guvernului american.

Cunoşteau perfect rolul jucat de Malko în descoperirea reţelei de *lastociki.*

Vice-ministrul Iakuşin zise pe un ton calm:

– Guvernul nostru nu este cu nimic responsabil de acţiunile acestor persoane. E vorba de un complot pus la cale de anumiţi membri ai spionajului american, în scopul degradării relaţiilor dintre ţările noastre.

Frumos exemplu de limbaj de lemn.

Malko nici nu se obosi să răspundă.

– Sunt însărcinat să vă prezint posibilităţile identificate astăzi de Casa Albă, continuă el. Procedura normală ar fi ca aceste persoane, în prezent închise, să fie acuzate de spionaj şi să fie judecate, riscând zeci de ani de închisoare. Bineînţeles, în acest caz, presa ar putea face conexiunea între evenimente. Or, conform descoperirilor FBI, probele sunt covârşitoare şi arată că iniţiatorii reţelei se află la Moscova. Adică era vorba de o operaţiune de stat. Este evident că acest proces va duce la deteriorarea relaţiilor dintre Statele Unite şi Rusia.

Tăcu pentru a bea o gură de ceai.

Cei trei ruşi, în faţa lui, păreau că se transformă în statui de sare.

– Mai este o soluţie, continuă Malko, care ar afecta mai puţin relaţiile dintre cele două ţări. Prezentarea în faţa unui tribunal corecţional unde persoanele incriminate ar pleda vinovate de „conspiraţie pentru acţionarea ca agenţi ai unui guvern străin" fără să fie înregistrate.

Unul dintre ruşi nota febril. Malko îl lăsă să termine de scris şi concluzionă:

– Această acuzaţie este mult mai puţin gravă decât prima şi ar putea permite o expulzare a condamnaţilor de pe teritoriul american.

Altfel spus, li se înapoiau spionii.

În ciuda acestui aparent semn de conciliere, ruşii nu se relaxară. Văzând că Malko terminase, vice-ministrul Dimitri Iakuşin zise cu acelaşi ton neutru:

– Susţinem, evident, cea de-a doua variantă. Când poate fi pusă în aplicare?

O aşa-zisă naivitate dezarmantă.

Malko îşi permise un zâmbet lejer.

– Acestor persoane li se va permite să se îmbarce spre Rusia? întrebă unul din adjuncţii lui Iakuşin.

Malko scutură din cap.

– Nu direct. Mai întâi pentru Austria. Aici, la Viena. Guvernul austriac şi-a dat acordul ca ei să

tranziteze prin aeroportul Schwechat fără viză, pe o durată foarte scurtă.

Rusul se prefăcu că nu înțelege.

– De ce această haltă?

– Pentru a permite un schimb, zise Malko.

– Un schimb?

– Ce schimb? sări vice-ministrul.

Malko îi întinse stenografului o foaie de hârtie pe care acesta o depuse în fața ruşilor, după care continuă.

– Guvernul american, din motive umanitare, doreşte să primească patru cetățeni ruşi care ispăşesc în acest moment pedepse lungi în țara dumneavoastră, pentru spionaj în favoarea unor puteri occidentale. În cadrul unui acord, aceste persoane vor fi expulzate din Rusia şi vor sosi aici, la Viena, pentru a pleca oriunde doresc...

Cei trei ruşi se apropiară ca să poată citi toți nota dată de Malko. Răspunsul veni foarte repede.

– E imposibil! zise brusc Dimitri Iakuşin. Aceşti indivizi sunt nişte criminali condamnați de justiția rusă.

Malko nici nu clipi.

– E dreptul dumneavoastră să refuzați, recunoscu el. Guvernul american oferă un răgaz de patruzeci şi opt de ore până să prezinte cazul unui tribunal federal. Dacă vă revizuiți atitudinea, ar fi bine să anunțați ambasada americană pentru a fixa o nouă întâlnire.

Se ridică, îi salută pe cei trei ruşi şi se îndreptă spre uşă, escortat de stenograf.

*

* *

Rem Tolkaciov respinse cu dezgust raportul referitor la întâlnirea de la Viena. Sângele îi fierbea de furie. Regreta că soţii Hrenkov muriseră atât de repede. Ar fi meritat să putrezească într-un lagăr ani de zile.

Sfârşitul reţelei de *lastociki* se încheia zgomotos. Şi toate astea din cauza geloziei oarbe a unei femei. Şi a unui incredibil concurs de împrejurări. Ridică telefonul roşu care făcea legătura la preşedinţie şi obţinu imediat pe unul dintre asistenţii preşedintelui.

– Aş avea nevoie să-i prezint o problemă preşedintelui Medvedev înainte de sfârşitul zilei, anunţă el.

*

* *

Decorul era identic, protagoniştii aceiaşi. Prudent, Malko dormise la Sacher, în loc să revină la Liezen. Făcuse bine: de la ora nouă, ambasada americană îl anunţa că era programată o nouă întâlnire cu delegaţia rusă, în sediul Crucii Roşii, la prânz, adică la zece dimineaţa, ora Moscovei.

Intră, flancat de acelaşi stenograf, şi îi adresă un zâmbet lui Dimitri Iakuşin care nu-i răspunse. Intrând direct în subiect.

– Preşedintele Medvedev a decis ca, din raţiuni umanitare, să-i graţieze pe cei trei condamnaţi la ani grei de închisoare: Igor Sutiajin, condamnat în 1999 la douăzeci de ani de închisoare, Alexander Zaporovski, colonel SVR, condamnat pentru trădare la optsprezece ani de închisoare şi Serghei Skripal, colonel destituit din GRU, condamnat pentru spionaj în 2006 la treisprezece ani de închisoare.

Tăcu. Stenograful notase totul. Vice-ministrul continuă.

– Aceşti trei indivizi vor fi expulzaţi din Rusia şi vor putea merge în ce ţară îşi aleg.

– Când?

– În ziua în care cei arestaţi de FBI vor fi expulzaţi din Statele Unite.

Malko lăsă un moment de tăcere înainte de a remarca:

– Pe lista pe care v-am remis-o erau patru nume. Al patrulea se numeşte Ghenadi Vasilenko. Şi el a fost arestat în 2006 şi ispăşeşte, conform familiei sale, o pedeapsă de paisprezece ani.

Pentru prima dată, Dimitri Iakuşin îşi pierdu calmul.

– Ghenadi Vasilenko este ruşinea Primului Directorat! zise el. Fusese deja reperat ca spion în 1982, internat la Lefortovo, apoi eliberat, din lipsă de probe, când lucra pentru CIA de mai mulţi ani. FSB l-a surprins din nou în flagrant delict de spionaj în 2004. Merită moartea.

Furia sa nu era prefăcută.

Malko lăsă să treacă furtuna şi îndoi calm hârtia din faţa lui, după care preciză:

– Am ordine foarte clare. Acordul pe care l-am evocat nu se poate efectua decât cu eliberarea celor patru persoane. Vă reamintesc că mâine este termenul limită. *Da svidania.*

Ieşi într-o linişte mormântală şi se uită la ceasul Breitling. Era timpul să se întâlnească cu Alexandra la Rotte Café de la Sacher, pentru un prânz lejer.

*

* *

Apelul sosi la 2: 34, când se pregătea să urce în apartament cu Alexandra pentru o siestă erotică. Tânăra, în ciuda taiorului din tweed, deborda de senzualitate. Ea se strâmbă dezgustată.

– E clar, spionii tăi nu ne vor lăsa niciodată în pace. Cred că o să merg să beau ceaiul cu Herbert. M-a sunat.

Malko îşi băgă o mână pe sub haina taiorului şi îi strânse sânul drept cu putere.

– Dacă faci asta, zise el, îţi smulg sânii.

Elko Krisantem îl influenţase în gândire.

*

* *

Vice-ministrul Dimitri Iakuşin avea aerul unui buldog, atât de crispate îi erau trăsăturile feţei. Abia îi lăsă timp lui Malko să se aşeze:

– Preşedintele Medvedev şi-a dat acordul pentru a-l graţia pe Ghenadi Vasilenko.

Malko se mulţumi să aprobe cu un semn din cap.

– Este o decizie care îi face onoare! aprobă el. Deci nu mai este niciun obstacol să punem în aplicare acordul.

Evident, Dimitri Iakuşin nu era departe de a-l considera pe Medvedev drept un trădător al *Rodina*...

Continuă cu aceeaşi voce răguşită.

– Preşedintele Medvedev va semna graţierile în această seară. Un avion poate pleca de la Moscova mâine.

– Perfect, aprobă Malko. O să văd cum organizez transferul conaţionalilor dumneavoastră. Ar trebui ca avioanele să sosească aproape la aceeaşi oră. Drumul e lung din Statele Unite.

Dimitri Iakuşin era deja în picioare.

– Anunţaţi ambasada! zise el. Este cineva tot timpul acolo.

*

* *

Un vânt răcoros amestecat cu o ploaie uşoară mătura pista aeroportului Schwechat. Ploaia stropea geamurile Cadillacului ambasadorului american, staţionat lângă un Boeing 777 care tocmai aterizase, venind de la New York. O pasarelă fusese apropiată de avion, uşa fusese deschisă, dar

nimeni nu coborâse. Se aflau la aproape un kilometru de aerogară. Un cordon de poliţişti austrieci izola zona.

– Numai să vină! oftă Malko.

Nu se mai întâlnise cu nimeni, ultimele acorduri fiind stabilite prin telefon.

O maşină Volkswagen galbenă porni de lângă turnul de control venind spre ei. Din ea coborî un angajat al aeroportului care îi anunţă:

– Zborul de Moscova se apropie. Va ateriza în aproape zece minute.

Efectiv, Malko văzu cum apare pe pista principală un bireactor alb cu o bandă roşie cu albastru pe lateral, cu numele unei companii charter ruseşti.

Încă rula pe pistă când apăru Mercedesul ambasadorului Rusiei la Viena. Dimitri Iakuşin coborî, flancat de cele două clone, iar Malko veni în întâmpinarea lor. Cei doi nici nu-şi strânseră mâinile.

Bireactorul alb rula spre ei. Curând, nu se mai auzeau, din cauza zgomotului reactoarelor. Când, în fine, se opriră, se deschise uşa din stânga, iar angajaţi ai aeroportului aduseră o pasarelă.

Dimitri Iakuşin se întoarse spre Malko.

– *Davai!*

Malko deschise telefonul mobil şi dădu startul. Totul fusese pregătit dinainte, milimetric.

Ca în vremea Războiului Rece, când schimburile de spioni se făceau pe Glineker Brücke, un înfricoşător pod metalic care separa zona Berlinului

de Vest de Potsdam, în Est. Era acelaşi ceremonial milimetric.

Câteva secunde mai târziu, trei siluete – femei – apărură şi coborâră scările din avionul american, pentru a se grupa într-un spaţiu delimitat între cele două avioane. Douăzeci de secunde mai târziu, un bărbat ieşi din aparatul rusesc şi coborî.

Se duse, şi el, într-un spaţiu prevăzut.

Apoi schimbul continuă, trei contra unu. Până la al patrulea pasager din avionul rusesc. Un bărbat înalt, cu o pălărie cu boruri largi.

Când acesta ajunse pe sol, Dimitri Iakuşin se întoarse spre Malko şi zise pe un ton chiar agresiv:

– *Haraşo?*[2]

Malko, impasibil, se întoarse spre el.

– *Niet, gospodin*[3] Iakuşin.

*

* *

Rusul tresări şi se înroşi.

– De ce? Ne-am ţinut angajamentele.

Malko întinse braţul spre ultimul pasager coborât din avionul rusesc, bărbatul înalt cu pălărie.

– Acest bărbat nu este Ghenadi Vasilenko.

Crezu că rusul îi va sări la gât.

– De unde ştiţi?

– Fiindcă îl cunosc.

---

[2] Bine?

[3] Nu, domnule...

Ceea ce era exact. Malko îl întâlnise în secret în timpul unei deplasări la Moscova. Acesta a fost şi unul din motivele pentru care CIA îl alesese să supervizeze schimbul.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, întreruptă de Malko.

– Presupun că nu sunteţi destul de nebun să-l fi lăsat pe Ghenadi Vasilenko la Moscova. Dacă nu iese din acest avion în trei minute, înţelegerea cade.

Din nou tăcere, apoi Dimitri Iakuşin porni cu graţia unui pachiderm. Urcă repede pasarela şi, după două minute, reapăru cu un bărbat înalt, cu capul gol, înjurându-l în rusă pe falsul Vasilenko. Acesta din urmă, fără niciun cuvânt, îşi smulse pălăria de pe cap şi o aruncă pe jos. După care alergă până la avion. În care începeau să urce „transfugii".

În zece minute, totul se încheiase, uşile fiind închise. Malko privi Boeingul 777 ale cărui reactoare începeau să se rotească.

Victimele operaţiunii *Lastocika* nu muriseră degeaba. Reuşise să smulgă din gulag patru oameni care ar fi putrezit acolo.

Liniştit, se întoarse la maşina ambasadorului: rusul se urcase deja în a lui. Furios.

*

* *

Malko privea fulgii de zăpadă cum se învolburau şi se striveau de ferestrele camerei. Alexandra încă dormea, după o serată foarte prelungită şi câteva jocuri amoroase care îi epuizaseră. Întinse braţul să-şi ia telefonul care piuia.

Era un număr britanic. Răspunse.

– Malko?

Vocea lui Richard Spicer.

Pe care nu o auzise de două luni.

– Ce vânt bun te aduce? întrebă el.

Şeful staţiei CIA lăsă o pauză înainte de a răspunde:

– Un vânt rău: Lynn Marsh a fost găsită în Tamisa. Înecată. Ar fi alunecat când făcea jogging de-a lungul râului, foarte aproape de casă.

SFÂRŞIT

În clipa în care Malko ajungea la lift, doi vlăjgani apărură în spatele lui şi aşteptară politicoşi ca el să intre în cabină, unde abia încăpeau toți trei.

Abia pornise liftul, când unul dintre cei doi necunoscuți îi administră o lovitură formidabilă cu capul!

Din cauza înălțimii, fruntea acestuia nu sparse nasul lui Malko, dar îl ameți aproape complet.

Al doilea individ îl lovi cu pumnul în stomac, atât de tare încât îl făcu să vomite. Apoi, un antebraț musculos cuprinse gâtul lui Malko şi ceva ascuțit i se înfipse în partea stângă.

Lama unui pumnal.

Îşi zise că avea să moară în acest lift, fără ca măcar să ştie de ce.

Alte apariții SAS la editura Meteor Press:

- **Capcana din Bangkok**
- **Lista Hariri**
- **Filiera elvețiană**
- **Ostatic la talibani**
- **Renegatul vol. 1 şi 2**
- **Sursa Yahalom**
- **Afacerea Karin A**
- **Guineea sălbatică**
- **Li Sha-Tin trebuie să moară**

www.meteorpress.ro

ISBN 978-973-728-526-3

9 789737 285263

Distribuţie la:

e-mail: carte@meteorpress.ro